THEOCRITI
IDYLLIA

EX

RECENSIONE VALKENAERII

CVM

SCHOLIIS SELECTIS

SCHOLARVM IN VSVM

EDITA.

GOTHAE

SVMTIBVS CAROLI GVILIELMI ETTINGERI

MDCCLXXXIX.

Digitized by Google

BIBLIOPOLA LECTVRIS

S.

Prodierat ante hos ſex, et quod excurrit, annos, noſtris ſumptibus, Strothii, Viri immortalis, ſtudio, Theocriti Syracuſani editio, in juventutis ſtudioſae uſum adornata. Habebat ea, praeter textum vulgarem, in paucis tantummodo locis immutatum, Scholiorum dilectum, eo conſilio factum, ut tirones in tempore ad graecorum interpretum lectionem et intelligentiam admoverentur, et ut, qui ad Theocritum nullo magiſtro praeeunte accederent, ne omni interpretationis adminiculo deſtituti eſſent. Adjecerat porro Vir doctiſſimus varietatem lectionis, cum in locis corruptela quadam manifeſte laborantibus, tum ubi ipſe aliquid intextu mutandum exiſtimaverat. Quae editio et parvo parabilis et tironum uſui maxime accommodata, cum brevi tempore eſſet divendita, multis flagitantibus, typis eam repetendam curavimus; ita tamen ut alia adjiciendo alia reſecando a priori editione paſſim rece-

Digitized by Google

dere nulla eſſet religio. Exhibet enim nova haec editio pro vulgari Theocriti textu, quem ad incertas ſive potius nullas criticae rationes conſtitutum eſſe nemo eruditorum eſt qui neſciat, emendatiorem Valkenaerii textum, uberiorem in corruptis locis varietatem lectionis, praeſtantiſſimas quoque Criticorum conjecturas, latina denique Argumenta, nova cura concinnata. Receiſa autem ſunt, praeter longiores ex Virgilio locos, ea Scholia, quae nihil ad interpretationem facere, aut verûm ſenſum obſcurare videbantur, quorum nonnulla Strothius adjecerat, ut eorum vanitas a doctis interpretibus notaretur, juvenèsque Graeculis illis non ubique fidem temere habendam eſſe docerentur. Notulis, quas prior editor paſſim adſperſerat, quo facilius ab aliis diſtinguerentur, nomen ejus adſcriptum eſt. Haec ſunt quae praefanda duximus. Fruere, benevole Lector, ſtudiis noſtris, nobisque fave. Vale.

EX PRAEFATIONE B. STROTHII.

Denique in duobus modo aut tribus diffi-cillimis ac vexatiſſimis locis, pauca interpretationis ergo addidi, vt Idyll. I, 102 et XXI, 36 ſeq. Ad illuſtrandam verborum αἰὲν ἄγραν ἔχειν in hoc loco translationem, pertinere etiam poſſit verborum ἀμέλγειν et ποιμαίνειν Idyll. XI, 75. 80. ſimili translatione, vſus. Totius vero loci interpretationem nuperrime in litteris mecum communicavit amiciſſimus Villoisonus, quam quum acuta ſane ac docta ſit, ne meam vnice veram putare videar, ipſius verbis huc transſcribam. „Hoc „voluiſſe mihi videtur Theocritus: eiâ age, „tuum mihi ſomnium expone. Nam alioquin „otium nobis ſupereſt ad confabulandum: quid „enim aliud ageremus, cum hic in frondi„bus et ſpinoſis fruticibus duriſſimo ſane toro „male recubantes, rauco obſtrepentis pelagi mur„mure ſemper excitati, et praeterea noſtro ope„ri aſſidue intenti atque inuigilantes, et in prae-

„dae

„dae ſpem arrecti non valemus placido indul-„gere ſomno; immo non magis ſopiri poſſumus, „quam illa ſemper vigil noſtri prytanei Syracuſa-„ni (nam et ſuum habuiſſe Syracuſas conſtat) „lucerna, quae ſemper, quod fama accepi, ἄ-„γραν ἔχει, *id eſt*, perpetuo alimento, oleo „ſemper inſtillato ſuſcitatur. Sic Virgilius ean-„dem ſimilitudinem vſurpans dixit, *ſopites ſuſci-„tat ignes.* Cicero de Senectute cap. XI. nec „vero corpori ſoli ſubueniendum eſt, ſed menti „atque animo multo magis: nam haec quoque, „niſi tamquam lumini oleum inſtilles, exſtin-„guuntur ſenectute. Hanc quidem interpreta-„tionem confirmant praecedentia in hoc eodem „Idyllio, vbi paſſim de ſomno ſibi negato con-„queruntur. vid. v. 2-20. 37. 28." Vtra interpretatio facilior ſit, lectores judicent.

ΘΕΟ-

Digitized by Google

Digitized by Google

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α.

ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΔΗ.

ARGVMENTVM.

Poeta animum ad obitum Daphnidis, celeberrimi inter Siculos paſtoris, canendum advertens, aditum ſibi parat a Caprarii cujusdam et Thyrſidis paſtoris colloquio, qui ſe mutuis laudibus ad cantum invitant. (v. 1 — 14.) Hunc Caprarius ipſe recuſat, et Thyrſidem poculo pulcre elaborato et capra ad mulgendum tanquam praemiis propoſitis, ut carmen de Daphnidis morte canat, permovet. Sequitur elegans quidem ſed paulo longior forſitan poculi deſcriprio, inde a v. 27 — 56. Ipſum de Daphnide carmen, poſt Thyrſidis ad Nymphas apoſtrophen, (v. 65 — 70.) a doloris, quo ferae et armenta propter adpropinquantem Daphnidis mortem adfecti erant, deſcriptione procedit. v. 70 — 75. Dii, ruris praeſides, paſtoresque, de eo ſolliciti, (76 — 82.) ipſaque puella, cujus amore tabuit, opprobriis illum laceſſans, (v. ad v. 85.) inducuntur. Quos omnes cum nihil reſpondens audiviſſet, in Venerem, quae impiis ejus vocibus olim exacerbata, ut eum irrideat, advenit, graviſſimis dicteriis invehit. 100 — 113. Tandem verbis mira ſuavitate conditis vitam valere jubet et obit: Carmine finito, Caprarius Thyrſidi promiſſa praemia, gravibus adjunctis laudibus tradit. — De Daphnide ejusque amoribus cf. Scholia Theocr. Eid. VII. in fin. et quae laudavit veterum loca Heyne Vir. Ill. in Argum. Eclogae. V. Virgilii, qua mortem Daphnidis ad Theocriti imitationem celebrat. Locus, in quo paſtores confabulantur, ſatis luculenter deſcribitur v. 20. ſqq. tempus v. 15.

Digitized by Google

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΑΔΥ' τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται. ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες. μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῆ.
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῆ.
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

1. **Ψιθύρισμα**, τὸ μινύρισμα. κυρίως δὲ λέγεται ψιθυρίζειν, τὸ ἐν τοῖς ὠσὶ τινὰ λεπτὸν ἦχον ἠχεῖν. — καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων. ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς, ὅταν ῥιπισθῶσι, τῇ στενότητι τῶν φύλλων σχιζομένης τῆς πνοῆς. Ἡδὺ μὲν τὸ τῆς πίτυος ψιθύρισμα ἐκείνης τῆς παρὰ ταῖς πηγαῖς λιγυρῶς ᾀδούσης. ἡδὺ δὲ καὶ σὺ, ὦ αἰπόλε, ψιθυρίζεις. ΤΗΝΑ. Εὐθεῖα, ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος λέγουσι.

2. **Μελίσδ.** Αἰολικόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ μελίζει, ὅ ἐστι, λιγυρῶς ἠχεῖ καὶ ᾄδει. μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον.

3. **Συρίσδες** ἀντὶ τοῦ συρίζεις, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς εις λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι, τὸ ι μόνον ἐκθλίβοντες. τὸ συρίζεις γὰρ συρίσδες γράφουσι. Συρίζειν δὲ τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν· ὥσπερ σαλπίζειν τὸ διὰ σάλπιγγος φωνεῖν. **Αποισῆ.** Κομίσῃ ὡς τὸ λαψῆ, ἀντὶ τοῦ λήψῃ. τοὺς γὰρ μέλλοντας περισπῶσιν οἱ Δωριεῖς, δεξῆ, λαψῆ, καὶ τὰ ὅμοια.

4. **Αἰκα.** Τὸ αἶκα ἀντὶ τοῦ εἴκεν ἐστί.

5. **Αἶκα.** ἤγουν εἰ μὴ ἔχει τις τράγον διδόναι τῷ θεῷ καὶ δώσει αἶγα θήλειαν, σὺ λήψῃ χίμαρον, ἐπὶ θηλυκοῦ. Χίμαρος ἀῤῥενικῶς μὲν ὁ τράγος, θηλυκῶς δὲ ἡ ἐνιαυσιαία αἶξ, ἡ ἑνὸς χειμῶνος οὖσα. Τὸ δὲ καταῤῥεῖ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κατενεχθήσεται.

6. **Ἔστε** ἕως ἂν ἀμέλξῃς αὐτήν. — ἐκ δὲ τούτου τὴν μήπω τετοκυῖαν δηλοῖ. ὅτι δὲ τῆς μήπω τετοκυίας τὸ

κρέας

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῆ γέρας. αἰ δὲ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξῆ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ᾇτε μυρῖκαι,

κρέας ἥδιόν ἐστι, φησὶ καὶ Ἡσίοδος, — Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίας. Ἔριφος, μέχρι τριῶν καὶ τεττάρων μηνῶν. Χίμαροι ἐπὶ θηλυκοῦ, ἕως ἐνιαυτοῦ, τουτέστιν, ἕως ἂν τέκωσι καὶ ἀμελχθῶσιν. ἀφ' οὗ δὲ τέξεται ἡ χίμαρος, οὐκέτι χίμαρος λέγεται, ἀλλὰ χίμαιρα, ἢ αἴξ. ταὐτὸ γὰρ αἴξ, καὶ χίμαιρα. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων, ἔριφος, καὶ τράγος.

7. ἡδύτερον, ὦ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. vulgatae lectionis verba ſic jungenda: ἢ ὕδωρ τῆνο, τὸ (pro ὃ) καταχὲς ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλ. ὑψόθεν. quae cum ſtructura nimis impedita eſſet Valk. coniecit: τῆνο, τὸ (pro ὅπερ) τ. π. κ. υ., ὕδωρ. cf. Virgil. Ecl. V, 45. ſqq. 83.

9. σηκῖται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γάλακτος δεομένους, οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσιν· ἐὰν δὲ ἀρέσκῃ ἐκείναις ἄρνα λαβεῖν, σὺ δὲ τὴν οἶν ὕστερον ἄξεις, τουτέστιν ἐν τῇ ᾠδῇ τὰ δευτερεῖα τῶν Μουσῶν ἕξεις.

12. Λῃς. Ἀντὶ τοῦ βούλει καὶ θέλεις, ἀπὸ θήματος τοῦ λῶ, τὸ θέλω. Τὸ κάταντες, τὸ κατωφερές. Γεώλοφον δὲ ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πέδῳ ὑπερανεστηκὼς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται. cf. Virg. Ecl. V, 1. ſqq.

13. ᾇτε, ὅπου αἱ μυρσίναι, ὑφ' αἷς μεσημβρίζειν εἰώθασιν. pro ὡς D. Heinſ. ᾧ (h. e. ὅπου) pro ᾇτε Valk. αἴτε corrigunt.

Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, ȣ̓ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἴδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας)
Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος

15. Τὸ μεσαμβρινὸν κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας. — πικρὸς ἀντὶ τοῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος. — καὶ ἀιεὶ πρὸς τῇ ῥινὶ αὐτοῦ, ἤτοι ἐν τῇ ῥινὶ, δριμεῖα χολὴ κάθηται. τουτέστι, καὶ ἀιεὶ ὀργίλος ἐςί. Τὸ τῇ σύριγγι δὲ χρῆσθαι φησὶ μὴ πρέπον εἶναι κατὰ τὸ μεσημβρινὸν, διὰ τὸν Πᾶνα, τῇ σύριγγι χρώμενον· ἐπὶ τὴν ᾠδὴν δὲ προτρέπεται, ὡς ἄλλο τι ȣ̓σαν, καὶ ȣ̓ μέλον αὐτῆς τῷ Πανί.

21. Τὸν Πρίηπον νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱὸν, ὃν καὶ κτίσαι περὶ Λάμψακον ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν φασί. ἐνίοις δὲ ὁ αὐτὸς ἐστι τῷ Διονύσῳ.

22. Τὸ δὲ κρανιάδων, ἀντὶ τῶ κρηνῶν. εἰ μή πȣ τὰς νύμφας κρηνίδας λέγει, ὡς τῶν νυμφῶν συγκαθεζομένων τῷ Πριήπῳ. Ἐν ἄλλῳ. Δεῦρ' ἄγε ὑπὸ τὴν πτελέαν ἑσδώμεθα ἀντὶ τῶ καθεζώμεθα, ἢ καθίσωμεν, ἀπεναντίας τῶ ἀγάλματος τῶ Πριάπȣ, καὶ τῶν πηγῶν, ὅπȣ ἡ καθέδρα ἐκείνη ἡ ποιμενικὴ, καὶ αἱ δρῦς. ἐὰν δὲ ᾄσῃς ὥσπερ ᾖσας ποτὲ ἐρίζων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβύαθεν, τȣτέςι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἶγά τέ σοι δώσω δίδυμα τετοκυῖαν, ὥςε μέχρι τρίτȣ ἀμέλξαι αὐτὴν, ἥτις δύο ἐρίφȣς, προσαμέλξεται, καὶ ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας· ποιμενικὸν δὲ ἀγγεῖον ἡ πέλλα.

Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες· αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ, δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.
Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος, ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνά, τι θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,

25. Virg. Ecl. III, 30.

27. Κισσύβιον, ποτήριον ἀγροικικὸν, ἴσως ἀπὸ τῦ κισσῦ, ἐξ ὖ κατεσκευάζοντο τὰ ποτήρια. (vid. mox v. 29. 30.) κοινοτέρως δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ξυλίνων ποτηρίων ὁ λόγος τίθεται. **Κεκ.** Ηγυν λελυμένον κηρῷ, κεχρισμένον, ὃ κεκονισμένον οἱ κοιναί φασιν, ἀπὸ τῦ κλύζω· λέγεται δὲ τὸ κλύζειν, ἐπὶ δύο· ἐπί τε τῦ διακλυστῆρος ἰατρεύειν, καὶ ἐφ' ὑγρῶν, ὅταν τι ἐπέρχωνται καὶ ἐπικαλύπτωσι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα.

28. **Ἀμφ.** Τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὠτία τινά. διὰ δὲ τῦτυ τὸ μέγεθος παρίστησιν. **ποτόσδον.** ἀντὶ τοῦ προσόζον, ὀσμὴν πέμπον καὶ μυρίζον. cf. Virg. III, 38. ſq. 45.

29. **μαρύεται.** ἀντὶ τοῦ πέπλεκται.

30. **Ελιχ** Ο ἑλίχρυσος εἶδος φυτῦ, ὗ τὸ ἄνθος ὅμοιον κρόκῳ, καὶ οἷον χρυσοειδές Ἑλίχρυσος Auripigmentum eſt, quo adſperſa ſeu diſtincta erat hedera. ἕλιξ autem hedera major ſterilis eſt.

31. **Ἀγαλ.** Ἀντὶ τῦ θάλλυσα.

32. **θεῶν δαίδαλμα** τουτέστιν ἔργον οὕτω ποικίλον, ὡς μὴ δοκεῖν ἄνθρωπον αὐτὸ κατασκευάσαι, ἀλλὰ θεὸς. vulgo: γυνά τις, θεῶν. pro ἔντοσθεν van Bergen ἔκτοσθεν ſuſpicabatur.

Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείυσ' ἐπέεσσι. τὰ δ' ὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς·
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς·

33. Ἀσκ. Ἀσκητὴ, ἡ κεκοσμημένη πέπλῳ, τουτέστιν ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαίᾳ. τῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι. ἢ ἄμπυκι, τῷ συνδέοντι τὰς τρίχας, ἀπὸ τῦ ἀμπέχειν.

34. Ἤγυν, κόμην τρέφοντες· κομᾷν γὰρ καὶ ἐθειράζειν ταὐτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾷν ἐςὶ κοινὸν, τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. ἀμοιβαδὶς ἤγουν λόγοις ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους κατὰ ἀμοιβήν. περὶ αὐτῆς τὴν ἔριν δηλονότι ποιούμενοι.

35. Τὰ ταῦτα δὲ ἃ αὐτοὶ φιλονεικῦσι ἤγουν αἱ φιλονεικίαι αὐτῶν.

36. Ἄλλοκα ἄλλοτε. — Τὸ μέντοι νοήσεως ἐςὶ, τὸ δὲ ὁράσεως. ἀδύνατον γὰρ ὁμογνωμόνως, ἐν γραφῇ κίνησιν εἶναι ζωτικήν.

38. Κυλ. Οἰδῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τὺς ὀφθαλμύς. (Scribebatur enim etiam κοιλοιδιᾷν. v. Ruhnk. ad Timae. p. 122.) ἐτώσια μάταια μοχθίζυσι καὶ κοπιῶσι.

39. γριπεὺς ὁ ἁλιεύς.

40. Λεπρ. Τραχεῖα, ἢ λευκὴ, ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων λευκαινομένη, ἢ, ὑψηλή· ἐπεὶ καὶ λέπας τῦ ὄρυς τὸ ἄκρον φασίν.

41. κατὰ τὸ καρτερὸν, ἤγουν κατὰ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰσχὺν.

42.

Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ᾽ αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
Τυτθὸν δ᾽ ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος,
Πυρναίαις ςαφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ᾽ αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ᾽ ἀλώπεκες, ἁ μὲν ἀν᾽ ὄρχως
Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον. ἁ δ᾽ ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον ὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιςον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

42. Φαι. Εἴποις, ἂν αὐτὸν ἐκ τῶν μελῶν τῦ σώματος ἁλιεύειν, ἢ ἐκ πάσης δυνάμεως, ἧς ἔχει. ἐλλοπιεύειν δέ ἐςιν, τὸ ἔλλοπας, ἤγυν ἰχθῦς ἀγρεύειν. ἔλλοπες γὰρ οἱ ἰχθύες.

43. ᾠδήκαντι. δωρικῶς ἀντὶ τῦ ᾠδήκασιν.—Ἶνες τὰ παρακολυθῦντα νεῦρα ταῖς φλεψίν.

45. τυθὸν δ᾽ ὅσσον] Τὸ πᾶν ὕτως. μετὰ τὸν γέροντα δέ, τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονύμενον, τοσῦτον διάςημα ὅσον ὀλίγον, ἀλωά, ἤγυν ἄμπελος βαρεῖται καλῶς ςαφυλαῖς πυρναίαις, ἣν μικρός τις παῖς φυλάσσει ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς καθήμενος.

46. Πυρν. Ὡρίμοις, περκαζύσαις. οἱ δέ, τὰς ἤδη ὥραν ἐχύσας τροφῆς· πύρνον γὰρ ἔνιοι τὴν τροφὴν λέγυσιν. ἢ πυρναίαις, ταῖς τρωξίμοις.

48. Ἔχει τὸ πᾶν ὕτως. Δύο δὲ ἀλώπεκες περὶ αὐτὸν, ἡ μὲν ἀνὰ τὺς ὄρχυς, ἤγυν τὰς συςιχίας τῆς ἀμπέλυ, ςρέφεται, βλάψυσα τὴν ςαφυλὴν τὴν εἰς βρῶσιν ἐπιτηδείαν. ἡ δὲ ἐπὶ πήρᾳ ἤγυν κατὰ τῆς πήρας, τῆς τὸν ἄρτον τῦ παιδὸς ἐχύσης πάντα δόλον κατασκευάζυσα, τὸ παιδίον ὐ πρότερον ἐάσειν φησὶ, πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῖς ξηροῖς; ἀντὶ τῦ ἐπὶ τοῖς κενοῖς ἐπὶ μεταφορᾶς τῶν ἀνύδρων τόπων. ὄρχως. καὶ ἡσίοδος ὄρχον λέγει τὴν ἐπίστιχον τῶν ἀμπέλων φυτείαν.

51. ἀκράτιςον, ἀντὶ τῦ ἄγευςον.

Αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ ὔτε τι πήρας,
Οὔτε φυτᾶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῶ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,

52. Ἀνθ. Ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλυ καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσυ ἀγρίυ, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων. pro ἀκράτιστον cod. Fulvii Urſini ἀνάριστον, *jentaculo privatum*, cum metrum huic lectioni obſtet, (v. Eiδ. XV. 147.) Warton πρὶν ἢ 'νάριστον conj. vulgatam tuetur Brunk. et exponit: τὸν μηδενὸς ἐγκρατῆ.

54. τυτέστιν, ὐδὲν ὔτε τῆς πήρας, ὔτε τῶν φυτῶν, ἤγυν τῆς ἀμπέλυ, κατὰ τοσῦτον (τῦτο γὰρ τὸ, τοσσῆνον,) καθ' ὅσον γαθεῖ, ἤγυν γήθεται καὶ χαίρει περὶ τῷ πλέγματι, ἀντὶ τῦ ἐπὶ τῷ πλέγματι.

55. Παν. Πανταχῦ δὲ περὶ τὸ ποτήριον περικέχυται ὑγρός τις ἄκανθος καὶ μαλακός. Virgil. Ecl. III, 45.

56. Αἰολικὸν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δέ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. Heſych. ἡ γὰρ Καλυδὼν Αἰολὶς ἐκαλεῖτο.

58. ὤνια τὰ πωλύμενα, ὦνος δὲ, ὃ δίδωσί τις ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλυμένων. Τυρ. Τυρὸς, τυρόεις παράγωγον τυρόεντα. τὸ τυ μακρὸν ῥέοντα μέ, συνίζησις. Heſychius Τυρόεντα, πλακῦντα rectius. ſubintelligitur enim ἄρτον.

59. cf. Virg. Ecl. III, 43.

60. Ἄχραντον ἤγουν ἄψαυστον. ἀμόλυντον. πρόφρων. ἐπιῤῥηματικῶς.

62.

Αἰκέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσης.
Κὤ τοι τι φθονέω· πόταγ' ὦ 'γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡ 'ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδ' ἁ φωνά.
Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ πόκα
νύμφαι;
Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω.
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,

62. Κου. Καὶ οὐδαμῶς σοι φθονῶ. προσάγαγε σαυτὸν ὦ ἀγαθὲ, ἤγουν πρόσελθε, ἦξον. leg. κὦτοι (vel κὤ μοι) τι φθονέων. Stroth.

63. τὸν ἐκλελ. ἀντὶ τοῦ τὸν λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον.

64. Αρχ. Τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρξασθαί με ποιήσατε, ὡς ποιήτριαι. ἐπικαλεῖται γὰρ αὐτὰς μέλλων ἀείδειν. τοῦτο δὲ λέγεται, πρόασμα, καὶ ἐπιμελῴδημα, καὶ ἐπῳδή· τὸ δὲ ἄρχετε καὶ λήγετε, ἐπῳδοῦ τάξιν ἔχει. Similiter Virgil. Ecl. VIII, 21. 25. &c.

65. in Goth. ſic legitur: Θύρσις ὁ δ' ὡς Αἴτνας καὶ θύρισδος (ſic) ἀδέα φωνά.

67. Πην. Πηνειὸς, ποταμὸς Σικελίας. τέμπη δὲ, γενικῶς μὲν τὰ ἄλση. νῦν δὲ τὸ μεταξὺ τῆς Ὄσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου χωρίον, ὅ ἐστι περικαλλὲς, καὶ ὥσπερ ὑπὸ θείας γνώμης πρὸς διόρυξιν διῃρημένον, δι' ἧς ὁ Πηνειὸς πρὸς τὴν θάλασσαν ῥεῖ. λέγεται δὲ τοῦτο τὸ χωρίον, τέμπεα Θεσσαλικά. Πιν. πίνδος, ὄρος τῆς Αρκαδίας, ἢ ποταμός· κατὰ δέ τινας ὄρος τῆς Περραιβοίας ἐγγὺς θαλάσσης. τὸ δὲ εἴχετε ἀντὶ τοῦ κατοικεῖτε. Virgil. Ecl. X, 9. ſqq.

6.. Ου. Οὐ γὰρ τότε τὸ μέγα ῥεῦμα εἴχετε, ὅ ἐστιν, οὐκ ἦτε ἐκεῖσε. ὁ δὲ Ἄναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας.

Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, ὀυδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ,
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,
Τίς τυ καταστρύχει; τίνος ὦ 'γαθὲ τόσσον ἔρασσαι;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἦφα· Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα

69. Ακι. Ακις ποταμὸς Σικελίας. ὁ δὲ νοῦς· αἱ Νύμφαι τότε οὐκ ἦσαν περὶ Σικελίαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἀπώλετο.
71. Την. Ἐκεῖνον οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκοι ὠρύσαντο, ἤγουν, ὠρυόμενοι ἐθρήνησαν, ἢ ἐκείνου οἱ θῶες ἐγκρύψαντο δηλονότι. οὐ γὰρ τὸ ὠρύσαντο δύναται καὶ ἐπὶ τῶν ζώων λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. συνυπακούεται γοῦν τὸ οἰκεῖον κατὰ ἀναλογίαν τοῦ προῤῥηθέντος. Θῶς ſecundum Schreberum V. C. eſt Canis aureus Linnei, ſeu *Schakal.* Virg. Ecl. V, 27.
75. Δαμαλαι. Δαμάλαι μὲν, αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ, καὶ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι. Virg. Ecl. X, 16. *Stant et oues circum.*
77. Ηνθ'. Ηλθεν ὁ Ἑρμῆς πρώτιστος. ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος, ἢ ὡς ἐραστής. (vel potius ut paſtoralis Deus.)
82. ΚηΦα. Καὶ ἔφη· Α δε. Τὸ ἑξῆς. ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν τὴν κρήνην ζητοῦσά σε. διὰ μέσου γὰρ ὁ στί-

χος

Πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,
(Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζαλοισ'· ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.
Βώτας μὲν ἐλέγευ, νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Ὡιπόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλ' ἄρχεται, ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελεῦντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.

χος τὸ ἄρχετε βωκολικᾶς. Hos verſus Virgilius expreſſit Ecl. X. 19. ſqq.

85. Longe rectius ac omnes fere recentiores critici, hunc verſum explicat ſcholiaſtes ſic: ἦλθεν ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη, ὦ Δάφνι τάλαν, ἤγουν, ἄθλιε. τίς οὐ τήκῃ; ἤγουν, διαῤῥέῃ, φθείρῃ; ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν πηγὴν, ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση, φέρεται τοῖς ποσὶ ζητοῦσά σε δηλονότι. παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει. δύσερώς] τις ἄγαν εἶ, ἤγουν οὐκ εἰδὼς ἐρᾶν, οὐ καλῶς διοικῆσαι τὸν σαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμήχανος, ἤγουν, ὑπ' οὐδεμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος. *Stroth.* Vulgo: ζατεῦσα· δυσέρως noſtram lectionem Valken. recepit ex conj Hemſterhuiſii. Quae ſequuntur verba usque ad v. 92. puellae putanda ſunt. Sic Valkenaerius hunc locum accepit et alii. Quamuis enim ea Priapo mire conveniant, neque tamen ruſticam puellam dedecent, quae Daphnidi priſtinam perfidiam exprobrare videtur.

86. Βουτας. Βουκόλος ὢν, φησὶν, οὐ κατὰ τοὺς βουκόλους ἐρᾷς, παρ' ὅσον οἱ μὲν βουκόλοι πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐγκρατεῖς· οἱ δὲ αἰπόλοι, λάγνοι.

Τὰς δ' ὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα.
Κῆπε· Τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν;
Ἆρ' ὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς,
Τὰν δ' ἄρα χὠ Δάφνις ποταμείβετο. Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθὴς,

92. τιῶς πρὸς τούτυς δὲ, οὕστινας ἄνωθεν εἴπομεν.

93. ἐς τελος ἄνυε. γουν ἐσπευδε τὸ τῆς μοίρας, ἤγουν ὃ ἡ μοιρα αὐτῷ ἀπεκλήρωσεν.

95. Codd. ἁ δῖα. unde Valk. ἦνθε μὲν ἁ Δηώ τε καὶ ἁ K. effecit; quod vix verum. Gratama: ἦνθέ γε μὰν λάθρη καὶ ἁ K. quod ſequens v. confirmare videtur. fort. ἦνθέ γε λάθρια μὰν καὶ ἁ K. γι — ἀνέχοισα θυμὸν, *Venus ſubridens vultu iram animi praeferente.* Valk..

97. Λυγιξειν. Καταδῆσαι, τυτέςι, περιέσεσθαι τῦ ἔρωτος ἐκαυχῶ. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις μεγαλοῤῥημονήσας εἰς τὴν θεὸν, ταύτην ὑπέσχετο τὴν ποινὴν καὶ τιμωρίαν,

101. Κυπρι. Ἤγυν, ἀξία μέμψεως. Κύπρι ἀπεχθὴς, ἤγυν μεμισημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φράσδει ἡμῖν πάντα, ἤγυν δείκνυσι, φανερὰ ποιεῖ, διὰ τὴν μετὰ τῦ Ἄρεως αὐτῆς μίξιν λέγει, ἣν ἔδειξεν ὁ ἥλιος. δεδύκει ὁ Δάφνις, ἤγυν ἐκλείπει, ἀποσβέννυται, καὶ ἐν τῷ ἀδῃ κακὸν ἄλγος εσαι τῦ ερωτος, ωσπερ ἐν τῇ ζωῇ δηλονότι, δοκεῖ γὰρ ἀντιτάξασθαι πρὸς τὸν ερωτα· διὸ καὶ ταύτην αὐτὸς αὐτῷ τὴν δικην ἐπήνεγκε. τὸ δὲ ἄμμιν,

ὑμῖν

Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν.
Δάφνις κεὶν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ἴδαν,

ἡμῖν ἦν, καὶ τροπῇ τῦ η εἰς α Δωρικῶς, καὶ προσθέσει τῦ μ Αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ τῦ τόνυ, ἄμμιν. Daphnis Venerem increpare incipit, eique dedecora ſua objicere vult. Hinc addit: *Nullam enim video cauſſam, cur tibi parcens haec ſileam: omnia igitur jam tua dedecora enarrabit Daphnis*, (qui proxime mortem te amplius neque timet neque veretur) *et in orco malus dolor erit amoris.* Hanc interpretationem confirmant quae ſequuntur. *Stroth.*

102. Unum aut alterum verſum hic jam olim exci-diſſe ſuſpicabatur Valken. qui etiam v. 101. uncis includendum putabat, ut ſenſus ſit: *Odioſa Venus, inimica mortalibus (omnia enim indicant Solem nobis occidere) Daphnis etiam apud inferos, amoris infortunati triſte documentum erit.* Nobis in mentem venit: Αἰ δὴ γὰρ φράσδῃ πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν Δ. hoc ſenſu: *Si enim jam putas ultimum nobis adpropinquaſſe diem, tamen hoc tibi dicere poſſum, Daphnidem etiam in orco amori infeſtum fore.* Nunc ponamus lectionis varietatem et doct. Vir. emendationes: Codd. et Edd. habent: φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκη, δεδύκει, δεδύκην. Schol. ſequitur Toupius corrigens, ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι· δεδύκει Δάφνις. Heinſius: ηδη γ. φ. πάντα, ἅλιον ἄμμι δεδυκέιν. *jam omia indicant nos periiſſe.* Reiskius: (ηδη γὰρ φράσδει πάνθ'.) ἅλιος ἄμμι δεδύκει. *Sol nobis occidit.* h. *fatum mihi ſupremum imminet.*) *Id enim loquuntur omnia.* Waſſenberg: ἤδη γὰρ φράσδειν πάνθ' ἅλιος ἄμμι δεδύκει. *Jam enim omnia dicere et eloqui licet cum ſuprema dies inſtet: Daphnis* —

105. Οὐ. Τὸ ὖ, δασύνεται. ἔςι γὰρ ἀντὶ τῦ ὅπυ. λείπει δὲ τὸ καταισχύναι, ἵν' ᾖ τὸ ὅλον ὅπυ ὁ βυκόλος

Αγχι-

Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,

Ἀγχίσης τὰν Κύπριν, καὶ (leg. ἢ) τὴν Ἀφροδίτην καταισχύναι λέγεται. Ἀγχίσης γὰρ ὁ Αἰνεία πατὴρ, κατὰ τὴν Ἴδην ἐμίγη Ἀφροδίτῃ, καὶ Αἰνείαν ἐγέννησεν, ὡς ἑξῆς ἐπιφέρει ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν] ἀντὶ τοῦ ἄπελθε πρὸς τὸν βουκόλον Ἀγχίσην. βουκόλον δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν Ἀγχίσην φησίν. ἣ μὲν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι. ἄλλοι δὲ οὐ προσυπακούουσι τὸ καταισχύναι. ἡ δὲ Ἴδη ὄρος Τροίας.

106. Δρυες. Ἐκεῖ δρύες, κρύπτειν σε δηλονότι δυνάμεναι. ὧδε, ἤγουν ἐνταῦθα, κύπειρος. βοτάνη τις ἐστιν αὕτη μικρὰ καὶ εὐώδης. ὧδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς ποτὶ σμήνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς σίμβλοις, ἐπαγόμεναι δηλονότι τὰς ᾠδιτας. cf. inf. V. 45. vnde forſan v. 107. huc translatus eſt.

107. Σμηνη, τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. Locum amoenum et ad Veneris uſum accommodatum deſcribit.

109. Ὡραῖος χ' ὤδωνις] Ἤγουν, ἀκμάζων καὶ εὐειδής· ἐπεὶ καὶ μῆλα, ἤγουν πρόβατα, βόσκει, καὶ πτῶκας, ἤγουν λαγωοὺς τοξεύει. τοῦτο γὰρ τὸ βάλλει, καὶ πάντα τὰ θηρία, (haec eſt multorum codd. et edd lectio) ἢ καὶ θηρία τἄλλα (γράφεται γὰρ καὶ οὕτω) διώκει, τουτέστιν ἀγρεύει. σκώπτει δὲ αὐτὴν ὡς ἐρῶσαν τοῦ Ἀδώνιδος. — ἱστορία. Κινύρου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Σμύρνης θυγάτηρ Μοῖρα (l. Μύῤῥα), ἥτις κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἠράσθη τοῦ πατρὸς, ὅτι λύσασα τὰς τρίχας, οὐδὲ Ἀφροδίτην ἔφη ἔχειν τοιαύτας. ἐμάνθανε δὲ τὸν πατέρα στολιζομένη καὶ συναναμιγνυμένη ὡς θεράπαινα. ὕστερον δὲ ἐγκυμοῦσα καὶ γεννῶσα τὸν Ἄδωνιν ἐφωράθη. ἐφ' οἷς αἰσθομένη καὶ αἰσχυνομένη, ηὔξατο εἰς ὁμώνυμον φυτὸν

Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει.
"Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖθις ὅπως ϛάσῃ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε· Τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.
"Αρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'. ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν ὕλαν,
Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τὸ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

τὸν μεταλλαγῆναι. V. 109. Virg. Ecl. X, 18. ſic expreſſit:

Et formoſus oues ad flumina pauit Adonis.

112. αὖθις ὅρα ὅπως στήσῃ πλησίον τοῦ Διομήδους. v. Homeri Il. ε. 336.

115. Ὦ λύκοι. Οὐ μάτην φωλάδας καλεῖ, ἀλλ' ὅτι, ὥς φησι Θεόφραστος καὶ Σώπατρος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων, φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρῶνται, καὶ πολὺν φωλεύουσι χρόνον.

116. Χαίρεθ'. Ὡς ἀποδημῶν τῆς ζωῆς τοῦτο φησί. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσαγόρευσιν ἁπλῶς σημαίνει. Virg. Ecl. VIII, 58. — — *viuite ſiluae.* Virgil. I. 76. ſqq.

117. Οὐκέτι κατὰ τὴν ὕλην, ἀναστραφήσομαι δηλονότι, οὐκέτι κατὰ τοὺς δρυμοὺς, οὐ κατὰ τὰ ἄλση. — Ἀρέθοισα. Πηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρέει ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός.

118. Θύμβριδος. Ποταμὸν Σικελίας εἶναι φασὶ καὶ τοῦτον. Ἄλλως. Θύμβρις κατά τινα γλῶσσαν ἡ θάλασσα. τινὲς δὲ Σικελίας ποταμὸν ἔφησαν Θύμβριδα. Valckenaer cum aliis Θύμβριδα montem putat. Quae ſequuntur, pro inſcriptione habenda ſunt, quam tumulo ſuo addi volebat Daphnis. Sic et Virgilius intellexit, Ecl. V, 41 ſq. mox ad v. 123. cf. Virg. Ecl.

VIII,

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον· ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

VIII, 6 ſqq. *Stroth.* nimis dura haec ratio mihi videtur. Iungo equidem haec verba cum ſuperioribus (v. 116.) *ego ille Daphnis, qui in hisce ſaltibus armenta pavi, non amplius hic verſabor.* Haec cum emphaſi et conſuetorum locorum, qui mox relinquendi erant, deſiderio profert. Virgilius Theocriti verſus ad ſuam ſententiam adcommodaſſe potius, quam eorum ſenſum expreſſiſſe videri poteſt.

123. τὸν Πᾶνα αἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ὀδυσσέως ἢ Ἑρμοῦ, ἄλλοι δὲ Διός τε καὶ Καλλιστοῦς, ἕτεροι δὲ Αἰθέρος καὶ Οἰνηΐδος ἢ Νηρηΐδος ἔνιοι δὲ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς.

124. Μαιναλον. Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος υἱοῦ Ἑρμοῦ.

126. Αγαστον. Ἤγουν ἔκπληξιν ἔχον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα. Ἄλλως. Οὕτως. Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτε εἶς κατὰ τὰ ὄρη τὰ μακρὰ, ἤγουν, τὰ ἐπὶ πολὺ διήκοντα τοῦ Λυκαίου· ὄρος δὲ Ἀρκαδίας τὸ Λύκαιον· εἴτε σύγε περιέρχῃ τὸ μέγα Μαίναλον· ὄρος καὶ τοῦτο Ἀρκαδίας· ἐλθὲ ἐπὶ τὴν νῆσον τὴν Σικελὴν, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελικήν· τῆς Ἑλίκης δὲ τὸ Ῥίον κατάλιπε, καὶ τὸ ὑψηλὸν μνῆμα ἐκείνο τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἤγουν τοῦ Μαινάλου. ἀφ' οὗ τὸ ὄρος Μαίναλον, ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον. τὸ δὲ Ῥίον ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλουμένῳ

Λήγετε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ' ὦ 'ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνυν
Ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄιδος ἕλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι·
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι·

μένῳ Ἀντιῤῥίῳ τετραμμένον. Illud ι in λίπε producitur, cum ob caeſuram, tum ob ſequentem adſpiratam. *Stroth.* L. Boſius tamen Ἑλίκα λίπ' ἠρίον. *Helicae* (herois) *linque ſepulcrum.*

127. Ληγετε. Ὥσπερ ἤρξασθε, ὕτω καὶ λήγειν ποιήσατε. παρακελευσματικὸν ἐπίῤῥημα τὸ ἴτε, ἀντὶ τῦ ἄγετε. Similiter Virg. Ecl. VIII, 61. *Deſine Maenalios jam deſine tibia verſus.*

128. Ενθ'. Ελθὲ ω ἄναξ, καὶ τήνδε τὴν καλὴν σύριγγα τὴν γλυκύφωνον, τῦτο γὰρ τὸ μελίπνυν, ἐκ κηρῦ εὐπήκτυ ὖσαν περὶ τὸ χεῖλος ἑλικτὴν; ἤγυν περιειλημένην, φέρε, ἀντὶ τῦ λάβε. οὕτως γὰρ ἐγὼ ὑπὸ τῦ ἔρωτος ἤδη ἕλκομαι εἰς τὸν ᾅδην· εὔπηκτον δὲ λέγει τὸν κηρὸν, ὡς εὐκόλως πηγνύμενον.

133. Αρκευθοισι. Αρκευθος, εἶδος φυτῦ ἀκανθῶδυς. τὰ δὲ κομάσαι ἀντὶ τῦ ἀναθῆλαι. τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προσακτικῶν. Αλλως. ἡ δὲ καλὴ νάρκισσυς κομάσαι, ἀντὶ τῦ βλαστησάτω ἐπὶ ταῖς ἀρκεύθοις. ἀκανθῶδες φυτὸν ἡ ἄρκευθος. τὸ δὲ κομάσαι, γίνεται ἀπὸ τῦ κομέω, κομῶ, ὃ λέγεται ὐ μόνον ἐπὶ τριχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν. πάντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθω, κατὰ τὸ ἄνω ποταμῶν χωρῦσιν αι πηγπι. Virgilius ſaepius haec eſt imitatus, vt Ecl. VIII, 52. ſq. Ecl. V. 38.

134. ὄχνας. ἤγουν ἄπια ἐνείκαι ἀντὶ τοῦ ἐνεγκάτω, γεννησάτω, ἐκθρεψάτω, ἐπεὶ ὁ Δαφνις ἀποθνήσκει.

Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τὰς κύνας ὤλαφος ἕλ-
κοι,
Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοι-
δᾶς.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφρο-
δίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λε-
λοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν. χὼ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν ἐ νύμφαισιν ἀ-
πεχθῆ·
Λήγετε βωκολικᾶς Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοι-
δᾶς.
Καὶ τὺ δίδε τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν
ἀμέλξας,

135. ἔλαφος ἕλκοι. *dilaceret ceruus canes.* ἕλκειν enim de canibus proprie dicitur.

136. γαρύσαιντο, ἀντὶ τῦ εἰς ἔριν φωνῆς ἐλθέτωσαν. σκῶπας δὲ λέγυσιν εἶναι τὺς νυκτικόρακας.

138. Ἀπεπαυσάτο. Εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη. ἤγουν ἀπέπνευσεν, ἐτελεύτησε τὸν βίον. τῦτον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελεν ἀνορθῶσαι, ἤγυν, ἀνακαλέσασθαι, ἀναζωῶσαι. τάγε μὴν λίνα, τυτέςι τὰ νήματα τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ' αὐτῷ κλωθόμενα πάντα λελοίπει, ἤγυν, ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο. καὶ ὁ Δάφνις διέβη τὸν ῥῦν, τῦ Ἀχέροντος δηλονότι. ἔκλυσεν, ἤγυν ἐκάλυψεν ἡ δίνη, τυτέςιν ἡ συςροφὴ τῶν ῥευμάτων τῦ Ἀχέροντος, τὸν ἄνδρα τὸν ὑπὸ τῶν Μυσῶν φιλύμενον· ὡς τῶν ᾠδῶν δηλονότι τῶν προσφιλῶν αὐταῖς ἐπιμελύμενον.

147.

Σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ᾽. ἐγὼ δ᾽ ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σχαδόνων· καὶ ἀπ᾽ Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἀδεῖαν. τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας. θᾶσαι φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει
Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς,
Ὧδ᾽ ἴθι Κισσαίθα. τὺ δ᾽ ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

147. σχαδόνες δὲ τὰ ἐκ τῶν κηφήνων κηρία, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Θεαίτητος δὲ τοὺς κηροὺς τοὺς ἔχοντας τῶν κηφήνων τοὺς γόνους, οἵ τινες ἡδὺ ποιοῦσι βρῶμα. οἱ δὲ κοινότερον ἐπὶ τῶν κηρίων, ὧν τὸ μέλι ἐσθίεται. Αἰγίλω. Αἴγιλος δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι καὶ Δίων (l. Δίνων) μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον Αἴγιλον. τινὲς δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς οὕτω καλουμένη.

149. Ηνιδε. Ἤγουν ἰδοὺ τὸ δέπας, θέασαι φίλος, ὅπως καλὴν ὀσμὴν πέμπει.

150. Δοκασεῖς, ἤγουν δόξεις, νομίσεις πεπλῦσθαι αὐτὸ, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὡρῶν. οὕτως ἐστὶ δηλονότι ὡραῖον.

151. Κισσαίθα ὄνομα αἰγός· ἐκ τοῦ κισσοῦ καὶ τοῦ αἴθω, ἡ κισσὸν λευκὸν κατανεμομένη. αἶθον γὰρ τὸ λαμπρόν. ἐκ δὲ τοῦ λαμπροῦ γίνεται μεταληπτικῶς τὸ λευκόν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

ARGVMENTVM.

Mulier quaedam Simaetha, cum ſe ab amatore Delphide deſertsm et neglectam, illum vero novis amoribus irretitum ſuſpicetur, illum incantationibus ad ſe revocare tentans in hoc inducitur Carmine, quod, cum fere in nulla parte ruris ſimplicitatem ſenſusque redoleat, ſed plura quae urbi tantum conveniant, vt pompam, (v, 72.) Gymnaſium, (v. 97.) commemoret, bucolico generi vix annumerari poteſt; quamvis ipſum argumentum, agreſtium hominum in omnem ſuperſtitionem pronis animis, optime accommodari potuiſſe, negari nequit. Eſt itaque potius ex mimico poeſeos genere, quod a Sophrone vel inventum vel praecipue expolitum (v. Valken. in Adonisz. p. 194. ſqq.). inferioris hominum ordinis mores ita adumbrabat, ut omnem iſtorum vitam, tenuitatem adeo et moleſtias, quibus illa premitur, accurata imitatione exhiberet, neque aliquid nitoris aut ornamenti addere curaret *). In duas partes diviſum eſt hoc Eidyllium, in qusrum prima ſacri magici, quod Simaetha inſtituit, ritus lectorum oculis ſubjiciuntur; (v. 1—62.) quorum rituum ea potiſſimum eſt ratio, ut quae inanimis rebus fiunt, ea vim aliquam in eum qui incantatur habere, isque ſimili quadam ratione atque illae res affici putetur. In altera parte autem Simaetha, amoris ſui in Delphidem originem et progreſſus, (v. 64—144.) ſuſpicionemque de ejus perfidia, (v. 145—157.) Lunae, incantationum, quae noctu fiunt, praeſidi enarrat. Amatori deniqne, ſi amorem ejus negligere pergat, graviſſima quaeque minitatur. — 166. Primam hujus Eidyllii partem Virgilius expreſſit in Ecl. VIII. inde a v. 64.

ΠΑ̃

*) Huc refero et paulo latiori ſenſu, quam vulgo fieri video, accipio verba graeci Argumenti Scriptoris: *τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.*

ΠΑ̃ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι, πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὦ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤιχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,

2. Στεφάνωσον τὴν κελέβην τῷ λεπτοτάτῳ καὶ ἐξαιρέτῳ ἐρίῳ τοῦ προβάτου, τῷ φοινικῷ· ἤγουν τῷ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριόν φασιν εἶναι τὴν κελέβην. (Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς γλώσσαις ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν τὴν κελέβην εἶναί φησι. ap. Athen. L. XI. p. 475. D. ubi plura de ſignificatione h. v. diſputantur.) Virgil. Ecl. VIII, 64. ſqq.

3. Ως τὸν ἐμοὶ βαρὺν ευντα] τὸν ἐμὸν φίλον, ἄνδρα βαρύνοντά με. Hominem cariſſimum qui me excruciat. alii male βαρυνεῦντα legunt. καταθύσομαι, ἤγουν καταγοητεύσω, ἐν πυρὶ καίουσα τὰ ἐπὶ τοῦτο συντείνοντα φάρμακα.

7. ᾤχετ' αγων eleganter D. H conj. niſi forte ἔχειν h. l. ſignificat: *dirigit*, ut ap. Homerum.

10. Σελανα Πίνδαρος φησὶν ὅτι τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Αλ-

Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης,
Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

λως· Τὰς ἔρωτι κατεχομένας τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες. ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πράττυσαν ἐν τῷ καλυμένῳ Ἱππολύτῳ.

11. Τιν. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη. (junxit itaque Schol καλὸν ποταείσομαι perperam.)

12. Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποκοριςικὸν γὰρ ὁ σκύλαξ. ἐνταῦθα δὲ σκύλακες, ἀντὶ τῦ κύνες. τὴν Ἑκάτην φασὶ τὴν αυτὴν εἶναι τῇ Περσεφόνῃ· τὴν Ἑκάτην δὲ καὶ τὴν Σελήνην ἐπικαλεῖται ὡς νυκτερινὰς θεὰς, καὶ τά κατὰ τὴν νύκτα πραττόμενα ἐφορώσας.

13. Ηρια. Ηρία οἱ τάφοι. pro καὶ μέλαν αἷμα. Etymolog M. κεκμηώτων hic legit.

14. Δασπλητι. Η ἣ ὐκ ἄν τις διαπελάσειεν, ἢ τὸ δα ἐπιτατικὸν, πολυπέλασε· ἢ ἀντὶ τῦ πολεμική· ἢ ἔγκειται ἡ δαΐς, τυτέςιν ἡ μάχη· ἢ προσπελάζυσα ταῖς δαςὶ, τυτέςι φωσφόρος· ἐπεὶ ἡ αὐτή ἐςι τῇ σελήνῃ. (haec nauci non ſunt. derivandum fort. voc. a δᾶς ll. δαΐς. v. Euripid. in Cretenſ. Fr. II. 14. et πλήσσω δασπαλης. καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπαδει] ἤγυν μέχρι τέλυς παράμενε, τὰς μαγείας ταύτας ποιῦσα χείρυς ὐδὲν ὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Κίρκης, ὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Μηδείας, ὔτε τῶν μαγειῶν τῆς ξανθῆς Περιμήδης.

16. Περιμηδας. Αὕτη ἐςὶν ἡ παρ' Ὁμήρῳ Αγαμήδη λεγομένη, [Ιλ. λ. 739. ſq.] ἣ τόσα φάρμακα εἴδεν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

17.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται. ἀλλ' ἐπίπασσε,
Θέςυλι. δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα· Τὰ Δέλφιδος ὀςέα πάσσω.

17. Quum parum luculenter haec explicaſſet ſcholiaſtes Theocriti, afferam pro eo ſchol. ad Lycophr. v. 310. Ἴϋγξ κυρίως ὄρνεον ἐςὶν, ἀεὶ σεῖον τὴν ȣ̓ρὰν, ἀγωγὸν ἐρώτων. ἔςι δὲ ποικίλον τῇ τριχώσει, μακροτράχηλον, γλῶσσαν ἔχον ἐπιπολὺ ἐκτεταμένην, πυκνῶς περιςρεφόμενον καὶ περιδινȣ̃ν τὸν τράχηλον, ταῖς φαρμακίσι χρήσιμον εἰς ἐρωτικὰς ἐπῳδάς. λαμβάνȣσαι γὰρ αὐτὸ δεσμȣ̃σιν ἔκ τινος τροχȣ̃, ὃν περιῤῥομβȣ̃σιν ἅμα ἐπᾴδȣσαι. (vid. inf. v 130.) ταύτην ȣ̓ν φασὶ, τὴν ἴϋγγα πρώτη Ἀφροδίτη Ἰάσονι δȣ̃σα ἐδίδαξε ταῦτα, ὅπως Μηδείαν θέλξῃ, λέγȣσα, ὅτι αὔτη ἡ ἴϋγξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθȣ̃ς, ἢ Ἠχȣ̃ς καὶ Πανὸς, φαρμακεύȣσα δὲ τὸν Δία εἰς τὸν Ἰȣ̃ς πόθον, ὑφ' Ἥρας ἀπωρνεώθη. Eſt autem in vniuerſum Ἴϋγξ πᾶν τὸ ἐφέλκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα (nos *Reiz*) ſecundum Suidam, qui etiam ait: ἐςι δὲ καὶ ὀργάνιόν τι ἴϋγξ καλȣ́μενον, ὅπερ εἰώθασιν αἱ φαρμακίδες ςρέφειν, ὡς κατακηλȣ́μεναι τȣ̀ς ἀγαπωμένȣς.

18. Τὸ δὲ **τάκεται**, ἐπὶ κηρȣ̃ καὶ χιόνος, καὶ τῶν τοιȣ́των λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς, ἀντὶ τȣ̃ ἀναλίσκεται, καὶ φθείρεται. Virgil. Ecl. VIII, 68. 82.

19. **Πα.** Ποῖ ἔχεις τὸν νοῦν ἐκτετοπισμένον· ὄντως βδελυρά, καὶ σοὶ γέλως γεγένημαι; (v. Eidil. XI. 72.)

21. **Al.** Πάσσ' ἆλα ex eleganti conj. Heinſii.

"Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
Κἤξαπίνης ἅφθη, κ᾽ οὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
"Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις.
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας,
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
"Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὺ δ', Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδα

23. ἀνίασεν. ἤγουν ἐλύπησε, καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ Δέλφιδος δάφνην καίω. καὶ ὡς λακήσει (ἢ λακίζει) μεγάλως πυρακτωθεῖσα, καὶ ἐξαίφνης ἀναφθήσεται, καὶ οὐδὲ τέφραν εἴδομεν αὐτῆς, οὕτω καὶ ὁ Δέλφις ἐν τῇ φλογὶ τοῦ ἔρωτος τήκοιτο. Virg. Ecl. VIII, 83.

Daphnis me malus urit: ego hanc in Daphnide laurum.

26. Ἀμαθύνοι. Ἄμαθον ποιῆσαι, ἀφανίσαι. ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις. (Homer. Ιλ. IX. 589. ἄνδρας δὲ κτείνουσι πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει.)

29. Μύνδιος ἀπὸ τόπου. Μύνδος γὰρ Ἀρκαδίας, ἔνθα ἦν ὁ νεανίας. Virgil. VIII, 80.

30. Χαλκοῦν ἔφη ῥόμβον, τὴν ἐκ τοῦ κήρου τοῦ αἰόλου καὶ τοῦ πήνου ἴϋγγα διὰ τὴν στεῤῥότητα καὶ δύναμιν τῶν φαρμάκων.

Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε, σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται.
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγῇ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία.

33. Θυσω. Πυρὶ κνίσσω· ἣν δὲ πρὸ τούτου Ἑκάτην ἐκάλεσε, ταύτην νῦν Ἄρτεμιν λέγει, διὰ τὸ ὑπομεῖναι τινὰ κοινωνίαν ταῖς θεαῖς.

34. Κινησαις ῥ' ἀδαμαντα] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον· βέλτιον δὲ τὸν Ῥαδάμαντα, (l. ῥ' ἀδάμαντα) ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. και ειτι περ ἀσφαλὲς ἀλλο] ἤγουν σκληρὸν καὶ μὴ δυνάμενον μαλάττεσθαι. Unice verum eſt *inexorabilem Plutonem* hic intelligi debere.

36. Τριοδοισι. Ἱδρύοντο δὲ τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις, ὅτι ἐπὶ τῶν καθαρμάτων καὶ μιασμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τρίοδον αὐτὴν ἐῤῥῖφθαι· τὸν δὲ Φέρητος βουκόλον ἀνελόμενον καὶ ἀναλαμβανόμενον ἐκθρέψαι. διόπερ τὰς τριόδους ἱερὰς τῆς θεοῦ νομισθῆναι. Χαλκιον. Τὸν γὰρ χαλκὸν ἐπῆδον (ſic enim leg. pro vulg. ἐπεῖδον) ἐν ταῖς ἐλλείψεσι τῆς Σελήνης. καὶ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῷ ἐχρῶντο· τὸ ἄχει, ἀντὶ τοῦ ψόφει, κρούε, ἐπεὶ ὁ τοῦ χαλκοῦ ἦχος οἰκεῖος τοῖς κατοιχομένοις. Virg. Ecl. VIII, 107.

38. Virg. Ecl. IX, 57. ſq. v. Heyne V. III. Saepius a poetis repetitum phantaſma, omnia Diis praeſentibus ſilere. v. Valken. ad h. l. In hoc loco autem prorſus divina eſt antitheſis.

Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,

Ἀγχίσης τὰν Κύπριν, καὶ (leg. ἢ) τὴν Ἀφροδίτην καταισχύναι λέγεται. Ἀγχίσης γὰρ ὁ Αἰνείου πατὴρ, κατὰ τὴν Ἴδην ἐμίγη Ἀφροδίτῃ, καὶ Αἰνείαν ἐγέννησεν, ὡς ἑξῆς ἐπιφέρει ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν] ἀντὶ τοῦ ἄπελθε πρὸς τὸν βουκόλον Ἀγχίσην. βουκόλον δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν Ἀγχίσην φησίν. ἢ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι. ἄλλοι δὲ οὐ προσυπακούουσι τὸ καταισχύναι. ἡ δὲ Ἴδη ὄρος Τροίας.

106. Δρυες. Ἐκεῖ δρύες, κρύπτειν σε δηλονότι δυνάμεναι. ὧδε, ἤγουν ἐνταῦθα, κύπειρος. βοτάνη τις ἐστὶν αὕτη μικρὰ καὶ εὐώδης. ὧδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς ποτὶ σμήνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς σίμβλοις, ἐπαγόμεναι δηλονότι τὰς ὁδίτας. cf. inf. V. 45. vnde forſan v. 107. huc translatus eſt.

107. Σμηνη, τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. Locum amoenum et ad Veneris uſum accommodatum deſcribit.

109. Ὡραῖος χ' ὤδωνις] Ἤγουν, ἀκμάζων καὶ εὐειδής· ἐπεὶ καὶ μῆλα, ἤγουν πρόβατα, βόσκει, καὶ πτῶκας, ἤγουν λαγωοὺς τοξεύει. τοῦτο γὰρ τὸ βάλλει, καὶ πάντα τὰ θηρία, (haec eſt multorum codd. et edd lectio) ἢ καὶ θηρία τἄλλα (γράφεται γὰρ καὶ οὕτω) διώκει, τουτέστιν ἀγρεύει. σκώπτει δὲ αὐτὴν ὡς ἐρῶσαν τοῦ Ἀδώνιδος. — ἱστορία. Κινύρου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Σμύρνης θυγάτηρ Μοῖρα (f. Μύρρα), ἥτις κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἠράσθη τοῦ πατρὸς, ὅτι λύσασα τὰς τρίχας, οὐδὲ Ἀφροδίτην ἔφη ἔχειν τοιαύτας. ἐμάνθανε δὲ τὸν πατέρα στολιζομένη καὶ συναναμιγνυμένη ὡς θεράπαινα. ὕστερον δὲ ἐγκυμοῦσα καὶ γεννῶσα τὸν Ἄδωνιν ἐφωράθη. ἐφ' οἷς αἰσθομένη καὶ αἰσχυνομένη, ηὔξατο εἰς ὁμώνυμον φυτὸν

Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖθις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε· Τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'. ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

τὸν μεταλλαγῆναι. V. 109. Virg. Ecl. X, 18. ſic expreſſit:

Et formoſus oues ad flumina pauit Adonis.

112. αὖθις ὅρα ὅπως στήσῃ πλησίον τοῦ Διομήδους. v. Homeri Il. ε. 336.

115. **Ω λύκοι.** Οὐ μάτην φωλάδας καλεῖ, ἀλλ' ὅτι, ὡς φησι Θεόφραστος καὶ Σώπατρος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων, φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρῶνται, καὶ πολὺν φωλεύουσι χρόνον.

116. **Χαίρεθ'.** Ὡς ἀποδημῶν τῆς ζωῆς τοῦτο φησί. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτ. δὲ προσαγόρευσιν ἁπλῶς σημαίνει. Virg. Ecl. VIII, 58. — — *viuite ſiluae.* Virgil. I. 76. ſqq.

117. Οὐκέτι κατὰ τὴν ὕλην, ἀναστραφήσομαι δηλονότι, οὐκέτι κατὰ τοὺς δρυμοὺς, οὐ κατὰ τὰ ἄλση. — **Ἀρέθοισα.** Πηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρέει ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός.

118. **Θύμβριδος.** Ποταμὸν Σικελίας εἶναι φασὶ καὶ τοῦτον. Ἄλλως. Θύμβρις κατά τινα γλῶσσαν ἡ θάλασσα. τινὲς δὲ Σικελίας ποταμὸν ἔφησαν Θύμβριδα. Valckenaer cum aliis Θύμβριδα montem putat. Quae ſequuntur, pro inſcriptione habenda ſunt, quam tumulo ſuo addi volebat Daphnis. Sic et Virgilius intellexit, Ecl. V, 41 ſq. mox ad v. 123. cf. Virg. Ecl. VIII,

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον· ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

VIII, 6 ſqq. *Stroth.* nimis dura haec ratio mihi videtur. Iungo equidem haec verba cum ſuperioribus (v. 116.) *ego ille Daphnis, qui in hisce ſaltibus armenta pavi, non amplius hic verſabor.* Haec cum emphaſi et conſuetorum locorum, qui mox relinquendi erant, deſiderio profert. Virgilius Theocriti verſus ad ſuam ſententiam adcommodaſſe potius, quam eorum ſenſum expreſſiſſe videri poteſt.

123. τὸν Πᾶνα οἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ὀδυσσέως ἢ Ἑρμοῦ, ἄλλοι δὲ Διός τε καὶ Καλλιστοῦς, ἕτεροι δὲ Αἰθέρος καὶ Οἰνηΐδος ἢ Νηρηΐδος ἔνιοι δὲ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς.

124. Μαιναλον. Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος υἱοῦ Ἑρμοῦ.

126. Αγαστον. Ἤγουν ἔκπληξιν ἔχον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα. Ἄλλως. Ὁ νοῦς. Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτε εἶς κατὰ τὰ ὄρη τὰ μακρὰ, ἤγουν, τὰ ἐπὶ πολὺ διήκοντα τοῦ Λυκαίου· ὄρος δὲ Ἀρκαδίας τὸ Λύκαιον· εἴτε σύγε περιέρχῃ τὸ μέγα Μαίναλον· ὄρος καὶ τοῦτο Ἀρκαδίας· ἐλθὲ ἐπὶ τὴν νῆσον τὴν Σικελὴν, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελικήν· τῆς Ἑλίκης δὲ τὸ Ῥίον κατάλιπε, καὶ τὸ ὑψηλὸν μνῆμα ἐκείνο τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἤγουν τοῦ Μαινάλου. ἀφ' οὗ τὸ ὄρος Μαίναλον, ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον. τὸ δὲ Ῥίον ἀκρωτήριον ἐστὶ τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλουμένῳ

Λήγετε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ' ὦ 'ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνυν
Ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἕλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι·
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας
ἐνείκαι·

μένῳ Ἀντιῤῥίῳ τετραμμένον. Illud ε in λίπε producitur, cum ob caeſuram, tum ob ſequentem adſpiratam. *Stroth.* L. Boſius tamen Ἑλίκᾳ λίπ' ἠρίον. *Helicae* (herois) *linque ſepulcrum.*

127. Λήγετε. Ὥσπερ ἤρξασθε, οὕτω καὶ λήγειν ποιήσατε. παρακελευσματικὸν ἐπίῤῥημα τὸ ἴτε, ἀντὶ τοῦ ἄγετε. Similiter Virg. Ecl. VIII, 61. *Deſine Maenalios jam deſine tibia verſus.*

128. Ἐνθ'. Ἐλθὲ ὦ ἄναξ, καὶ τήνδε τὴν καλὴν σύριγγα τὴν γλυκύφωνον, τοῦτο γὰρ τὸ μελίπνουν, ἐκ κηροῦ εὐπήκτου οὖσαν περὶ τὸ χεῖλος ἑλικτὴν, ἤγουν περιειλημένην, φέρε, ἀντὶ τοῦ λάβε. οὕτως γὰρ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἤδη ἕλκομαι εἰς τὸν ᾅδην· εὔπηκτον δὲ λέγει τὸν κηρὸν, ὡς εὐκόλως πηγνύμενον.

133. Ἀρκεύθοισι. Ἄρκευθος, εἶδος φυτοῦ ἀκανθῶδους. τὰ δὲ κομάσαι ἀντὶ τοῦ ἀναθῆλαι. τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν. Ἄλλως. ἡ δὲ καλὴ νάρκισσος κομάσαι, ἀντὶ τοῦ βλαστησάτω ἐπὶ ταῖς ἀρκεύθοις. ἀκανθῶδες φυτὸν ἡ ἄρκευθος. τὸ δὲ κομάσαι, γίνεται ἀπὸ τοῦ κομέω, κομῶ, ὃ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ τριχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν. πάντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθω, κατὰ τὸ ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Virgilius ſaepius haec eſt imitatus, vt Ecl. VIII, 52. ſq. Ecl. V. 38.

134. ὄχνας. ἤγουν ἄπια ἐνείκαι ἀντὶ τοῦ ἐνεγκάτω, γεννησάτω, ἐκθρεψάτω, ἐπεὶ ὁ Δάφνις ἀποθνήσκει.

Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο,
Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ᾽ ἀοιδᾶς.
Χὼ μὲν τόσσ᾽ εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ᾽ Ἀφροδίτα
Ἤθελ᾽ ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν. χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν ȣ̓ νύμφαισιν ἀπεχθῆ·
Λήγετε βωκολικᾶς Μῶσαι, ἴτε, λήγετ᾽ ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδȣ τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας,

135. ἔλαφος ἕλκοι. *dilaceret cervus canes.* ἕλκειν enim de canibus proprie dicitur.

136. γαρύσαιντο, ἀντὶ τȣ̃ εἰς ἔριν φωνῆς ἐλθέτωσαν. σκῶπας δὲ λέγȣσιν εἶναι τȣ̀ς νυκτικόρακας.

138. Ἀπεπαυσάτο. Εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη. ἤγουν ἀπέπνευσεν, ἐτελεύτησε τὸν βίον. τȣ̃τον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελεν ἀνορθῶσαι, ἤγȣν, ἀνακαλέσασθαι, ἀναζωῶσαι. τάγε μὴν λίνα, τȣτέςι τὰ νήματα τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ᾽ αὐτῷ κλωθόμενα πάντα λελοίπει, ἤγȣν, ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο. καὶ ὁ Δάφνις διέβη τὸν ῥȣ̃ν, τȣ̃ Ἀχέροντος δηλονότι. ἔκλυσεν, ἤγȣν ἐκάλυψεν ἡ δίνη, τȣτέςιν ἡ συςροφὴ τῶν ῥευμάτων τȣ̃ Ἀχέροντος, τὸν ἄνδρα τὸν ὑπὸ τῶν Μȣσῶν φιλȣ́μενον· ὡς τῶν ᾠδῶν δηλονότι τῶν προσφιλῶν αὐταῖς ἐπιμελȣ́μενον.

Σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'. ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕςερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν ςόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν. τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας. θᾶσαι φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς,
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα. τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναςῆ.

147. σχαδόνες δὲ τὰ ἐκ τῶν κηφήνων κηρία, ὡς φησιν Ἀριςοτέλης. Θεαίτητος δὲ τὰς κηρὰς τὰς ἔχοντας τῶν κηφήνων τὰς γόνας, οἵ τινες ἡδὺ ποιᾶσι βρῶμα. οἱ δὲ κοινότερον ἐπὶ τῶν κηρίων, ὧν τὸ μέλι ἐσθίεται. Αἰγίλω. Αἴγιλος δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλα. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι καὶ Διων (l. Δίνων) μαρτυρεῖ. ἔςι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον Αἴγιλον. τινὲς δὲ ὅτι ἐςὶ καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς ὕτω καλεμένη.

149. Ηνιδε. Ἤγαν ἰδὲ τὸ δέπας, θέασαι φίλος, ὅπως καλὴν ὀσμὴν πέμπει.

150. Δοκασεῖς, ἤγαν δόξεις, νομίσεις πεπλῦσθαι αὐτὸ, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὡρῶν. ὕτως ἐςὶ δηλονότι ὡραῖον.

151. Κισσαίθα ὄνομα αἰγός· ἐκ τῦ κισσῦ καὶ τῦ αἴθω, ἡ κισσὸν λευκὸν κατανεμομένη. αἶθον γὰρ τὸ λαμπρόν. ἐκ δὲ τῦ λαμπρῦ γίνεται μεταληπτικῶς τὸ λευκόν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

ARGVMENTVM.

Mulier quaedam Simaetha, cum ſe ab amatore Delphide deſertam et neglectam, illum vero novis amoribus irretitum ſuſpicetur, illum incantationibus ad ſe revocare tentans in hoc inducitur Carmine, quod, cum ſere in nulla parte ruris ſimplicitatem ſenſusque redoleat, ſed plura quae urbi tantum conveniant, vt pompam, (v. 72.) Gymnaſium, (v. 97.) commemoret, bucolico generi vix annumerari poteſt; quamvis ipſum argumentum, agreſtium hominum in omnem ſuperſtitionem pronis animis, optime accommodari potuiſſe, negari nequit. Eſt itaque potius ex mimico poëſeos genere, quod a Sophrone vel inventum vel praecipue expolitum (v. Valken. in Adoniaz. p. 194. ſqq.). inferioris hominum ordinis mores ita adumbrabat, ut omnem iſtorum vitam, tenuitatem adeo et moleſtias, quibus illa premitur, accurata imitatione exhiberet, neque aliquid nitoris aut ornamenti addere curaret *). In duas partes diviſum eſt hoc Eidyllium, in quarum prima ſacri magici, quod Simaetha inſtituit, ritus lectorum oculis ſubjiciuntur; (v. 1 — 62.) quorum rituum ea potiſſimum eſt ratio, ut quae inanimis rebus fiunt, ea vim aliquam in eum qui incantatur habere, isque ſimili quadam ratione atque illae res affici putetur. In altera parte autem Simaetha, amoris ſui in Delphidem originem et progreſſus, (v. 64 — 144.) ſuſpicionemque de ejus perfidia, (v. 145 — 157.) Lunae, incantationum, quae noctu fiunt, praeſidi enarrat. Amatori deniqne, ſi amorem ejus negligere pergat, graviſſima quaeque minitatur. — 166. Primam hujus Eidyllii partem Virgilius expreſſit in Ecl. VIII. inde a v. 64.

ΠΑ

*) Huc refero et paulo latiori ſenſu, quam vulgo fieri video, accipio verba graeci Argumenti Scriptoris: *τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.*

ΠΑ̃ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι, πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὃς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας ὐδέποθ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤιχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλά, Σελάνα,

2. Στεφάνωσον τὴν κελέβην τῷ λεπτοτάτῳ καὶ ἐξαιρέτῳ ἐρίῳ τοῦ προβάτου, τῷ φοινικῷ· ἤγουν τῷ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριόν φασιν εἶναι τὴν κελέβην. (Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς γλώσσαις ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν τὴν κελέβην εἶναί φησι. ap. Athen. L. XI. p. 475. D. ubi plura de ſignificatione h. v. diſputantur.) Virgil. Ecl. VIII, 64. ſqq.

3. Ως τὸν ἐμοὶ βαρὺν ευντα] τὸν ἐμὸν φίλον, ἄνδρα βαρύνοντά με. Hominem cariſſimum qui me excruciat. alii male βαρυνεῦντα legunt. καταθύσομαι, ἤγουν καταγοητεύσω, ἐν πυρὶ καίουσα τὰ ἐπὶ τοῦτο συντείνοντα φάρμακα.

7. ὤχετ' ἄγων eleganter D. H conj. niſi forte ἔχειν h. l. ſignificat: abiŋgit, ut ap. Homerum.

10. Σελανα Πίνδαρος φησὶν ὅτι τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Αλ-

Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης,
Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

λως· Τὰς ἔρωτι κατεχομένας τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες. ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππολύτῳ.

11. Τιν. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη. (junxit itaque Schol καλὸν ποταείσομαι perperam.)

12. Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποκοριστικὸν γὰρ ὁ σκύλαξ. ἐνταῦθα δὲ σκύλακες, ἀντὶ τοῦ κύνες. τὴν Ἑκάτην φασὶ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ Περσεφόνῃ· τὴν Ἑκάτην δὲ καὶ τὴν Σελήνην ἐπικαλεῖται ὡς νυκτερινὰς θεὰς, καὶ τὰ κατὰ τὴν νύκτα πραττόμενα ἐφορώσας.

13. Ηρια. Ηρία οἱ τάφοι. pro καὶ μέλαν αἷμα. Etymolog M. κεκμηώτων hic legit.

14. Δασπλητι. Η ἣ οὐκ ἄν τις διαπελάσειεν, ἢ τὸ δα ἐπιτατικὸν, πολυπέλαστε· ἢ ἀντὶ τοῦ πολεμική· ἡ ἔγκειται ἡ δαῖς, τουτέστιν ἡ μάχη· ἢ προσπελάζουσα ταῖς δαΐ, τουτέστι φωσφόρος· ἐπεὶ ἡ αὐτή ἐστι τῇ σελήνῃ. (haec nauci non ſunt. derivandum fort. voc. a δᾶς ll. δαΐς. v. Euripid. in Cretenſ. Fr. II. 14. et πλήσσω δασπαλης. καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει] ἤγουν μέχρι τέλους παράμενε, τὰς μαγείας ταύτας ποιοῦσα χείρους οὐδὲν οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Κίρκης, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Μηδείας, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς ξανθῆς Περιμήδης.

16. Περιμηδας. Αὕτη ἐστὶν ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀγαμήδη λεγομένη. [Ιλ. λ. 739. ſq.] ἣ τόσα φάρμακα εἴδεν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

17.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται. ἀλλ' ἐπίπασσε,
Θέστυλι. δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα· Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

17. Quum parum luculenter haec explicaſſet ſcholiaſtes Theocriti, afferam pro eo ſchol. ad Lycophr. v. 310. Ἴϋγξ κυρίως ὄρνεον ἐςὶν, ἀεὶ σεῖον τὴν ὀράν, ἀγωγὸν ἐρώτων. ἔςι δὲ ποικίλον τῇ τριχώσει, μακροτράχηλον, γλῶσσαν ἔχον ἐπιπολὺ ἐκτεταμένην, πυκνῶς περιςρεφόμενον καὶ περιδινῦν τὸν τράχηλον, ταῖς φαρμακίσι χρήσιμον εἰς ἐρωτικὰς ἐπῳδάς. λαμβάνουσαι γὰρ αὐτὸ δεσμοῦσιν εκ τινος τροχοῦ, ὃν περιῤῥομβοῦσιν ἅμα ἐπᾴδουσαι. (vid. inf. v 130.) ταύτην οὖν φασὶ, τὴν ἴϋγγα πρώτη Ἀφροδίτη Ἰάσονι δοῦσα ἐδίδαξε ταῦτα, ὅπως Μηδείαν θέλξῃ, λέγουσα, ὅτι αὕτη ἡ ἴϋγξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς, ἢ Ἠχοῦς καὶ Πανὸς, φαρμακεύουσα δὲ τὸν Δία εἰς τὸν Ἰοῦς πόθον, ὑφ' Ἥρας ἀπωρνεώθη. Eſt autem in vniuerſum Ἴϋγξ πᾶν τὸ ἐφέλκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα (nos *Reiz*) ſecundum Suidam, qui etiam ait: ἐςι δὲ καὶ ὀργάνιόν τι ἴϋγξ καλούμενον, ὅπερ εἰώθασιν αἱ φαρμακίδες ςρέφειν, ὡς κατακηλοῦμεναι τοὺς ἀγαπωμένους.

18. Τὸ δὲ **τάκεται**, ἐπὶ κηροῦ καὶ χιόνος, καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται, καὶ φθείρεται. Virgil. Ecl. VIII, 68. 82.

19. Πα. Ποῖ ἔχεις τὸν νοῦν ἐκτετοπισμένον· ὄντως βδελυρὰ, καὶ σοὶ γέλως γεγένημαι; (v. Eidil. XI. 72.)

21. Al. Πάσσ' ἆλα ex eleganti conj. Heinſii.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
Κἠξαπίνης ἄφθη, κὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις.
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας,
Ὣς κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὺ δ', Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ

23. ἀνίασεν. ἤγουν ἐλύπησε, καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ Δέλφιδος δάφνην καίω. καὶ ὡς λακήσει (ἢ λακίζει) μεγάλως πυρακτωθεῖσα, καὶ ἐξαίφνης ἀναφθήσεται, καὶ οὐδὲ τέφραν εἴδομεν αὐτῆς, οὕτω καὶ ὁ Δέλφις ἐν τῇ φλογὶ τοῦ ἔρωτος τήκοιτο. Virg. Ecl. VIII, 83.

Daphnis me malus urit: ego hanc in Daphnide laurum.

26. Ἀμαθύνοι. Ἄμαθον ποιῆσαι, ἀφανίσαι. ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις. (Homer. Ἰλ. IX, 589. ἄνδρας δὲ κτείνουσι πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει.)

29. Μύνδιος ἀπὸ τόπου. Μύνδος γὰρ Ἀρκαδίας, ἔνθα ἦν ὁ νεανίας. Virgil. VIII, 80.

30. Χαλκοῦν ἔφη ῥόμβον, τὴν ἐκ τοῦ κήρου τοῦ αἰόλου καὶ τοῦ πήνου ἴϋγγα διὰ τὴν στερρότητα καὶ δύναμιν τῶν φαρμάκων.

33.

Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε, σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται.
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγῇ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία.

33. Θύσω. Πυρὶ κνίσω. ἣν δὲ πρὸ τούτου Ἑκάτην ἐκάλεσε, ταύτην νῦν Ἄρτεμιν λέγει, διὰ τὸ ὑπομεῖναι τινὰ κοινωνίαν ταῖς θεαῖς.

34. Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον· βέλτιον δὲ τὸν Ῥαδάμαντα, (l. ῥ' ἀδάμαντα) ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.] ἤγουν σκληρὸν καὶ μὴ δυνάμενον μαλάττεσθαι. Unice verum eſt *inexorabilem Plutonem* hic intelligi debere.

36. Τριόδοισι. Ἱδρύοντο δὲ τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις, ὅτι ἐπὶ τῶν καθαρμάτων καὶ μιασμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τρίοδον αὐτὴν ἐῤῥίφθαι· τὸν δὲ Φέρητος βουκόλον ἀνελόμενον καὶ ἀναλαμβανόμενον ἐκθρέψαι. διόπερ τὰς τριόδους ἱερὰς τῆς θεοῦ νομισθῆναι. Χαλκίον. Τὸν γὰρ χαλκὸν ἐπῆδον (ſic enim leg. pro vulg. ἐπεῖδον) ἐν ταῖς ἐλλείψεσι τῆς Σελήνης. καὶ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῷ ἐχρῶντο· τὸ ἄχει, ἀντὶ τοῦ ψόφει, κρούε, ἐπεὶ ὁ τοῦ χαλκοῦ ἦχος οἰκεῖος τοῖς κατοιχομένοις. Virg. Ecl. VIII, 107.

38. Virg. Ecl. IX, 57. ſq. v. Heyne V. Ill. Saepius a poetis repetitum phantaſma, omnia Diis praeſentibus ſilere. v. Valken. ad h. l. In hoc loco autem prorſus divina eſt antitheſis.

Ἀλλ᾽ ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ.
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνήρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λαθῆμεν εὐπλοκάμω Ἀριάδνας.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ᾽ Ἀρκάσι· τῷ δ᾽ ἐπὶ πᾶσαι

43. Virg Ecl. VIII, 74.

45. Θασεα. Θησεὺς γὰρ ἁρπάσας Ἀριάδνην τὴν Μίνωος, καὶ ἀπάρας εἰς Δίαν, τὴν νῦν καλουμένην Νάξον, κατὰ Διονύσου βούλησιν λήθῃ τινὶ χρησάμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. πολλαὶ δὲ καὶ ἕτεραί εἰσι νῆσοι Δίαι καλούμεναι. ἥτε πρὸ τῆς Κρήτης, ἐν ᾗ οὐκ εἰκὸς μόνῃ συμβῆναι τὰ περὶ τὴν Ἀριάδνην, ἡ μετονομασθεῖσα Νάξος· καὶ ἡ περὶ Μῆλον, καὶ ἡ περὶ Ἀμοργὸν, καὶ ἡ τῆς Κέω χεῤῥόνησος, καὶ ἡ Πελοποννήσου.

48. Ιππομανες. Ο μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι τὸ ἱππομανές· οἱ δὲ περιττοὶ καὶ πολυπράγμονες, οὔ φασι φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τοὺς ἀποτικτομένους πώλους ἔχειν τι σαρκίον φυόμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου γλοιῶδες, ἔλαττον ἰσχάδος, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἀποτρώγουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀπολείχουσιν εὐθὺς αἱ ἵπποι. καὶ εἰ τοῦτο ποιήσουσι, φιλοστοργοῦσι τὰ ἔκγονα· εἰ δὲ μὴ, ἀπεχθαίρουσι, καὶ οὐ προσίενται. διὰ τὸ φυσικῶς οὖν συμβάλλεσθαι πρὸς φιλοστοργίαν, οἱ ἱπποφορβοὶ ἀφαιροῦσιν αὐτὸ, καὶ αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα. φασὶ δὲ ὅτι εἰ αἴσθοιντο τῆς ὀσμῆς αἱ ἵπποι, ἐκμαίνονται πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτό. διὸ καὶ οὗτος μέμνηται τοῦ ἱππομανοῦς, ὅπερ συντελεῖ πρὸς τὰ φίλτρα, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος. Virg Ecl, VIII, 95. ſq.

51.

Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν᾽ ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι·
Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοθε παλαίςρας.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τῦτ᾽ ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὠ᾽ γὼ νῦν τίλλοισα κατ᾽ ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἶ αἶ ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦράν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέςυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ᾽, ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. ἇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι. ὁ δὲ μευ λόγον ὐδένα ποιεῖ.
Καὶ λέγ᾽ ἐπιφθύσδοισα· Τὰ Δέλφιδος ὀςέα πάσσω.

51. **λιπαρὰν** δὲ λέγει πάλαιστραν ἐπεὶ οἱ παλαίοντες ἐλαίῳ πρότερον ἠλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον.

54. Virg. Ecl. VIII, 90. ſq.

56. εἴρηται βδέλλα, παρὰ τὸ βδάλλειν, ὅ ἐςὶν ἐξαμέλγειν τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέλγειν, Αττικοὶ βδάλλειν λέγουσι.

59. **Θρονα.** Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν, τὰ πεποικιλμένα ζῶα. Κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια· Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὡς φησι Κλείταρχος· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς.

61. al ἐκθυμῶ.

62. **Επιφθυσδοισα.** Επιψιθυρίζουσα, ἡσύχως ἐπάδουσα. rectius Euſtath. in od. A. p. 1392. 42. τὸ

δὲ

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τῦτο;
Ἦνθ' ἁ τῶ Ὑβόλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ,
Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος. Τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα, Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι. ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.

δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐπιφθύζειν ἀντὶ τοῦ ἐπιπτύειν γοητευτικῶς. cf. Idyll. VII. 127.

66. Εἰώθασι γὰρ τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν αἱ μέλλουσαι γαμεῖσθαι, ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. τὰ δὲ μυστήρια ταῦτα, Ἀθήνησι πολιτεύονται.

67. ἄλσος ἐπ' Ἀρ. vulgo. pro ποκα Caſaub. conj. τόκα (τότε).

70. ἁ μακαρῖτις] ἐτελεύτησε γὰρ τὸν βίον δηλονότι.

74. ξυστίδα. Ξυστὶς γυναικεῖον τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. Ἄλλως· περιβόλαιον λεπτὸν ᾧ χρῶνται καὶ οἱ ἁρματηλάται. Caeterum harum minutiarum ſollicita commemoratio indolem mimicae poëſeos optime refert.

76.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ᾽ εὖσα μέσαν κατ᾽ ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ᾽ ἦς ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χὼς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας, τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ᾽ ἔτι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ᾽ ὡς πάλιν οἴκαδ᾽ ἀπῆνθον
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ᾽ ἐν κλιντῆρι δέκ᾽ ἄματα καὶ δέκα νύκτας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ.

76. ἦυσα. Ἤγουν οὖσα. τὸ γὰρ εὖσα ἀπὸ τοῦ ἐοῦσα γίνεται. κατὰ τὸ Λύκωνος, εἶδον τὸν Δέλφιν, καὶ τὸν Εὐδάμιππον ὁμοῦ πορευομένους. pro μέσαν vulgo μέσον.

79. vulg. ἢ τὸ σελάνας. mox alii λιπόντων. quod et ipſum tamen DD. VV. probatur.

82. Virg. Ecl. VIII, 41. cf. inf. III, 42. Homer. Il. Ξ. 294.

85. ἀλλὰ πυρώδης τίς με νόσος, τουτέστι πυρετὸς, ἐδαπάνησεν, ἢ ἐξαλάπαξε διέφθειρεν, ἐκτὸς φροντίδος καὶ γνώμης ἐποίησε. (f. ἔστησε.)

88. θαψω. Χλωρὸς, ξανθός. θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι

σι

Ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅ τις ἐπᾶδεν;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν, ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ δ' ἄγε, Θεστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κήπεί κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον,
Κἦφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ· καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὣς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων

σι καὶ Σαπφώ. τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. Ἀσκληπιάδης δέ, φυτόν τι χλωρόν, ὅθεν καὶ τὴν θαψίαν πρὸς τὰ ἐπώπια· βάπτεσθαι δὲ ἐκ ταύτης τὰ κροκοειδῆ.

89. αὐτὰ ὀστέα *Sola* oſſa. v. Eid. IV. v. 15. Valken.

92. ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν. ἀλλ' οὐδεμία ἦν ἀνάπνευσις, οὐδ' ἐκουφιζόμην τοῦ ἔρωτος.

104.

Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ ὠδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κύφῳ,
(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σε-
λάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, ὠδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σε-
λάνα.

104. Ἀμειβόμενον ἀντὶ τῦ ἀμείβοντα. Ἀμείβω γὰρ τὸ διέρχομαι. καὶ Ὅμηρος, γηράος ὑπὲρ ὠδὸν ἀμείψας. ἀμείβομαι δὲ τὸ διαδέχομαι λόγῳ, ἢ ἄλλῳ τινὶ πράγματι.

107. Ἱδρὼς κατέτρεχε, κατεφέρετο καὶ δαψιλῶς ἔῤῥει, ὁμοίως καὶ κατ' ἴσον ταῖς καθύγροις δρόσοις. κόχος γὰρ ὁ δαψιλὴς ῥῦς. ὠνοματοπεποίηται δέ.

109. Τὸ κνυζᾶσθαι ἐπὶ τῶν κυνῶν λέγεται κυρίως, ὅτε προσερχόμενοι τινὶ, φωνήν τινα ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν τῦτο τίθησι μεταφορικῶς. ὁμοίως τὸ φωνεῦντα, ἀντὶ τῦ φωνῦντα, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἡσύχυ καὶ ἀσήμυ ὑλακῆς τῶν κυνῶν.

110. Ἀλλ' Ἀντὶ τῦ ἄφωνος γέγονα, ὁμοία δαγῦδι, ᾧ αἱ παρθένοι κοσμῦνται. δαγὺς δὲ ἐστι κοροκόσμιόν τι. καλῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην. οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοὶ, ἀπὸ τῦ πεπλάσθαι ἐκ κηρῦ. Ἄλλως· Δαγὺς, κόσμος ἐγκάρδιός ἐστι γυναικῶν, καὶ στέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν. (Heſych. δαγὺς, κοράλλιον. νύμφη Δευκόκηρος. Sunt procul dubio puppae ex cera ſive gypſo factae.)

Καί μ' ἐσιδὼν ὡ 'στεργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τὰν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γάρ κ' ἠγών, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,
Ἢ τρίτος, ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων.
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,

112. κ' σύ μ' ἐσιδών. Brunk.

116. ἤ με παρῆμεν h. e. πρὶν ἢ ἐμὲ παρεῖναι, „*Quum me vocaſti antequam ſponte mea venirem.*

119. Veniſſem cum duobus aut tribus aliis ſimulac nox appetiſſet.

120. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγει δ' ἂν τοῦτο καθὸ ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανοῦνται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὡς φησι Φιλητᾶς, τά οἱ ποτὲ Κύπρις ἑλοῖσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Ἄλλως· Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] ἐν τῷ κόλπῳ μὲν φυλάσσων (h. ἔχων) μῆλα τοῦ Διονύσου, ἴσως ἀπὸ τόπου τινὸς ἀφιερωμένου τῷ Διονύσῳ.

121. Κρατὶ) Ὀλυμπιόνικός φησι τὸν Ἡρακλέα κατελθόντα εἰς ᾅδου, εὑρεῖν παρὰ τῷ Ἀχέροντι φυομένην τὴν λεύκην, καὶ εἰς ἀνθρώπους κομίσαι, ἣν Ὅμηρος ἀχερωίδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ δὲ ἔχων τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς λεύ-

Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώςρῃσιν ἑλικτάν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠιθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδόν δ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν ςόμα τεῦ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν.
Καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον. Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἁφαίςοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

λεύκης τῦ φυτῦ τῦ Ἡρακλέος, πανταχόθεν περιειλημένον περιζώςραις πορφυραῖς. ἐςεφανωμένος δέ, φησι, λεύκῃ ἐληλύθει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικός ἐςιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τύτῳ ἐςεφανῦντο ὡς ἱερῷ· ἱερὸν δὲ ἦν τῦτο Ἡρακλέος τῦ πολλὰς ἀθλυς διενεγκόντος, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τῦ Ἀχέροντος τῦτο εἰς ἀνθρώπυς κομίσαι.

134. ὁ ἔρως γὰρ φλόγα ἀνάπτει καταπολὺ καυστικωτέραν τοῦ πυρὸς τοῦ Λιπαραίου, ἤγουν, τοῦ ἐν τῇ Λιπαρᾳ τῇ νήσῳ. (quae eſt una e Vulcaniis flammas eructantibus inſulis, quae ſunt inter Italiam et Siciliam.)

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα,
Σὺν δὲ κακαῖς Μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ᾽, ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν᾽ ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα,
Θερμότερ᾽ ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἀδύ.
Χὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κὤτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ᾽ ἐγὼ αὖ τήνῳ. ἀλλ᾽ ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξῶς,
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ᾽ ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ᾽ Ὠκεανοῖο φέροισαν·

136. **παρθενον.** Καὶ παρθένον δ᾽ ἐκ τῶ δωματίω ἐφόβησεν, ἀντὶ τῶ φυγεῖν ἐποίησε. σὺν κακαῖς μανίαις, ἤγων κακῶς μαινομένην. καὶ νύμφην, ἤγων γυναῖκα ἄνδρα ἔχωσαν, ἐκ τῶ θαλάμω φυγεῖν ἐποίησεν, ἔτι θερμὴν λιπῶσαν τὴν τῶ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην.

142. καὶ οὐδὲν οὔτε ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐμέμψατο, ἤγουν ἐνεκάλεσε, μέχρι ἐχθές· τὸ πλησίον δὲ διὰ τοῦ ἐχθὲς θέλει δηλοῦν. οὔτε ἐγὼ ἐκείνῳ ἐνεκάλεσα.

145. ἅ γε Φιλίστας (*cariſſimae*) Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ γε Μελιξοῦς. conj. Valken.

Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται,
Κῆτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρός,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν, ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων.
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
Ταῦτά μοι ἁ ξεῖνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδέποκ' εἶδον.
Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;

151. ἀτὰρ τόσον τοσοῦτον δὲ ἔφη, ὅτι ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ συνεχῶ, ἀκράτῳ ἔρωτος ἐπεχεῖτο· ἤγουν συνεχῶς ἔπινεν οἶνον ἔρωτος.

152. Οἶνος δὲ ἔρωτος, ὃν πίνει τις μεμνημένος τῆς ἐρωμένης, ἢ τοῦ ἐρωμένου. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. ἐς τέλος ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ τελευταῖον. ᾤχετο φεύγων ἀντὶ τοῦ τρέχων ἀπῆλθε.

156. ὄλπαν. Ὄλπη κυρίως ἡ δερματίνη λήκυθος, δι' ἧς ἐστὶν ὀπτήσασθαι τὸ ἔλαιον. (ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαίστραις.) νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκῆν φησι λήκυθον, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας. τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα διαβεβόηται.

158. Ἦ ῥ. Ἠθικῶς ἐπαπορῶσα φησί. ἆρα οὐκ ἔχει τὸ ἄλλο τερπνὸν, καὶ ἡμῶν ἐπιλέλησται; D. Heinſ. ἢ ῥ' οὐ ſine interrogationis ſigno legi voluit. Vulgatam ſic intell. *nonne ex his argumentis ſatis apparet* &c.

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν ἀΐδαο πύλαν (ναὶ Μοίρας) ἀραξεῖ.
Τοῖά οἱ ἐν κίςᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα, ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλως,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέςαν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀςέρες, εὐκήλοιο κατ' αντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

159. τοῖς φίλτροις τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινοῦσι, καταγοητεύσω.

166. ποιητικὸν δὲ τὸ τὴν νύκτα ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖσθαι, καὶ παράγειν ἡνιοχοῦσαν. v. Heyne. V. III. ad Tibull. II, 1. 87.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ.

ΑΙΠΟΛΟΣ Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ Η ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

ARGVMENTVM.

Caprarius quidam, grege ſuo Tityro paſtori tradito (1—5.), ad antrum Amaryllidis puellae accedit, deque mutato illius in ſe animo conquerens, amorisque ſui impotentiam mira affectus veritate declarans, faſtidium ejus minuere eamque ad priſtinum amorem reducere ſtudet. — 36. Tum vero, cum eam mox venturam putat, ad cantum,

tum, quo et animum et oculos puellae in ſe convertat, ſeſe accingit eorumque, qui votorum in amore compotes facti fuerint, felicitatem praedicat. — 51. Tandem, neque ita illam emolliri ſentiens, animum prorſus deſpondet. — 54. Duplex eſt hujus Eidyllii Scena; prima ejus pars inter greges Caprarii agitur, altera ad antrum Amaryllidis — v. 13. 14. Totum eſt bucolicum, ſummaeque ſuauitatis et pulcritudinis Carmen. Quod vero ſcenam in agris circa Crotonem eſſe, et ſub Caprarii perſona Theocritum latere pronunciat graeci Argumenti auctor, id nullis idoneis argumentis nititur. Κωμαστης inſcribitur hoc Eid. a v. κωμάζειν, quod proprie de iis dicitur, qui commeſſationem ducunt, tunc ſimpliciter de iis qui ad puellae limina accedunt.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ᾽ ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει,
Τίτυρ᾽ ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύξῃ.
Ὦ χαρίεσσ᾽ Ἀμαρυλλὶ, τί μ᾽ οὐκ ἔτι τοῦτο κατ᾽ ἄντρον

1. **Κωμάσδω** τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ερωμένας ἀπερχομένων.

3. **καλὸν**, ἀντὶ τοῦ καλῶς.

5. **κνάκωνα**, τὸν λευκὸν τράγον. **Μη τυ κορυξη.** μή σε κερατίσῃ. τὸ γὰρ κερατίζειν κορύττειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς συντρεχόντων ἀλλήλοις τῶν κριῶν, καὶ τὰς κορυφὰς πληττόντων καὶ ῥηγνυομένων. cf. Virg. Ecl. IX, 23 — 25.

Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἠ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὦ μ᾽ ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν ᾇ τυ πυκάσδη.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.

7. ερωτυλον. Τὸν ἐραστὴν, ὑποκοριστικῶς.
8. Virg. Ecl. II, 19.
9. idem Ecl. II, 7.
10. Virg. Ecl. III, 71. ἠνίδε ἀντὶ τοῦ ἰδού. τηνῶθε ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου.
14. Πτερις δὲ, εἶδος βοτάνης ὁμοίας πτερῷ στρουθοκαμήλου, ἀφ᾽ ἧς καὶ στιβάδες ἐπὶ κλίνης ἐγένοντο τῶν ἀγροίκων, διὰ τὴν μαλακότητα, καὶ διὰ τὸ ἀποδιώκειν τῇ ὀσμῇ τοὺς ὄφεις. καλεῖται δὲ καὶ βληχρόν. (Filix. Farrnkraut. quae in Oriente ſaepius ad triam ulnarum altitudinem excreſcit, et ſic non minus quam hedera, loca ubi copioſe creſcit invia reddere poteſt, Schreber.)
15. Virg. Ecl. VIII, 43. ſqq.
17. κατασμυχων. Σμύχω τὸ καίω. (et quidem proprie de igne dicitur, qui intra viſcera corporum

Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος. ὦ κυάνοφρυ
Νύμφα. πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω·
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς, ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι,

rum ſenſim ſerpit, fumoque ſe tantum prodit, ut verbi vim explicavit T. Hemſterh. ad Lucian. I. p. 350.) Σμύχω δὲ τὸ καθαίρω, ἐξ οὗ σμῆγμα τὸ σαπώνιον.

18. ποθορευσα. Ἤγουν, ὦ ἡ τὸ καλὸν ἐρῶσα, τοῦτ' ἔστιν ὦ ἡ καλοὺς ἔχουσα ὀφθαλμούς. τὸ πᾶν λίθος. ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ διόλου. τουτέστι σκληρὰ σφόδρα καὶ ἀμείλικτος. v. Idyl. X. 7.

20. idem verſ. legitur Idyl. XXVII. 4. unde ſuſpicio orta Valkenaerio illum inde in hunc locum eſſe transvectum, et inter v. 19. et 21. vnum aut alterum excidiſſe.

21. τῖλαι. Τὸ ἑξῆς· ἤτοι κατατῖλαι, καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν στέφανον. στεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις.

24 δύσσοος. ὁ δυσκόλως σωζόμενος. *infelix.* nihil amplius.

25. βαιταν. Τὴν μηλωτὴν, ἢ τὴν διφθέραν, φησὶν, ἀποῤῥίψας καὶ ἐκδυσάμενος, εἰς τὴν θάλασσαν ἁλοῦμαι, ὅ ἐστι, πηδήσω, ἢ ἐμαυτὸν ῥίψω, ὅθεν ὁ Ὄλπις ὁ ἁλιεὺς σκοπιάζεται. ἤγουν ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύει,

Ὥπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς·
Κἤκα μὴ ’ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκται,
Ἔγνων πρὰν, ὄκα μευ. μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,
Ἀλλ’ αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ ταλαθέα, κοσκινόμαντις,
Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ’ ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,

πεύει, ἢ ἀγρεύει τοὺς θύννους, τοὺς ἰχθύας. (Thynnus, Thonfiſch. qui plurimi in mari Siculo capiuntur.) cf. Virg. Ecl. VIII, 59.

28. **Εγνων.** Ὁ νοῦς, πρὸ ὀλίγου, ὅτε σημεῖον θέλοντός μου λαβεῖν εἰ φιλεῖς, τὸ φύλλον, δι’ οὗ ἡ φιλία δηλοῦται, ὑπὸ τῶν χειρῶν πληττόμενον, οὐκ ἀφῆκε τὸν ψόφον.

29. **Τὸ τηλέφιλον** ἐςὶ τὸ φύλλον τῆς μήκωνος. ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτό. εἴτε δὲ τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνό ἐςιν, ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πληττόμενον εἰ ψόφον ἀπετέλει, ἐδίδου αὐτοῖς σημειοῦσθαι, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. εἰ δ’ οὐκ ἀπετέλει, ὅτι μισοῦνται. οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τὰς χεῖρας τὸ τηλέφιλον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἐσθ’ ὅτε καὶ ἐπὶ τὸν πῆχυν, ἀπεπειρῶντο τοῦ ψόφου. (v. Agathiae Epigr. IX. Anal. V. P. T. III. p. 37.)

31. **κοσκινομαντις.** ἤγουν ἡ διὰ τοῦ κοσκίνου μαντευομένη.

32. **Ποιολογευσα.** Ἡ πρώην σαχυολογοῦσα, ἤγουν τοὺς ςάχυας ἀναλεγομένη. ποιὰν δὲ ἴσως τὸν πυρὸν, κατ’ ἐξοχὴν ἐκάλεσαν, ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. **Παραιβατις.** ἡ ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισαῖς, ἢ ἀκόλουθος.

35.

Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἄλλεταί ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς.
Καί κε μ' ἴσως ποτίδοι· ἐπεὶ ὀκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν, δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα.

35. **Εριθακις.** Ἤγυν μισθώτρια, ἀπὸ τῦ ἔριθος ὑποκοριςικῶς· ἢ ὄνομα κύριον. ἐςὶ δὲ καὶ ὄρνεον, ἀφ' ὗ τὸ ὄνομα. Virg. Ecl. II, 42.

36. **ἐνθιαθρύπτῃ** ἀπονοῇ καὶ ἐμβλακεύῃ. σπαταλᾷς. τρυφᾷς. Lucian. Somn. ſ. Gallus. 14. T II. p. 724. ὁ δὲ θρύπτεται. καὶ πρὸς αὐτὰς καὶ ὑπερορᾷ. Plato in Phaedro, T. X. p 282. Bip Xenoph. Conviv. p. 706. καὶ ὁ σωκράτης ἐπισκώψας, ὡς δὴ θρυπτόμενος εἶπε. Noſtrates: weil du ſo ſpröde gegen mich thuſt.

37. **ἄλλεται.** δοκοῦσιν οἱ ὀφθαλμοὶ που ὄψεσθαι τινα τῶν οἰκείων, ἂν ἄλλωνται.

40. **Ιππομενης.** Ἱςορία· ὁ Ἄρεος Ἱππομένης τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης τῆς δρομαίας ἐρασθεὶς, Ἀφροδίτης συνεργάσης ἔδραμεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. ἢ γὰρ ἔδει τὸν ἀγωνιζόμενον τῷ δρόμῳ ἡττηθέντα θνήσκειν, ἢ περιγινόμενον δρόμῳ, λαμβάνειν τὴν κόρην. ἔχων οὖν παρὰ τῆς θεᾶς μῆλα χρυσᾶ τῦ τῶν Ἑσπερίδων κήπυ, τῷ δρόμῳ ἐῤῥιπτεν ἕκαςον αὐτῶν. ὗτω δὲ ἀσχολυμένης τῆς κορης ἐπὶ τῇ τῶν μήλων συλλογῇ, ἐλείφθη. λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα μετεμορφώσθη εἰς λεόντα, ἐν ἱερῷ τόπῳ συνελθὼν αὐτῇ. (v. Apollodor. L. III. 9. p. 227. ſq. v. Heyne. Hyginus CLXXXV.)

42. Idyl. II, 82.

Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Με-
λάμπȣς
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη·
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας,
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων

43. Μελάμπους. Ἱςορία· Νηλεὺς ὁ Τυρȣ̃ς ἔχων θυγατέρα, ȣ̓κ ἰδίδȣ αὐτὴν τινι γυναῖκα, εἰ μὴ τῷ συντιθεμένῳ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὰς Ἰφίκλȣ βȣ̃ς ἐκ Φυλάκης Βίας δὲ ὁ Μελάμποδος ἀδελφὸς, ἦρα αὐτῆς σφόδρα. Μελάμπȣς δὲ θέλων τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ Βίαντι τὴν κόρην δȣ̃ναι, τὸν κίνδυνον ὑπέςη· συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν βȣκόλων τȣ̃ Ἰφίκλȣ, ἐδεσμεύθη, ἤτοι ἐν φυλακῇ ἐβλήθη. μέλλοντος δὲ τȣ̃ δωμάτιȣ, ἐν ᾧ ἦν, πίπτειν, μάντις ὢν προεμήνυσεν, ἐν (delend. fort. ἐν.) ᾧ καταπληχθεὶς ὁ Ἴφικλος ἔλυσε, καὶ ἤρετο αὐτὸν ὡς μάντιν, πῶς ἂν παῖδας ποιήσῃ. ἄτεκνος γὰρ ἦν, ἐκ τοιαύτης αἰτίας. ἐκτέμνοντί ποτε τῷ πατρὶ Φυλάκῳ δένδρον, (leg. ζῶον conf. Euſtath. in Od λ. p. 1687. 35.) ἀφ' ȣ̓ καὶ ἡ χώρα Φυλάκη ἐκαλεῖτο, ὁ Ἴφικλος παῖς ὢν παρειςήκει ὃν ἐκπλῆξαι θέλων ὁ πατὴρ, ἣν εἶχε μάχαιραν εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπῆξαι ὥρμησε, καὶ συνέβη ἐπενεγκεῖν αὐτὴν τοῖς μορίοις τȣ̃ παιδός. ἐπεὶ δὲ ἄγονος ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ἴφικλος, ὁ Μελάμπȣς ἀνερευνήσας εὗρε τὴν μάχαιραν. καὶ ἐκέλευσε τὸν Ἴφικλον, ἀποξέσαντα τὸν ἰὸν αὐτῆς πίνειν, καὶ ȣ̓́τως αὐτὸν πατέρα παίδων ποιήσας, ἔλαβε τὰς βȣ̃ς, καὶ τῷ Νηλεῖ ταύτας δίδωσι, καὶ διὰ τȣ́των τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν τῆς Πηρȣ̃ς γάμον περιεποιήσατο Μελάμπȣς δὲ ἐκλήθη, ὅτι γεννηθεὶς ἐξετέθη παρὰ τῆς μητρὸς Ῥοδόπης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ· παντὸς δὲ τȣ̃ σώματος σκεπομένȣ, μόνȣς ἦν γυμνὸς τȣ̀ς πόδας, καὶ ἐξεκαύθη ὑπὸ τȣ̃ ἡλίȣ. ὅθεν καὶ Μελάμπȣς ἐκλήθη. ἔςι δὲ Ὄθρυς ὄρος Θεσσαλίας (cf Apollodor. L. I. 9. 12. p. 49. ſqq.) Ὄθρυς. ὄρος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ πόλις ἡ Φυλάκη ἧς ἦρχεν ὁ Ἴφικλος.

Οὐχ ὗτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥςʼ ὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων. ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσʼ ὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν. τὶν δʼ ὐ μέλει ὐκέτʼ ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μʼ ἔδονται·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

47. **λύσσας**, τυτέσι μανίας ἐρωτικῆς. ad v. 48. cf. Bion. v. 42 ſqq.

49 Φασὶ γὰρ ὡς τῦ Ενδυμίωνος ἠράσθη ἡ σελήνη· καὶ κατὰ τὸ ὄρος τὸ Λάτμιον τῆς Καρίας κυνηγετῦντι ἐμίγη· καὶ ἀλληγορῦσιν, ως φιλοκύνηγος ὢν, τῇ σελήνῃ συνεθήρα νυκτὸς, ἡμέρας δὲ ὑπνώττεν. Αλλως. Ενδυμίων φασὶ παρὰ τοῖς θεοῖς διατρίβων, ἠράσθη Ηρας· ἐφʼ ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς, ἐποίησε καθεύδειν διὰ παντὸς ἀθάνατον. (paulo aliter Apollodor I. 7. 5. p. 29. v. Heyne. Not. T. I. p. 105.) τὸ δὲ ἄντρον, εν ω ἐκάθευδεν, ἐν Λάτμῳ τῆς Καρίας ἦν.

50. **Ιασιωνα.** Ἱσορία. Ἰασίων ὁ Κρὴς, Κρήτης βασιλεὺς, υἱὸς ἦν Μίνωος, καὶ Φρονίας νύμφης. τῦτῳ ἐν λειμῶνι κοιμωμένῳ, ἡ Δημήτηρ συνῆλθε, καὶ ἔτεκε τὸν Πλύτωνα. (diverſo modo haec tradebantur. v. Apollodor. III, 12. 1. et Heyne. Not. XII. p. 736.).

51. **βέβαλοι.** ἀμύητοι. ἀμοστηρίαστον παρεμφαίνει μυστικον τὸν ἔρωτα Ἰασίωνος καὶ Δημήτερος.

54. **Βροχθοιο.** τυτέσι τῦ φάρυγγος,

ΕΙΔΥΛ-

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ.

Ν Ο Μ Ε Ι Σ.

ARGVMENTVM.

In hoc Idyllio Theocritus nihil aliud ſibi propoſitum habuiſſe videtur, quam ut mores ſermonem et indolem paſtorum ſui aevi imitando exhiberet, ſuavitatisque, quae ex jucundis rerum imaginibus percipitur, fere nulla ratione habita, veri ruris imaginem adumbraret. Colloquuntur duo paſtores, quorum alter, Corydon, Aegonis cujusdam, qui ad Olympia profectus erat, armenta paſcebat. Orditur eorum colloquium a commemoratione Aegonis — v. 11. cujus bobus, a tam inepto bubulco paſtis, Battus praematuram mortem vaticinatur --- 28. Deinde ſermone, vt fieri ſolet, ad varia procedente, dum confabulantur, Corydonis capellae paſſim diſcurrunt --- 44, quas, cum ab olivetis depellunt, ſpina Battum ſauciat. Vulnus dum curant, Aegonis patre iam ſene conſpecto, quaedam de intemperantia ejus et laſcivia commemorant. — 63. Res ad montis, oliveris conſiti, radices, inter greges paſcentes agitur (v. 44. ſqq.) Iucunditatem aliquam poëta huic confabulationi adjecit diverſitate morum et ingenii vtriusque paſtoris, quorum alter, Battus, probris et dicteriis Corydonem laceſſens. nihil in homine minime iracundo proficit. Cum ejusmodi carmina, pro noſtro quidem ſenſu, parum ſuavitatis habeant, fieri tamen potuit ut Siculis, et deinde Romanis, ſedula haec imitatio morum, qui eorum oculis quotidie obverſabantur, non omnino diſpliceret; quod forſitan er Virgilium commovit, ut ex initiis hujus et ſequentis Idyllii tertiam ſuam Eclogam conflaret.

ΒΑΤ. Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;

Κορ. Ουκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

Β. Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες;

Κ. Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.

Β. Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

Κ. Οὐκ ἄκεσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

Β. Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

Κ. Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

Β. Κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

Κ. Κᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τῶτόθε μᾶλα.

3. Τῷ γὰρ ψε οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τῶ σφε χρῶνται. εἰώθασι γὰρ οἱ νομεῖς μετὰ τὸ τὰς δεσπότας ἀμέλξαι τὸ γάλα, ὕστερον καὶ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγειν Virgil. Ecl. III.

4. Ἀλλ'. Οὐδαμῶς δηλόνότι, ὅτι ὁ γέρων ὑποβάλλει τὰ μοσχία. ὗτος δὲ τάχα ἂν εἴη πατὴρ τῶ Αἴγωνος.

6 Αλφεον. Ἀντὶ τῶ ἐπὶ τὴν Ὀλυμπίαν· παραῤῥεῖ γὰρ ἐκεῖσε ὁ Ἀλφειός· ὐκ ἀναγέγραπται δὲ ὁ Αἴγων νενικηκὼς Ὀλύμπια. (inf. v. 29.) Μιλ. Τὸν Κρωτονιάτην Μίλωνά φησιν.

7. Ποκα. Καὶ πότε ἐκεῖνος ἔλαιον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶ εἶδεν; ἀπὸ τῶ ἐλαίω τὸν ἀγῶνα θέλει δηλῶν. ἢ ἔλαιον, ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφονται. ἢ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανῶνται. (ἐν abundat vt ſaepe.)

10. Σκαπαναν. Σκαπάνη ἐστὶ δίκελλα, σκαφίον. τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην-

χρῶν-

Β. Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.
Κ. Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.
Β. Δειλαιαί γ' αὗται, τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.
Κ. Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.
Β. Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὤστέα. μὴ πρώκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;
Κ. Οὐ δᾶν. ἄλλοκα μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

χρῶνται δὲ αὐτῷ πάντες μὲν οἱ ἀθληταὶ, μάλιϛα δὲ οἱ πύκται.

10 Τὸ Τουτοθε ἀντὶ τῦ ἐντεῦθεν.

11. Τὸ λυσσῆν ἴδιον τῶν κυνῶν· ἀλλ' ἴσως λέγει, ὅτι πείσειεν ἂν καὶ τὸς λύκος τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν ὑπομεῖναι. ἢ ὅτι καὶ τὸς λύκος εκμιμηνὴ ὢν ὁ Μίλων, ὅπω καὶ τὸν Αἴγωνα τὸν ἀγροῖκον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀποδύσασθαι ἠνάγκασε.

Virg. Ecl. III, 3.

Infelix o ſemper ouis pecus!

et 102. — — *vix oſſibus haerent.*

Neſcio, quis teneros oculus mihi faſcinat agnos.

16. Πρωκας. Τὴν ςαγόνα τῆς δρόσυ πρῶκα λέγυσιν, ἀπὸ τῦ πρωῒ πίπτεσθαι.

17. Δαν. Μὰ τὴν γῆν· Αισαρος ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν.

18. Κωμυθα. Κῶμος, ἡ δέσμη, ἤτοι τὸ δεσμάτιον.

19. Σκαιρει. Σκαίρειν κυρίως τὸ σκιρτᾶν. ἀφ' ὗ καὶ σκάρος· νῦν δὲ τὸ νέμεσθαι. Λατυμνον. Ὄρος Κρότωνος. Βαθυσκιον δὲ τὸ ἄγαν σύνδενδρον.

Β. Λεπτός μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος· αἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.
Κ. Καὶ μὰν ἐς τὸ Μάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐάδης μελίτεια.

20. Virg. Ecl. III, 100.
αἴθε λαχοιεν Atticae enim incolae bobus, ad ſacrificia deſtinatis ſpiritum per arundinem in viſcera immiſſo cutem inflare ſolebant, ut pingues viderentur ſcilicet. v. Caſaub. ad Athen. V. p. 330.

21. τὸν τῶ conj Valk.

23. Heinſ. Valck. Brunck. codd. pauci, ac Euſtath. ἐς στομάλιμνον. Reliqui codd. cum Goth. ac Edd. ἐς τὸ Μάλιμνον. Illud vero etiam ſcholiaſtes habuit, ſcribens: Τὰς εἰς θάλασσαν ἐστομωμένας λίμνας ὅτω φασί. τῦτο δὲ ἦν στόμα λίμνης περὶ τὴν Κρότωνα. Φυσκω. Μέρη δηλονότι. ὄνομα δὲ ὄρυς ὁ Φύσκος.

24. Νηαιθος ποταμὸς Κρότωνος. Ὠνόμασται δὲ, παρόσον ἐν αὐτῷ νῆας ποτὲ συνέβη κατακαῆναι Ἑλληνικάς.

25. Αιγιπυρος. Ἐστὶν ἀκανθῶδες φυτὸν, ἢ εἶδος βοτάνης. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ ὥσπερ φακός. ἔστι δὲ γλαυκίζουσα, εἰς ἕλκη φλεγμαίνοντα ἀγαθή. Κνυζα. Φυτὸν χορτῶδες. Μελιτεια Εἶδος καὶ αὕτη βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσοβότανον. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατύ. (nos *Citronenmeliſſe*) Επαξα. Τὸ δεύτερον πρόσωπον τῦ πρώτυ μέσυ ἀορίστυ, οἱ Συρακόσιοι διὰ α προφέρονται· ἐνοήσω, ἐνόησα, ἐγράψω, ἐγράψα. ὅτω καὶ τὸ ἐπάξα, ἀντὶ τῦ ἐπήξω. ἐπάξα eſt etiam in Goth. ἐπάξω Heinſ. Valck. ἐπάξας Harl.

31.

B. Φεῦ, φεῦ. βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χἀ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποκ' ἐπάξω.
K. Οὐ τήνα γ', οὐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πίσαν ἀφέρπων,
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς,
Κἦυ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρέομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥα
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος·
Καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ᾇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας

31. **Γλαυκας.** Ἡ Γλαύκα, Χῖα τὸ γένος, κρȣματοποιὸς. γέγονε δὲ ἐπὶ Πτολεμαίȣ τȣ̃ Φιλαδέλφȣ· ἧν φασιν ὁ Θεόφραστος ἐρασθῆναι κριȣ̃. ὁ δὲ Πύῤῥος Ερυθραῖος, ἢ Λέσβιος, μελῶν ποιητὴς.

32. Hic verſus duorum cantilenarum initia continere videtur.

33. **Ποταωον.** Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κροτωνιάδος. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρώρειά τίς ἐστιν, ἔχȣσα ἱερὸν Ἥρας. ἐπὶ τῶν κρȣστῶν ὀργάνων λέγεται τὸ ἀνακρȣ́εσθαι. ἐνταῦθα δὲ ἀνακρȣ́ομαι, ἀντὶ τȣ̃ μέλπω ἁπλῶς.

34. **Αιγων** Ταῦτα ȣ̓κ ἐπὶ Αἴγωνι ἱσόρηται, ἀλλ' ἐπὶ Αστυάνακτι τῷ Μιλησίῳ. ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τȣ̃ Μιλησίȣ αὐτȣ̃ Αστυάνακτος ἱστορούμενα εἰς Αἴγωνα μετήνεγκε. Τὸ δὲ **Κατεδαισατο** ἀντὶ τȣ̃ κατέφαγε. ὡς ἔοικε διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν ὁ Μίλων τὸν Αἴγωνα ἐπὶ ἄθλησιν προτέτραπται.

Τᾶς ὀπλᾶς, κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν. χὠ βωκόλος ἐξεγέλαξεν.
Β. Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν ὀυδὲ θανοίσας·
Λασεύμεσθ'. ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἰ αἰ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει
Κ. Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.
Β. Θαρσέω· — βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία. τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα, σίτθ' ὁ λέπαργος;

38. Ἀμαρυλλί. Ἐπεὶ ὁ Κορύδων ἐμνήσθη τῆς Ἀμαρυλλίδος, ἀνεμνήσθη καὶ ὁ Βάττος αὐτῆς· ἦν γὰρ ἐρωμένη αὐτῷ πρὸ τοῦ θανεῖν.

39. Ὅσσον ἀπέσβας] τὸ ὅσσον ἀντὶ τοῦ τόσσον, ἤγουν τοσοῦτον. τὸ δὲ πᾶν οὕτως· ὅσον αἱ αἶγες ἐμοὶ προσφιλεῖς, τοσοῦτον σὺ, φίλη οὖσα δηλονότι, ἀπέσβας, ἤγουν, ἐξέλιπες, ἀπέθανες.

45. Θαλλόν. Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τεθηλός. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. Δύσσοα. Τὰ δυσδίωκτα, ἀπὸ τοῦ δυσκόλως σεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν διὰ τὸ εἶναι πτωχά. Σίττα. Ἐπίφθεγμα βουκολικὸν, ὅπερ λέγουσιν οἱ βουκόλοι ὁμοίως καὶ τὸ ψίττα. Λέπαργος δὲ ὁ λευκὸς, ἢ ὁ λευκοποίκιλος, ἢ ὁ λευ-

Κ. Σίτθ', ἁ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον. ἐκ ἐσακέεις;
Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τετᾶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν, ἅδε ποθέρπει.
Αἴθ' ἦς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.
Β. Θᾶσαι μ' ὦ Κορύδων ποττῶ Διὸς ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο.
Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;
Κ. Ναὶ ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἅδε καὶ αὐτά.
Β. Ὁσσίχον ἐςὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει!

λευκόπλευρος· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τῦ λίπας ἔχειν καὶ τῦ ἀργὸν, ὅ ἐςι λευκὸν ἔχειν τὸ δέρμα. ὁ δὲ ἀπὸ τῦ λευκὸν εἶναι κατὰ τὴν λαπάραν.

46. **Κυμαιθα.** Ὄνομα βοὸς, καὶ αἰγὸς, παρὰ τὴν κώμυθα. ἢ παρὰ τὸ αἴθη, καὶ τὸ κόμη, ἢ τὰς κόμας αἴθας ἔχυσα, τυτέςι ξανθάς. ἢ ἐγκύμων.

49. **Ροικον.** Τὸ καμπύλον. **Λαγωβολον** δὲ ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται.

51. **Αρμοι.** Εἰ μὲν ψιλῦται, τὸ ἀρτίως καὶ νεωςὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμοσμένως. τὸ δὲ **Βαθειαι** ἀντὶ τῦ ὑπερμεγέθεις, καὶ μετέωροι.

52. **Ατρακτυλις** εἶδος βοτάνης, ἢ ἀκάνθης.

K. Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.
B. Εἰπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;
K. Ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε· πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθών,
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἆμος ἐνάργει.

56. **Αναλιπος.** Ἤγουν ἀνυπόδητος. ἦλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἑλίσσειν τὸν πόδα. ἀνήλιπος δὲ οἱονεὶ ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν πόδα.

57. **Κομωοντι** ἀντὶ τοῦ κομῶσιν, ἀκάνθας ἔχουσι. κόμαι γὰρ ῥάμνου καὶ ἀσπαλάθου αἱ ἄκανθαι. **Ασπαλαθος** δὲ εἶδος ἀκάνθης, ᾗ πληγέντες οἱ ἔλαφοι ἀποθνήσκουσιν.

58. Finge tibi ſenem praetereuntem a paſtoribus conſpici. **Το γεροντιον** (τὸν πατέρα λέγει τοῦ Αἴγωνος) ἄρα ἔτι ἐλαύνει, ἤγουν φιλεῖ ἐκείνην τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ. **Μύλλει** δὲ ἀπὸ τῶν ἀλούντων, καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων. [μυλλὸς ni fallor apud Syracuſanos olim *pudendum muliebre* audiebat. cf. Athen. XIV. p. 647. a.]

61. **Μανδραν** Τὴν τῶν προβάτων δεχάμην, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν, τριχῶς γὰρ φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, ἥ ἐστι σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδὲς, οὗ φυρᾷν εἰώθασιν. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ μάττειν καὶ φυρᾷν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας.

B. Εὖγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα. τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις.
Ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

62. Φιλοιφα. Ἤγων ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν, φιλοσυνουσιαςὰ. οἴφειν γὰρ τὸ συνουσιάζειν.
63. Κακοκναμοισι. Ἐπειδὴ ἔχουσι λασίους πόδας.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ε.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

ARGVMENTVM.

Eadem hujus carminis quam praecedentis eſt ratio. Duo Servi, alter Eumarae caprarii, Thurii paſtoris alter, in eadem via greges agentes, mutuis ſeſe conviciis laceſſunt, et viliſſima quaeque ſibi invicem exprobrantes, omne acumen, quale in hujusmodi hominibus ineſſe ſolet, impendunt. — 21. Deinde ſe ad cantus certamen provocant, et poſt longam de victoris praemio, deque loco ubi conſedendum ſit, controverſiam, vicinum quendam lignarium, Morſonem nomine, judicem certaminis advocant. — 68. Poſt nova convicia ſequitur tandem carmen amoebaeum inde a v. 76—137. in quo alternis ſibi verſibus reſpondent paſtores, ea lege, vt, qui reſpondet, ejus, qni prior cecinit, veſtigia premat, ſententiamque ab eo prolatam, aut variet aut vincat aut omnino aliquid ei opponat. Argumenta horum carminum petebantur ex conditione canentium et quodcunque ea ſuppeditabat, id ei proprium et aptum habebatur. Neque igitur pluribus ſtrophis totum aliquod conſtituitur; neque omnino ſententiarum aliquis nexus requiritur, niſi quod omnia ad vitam paſtoralem referenda ſunt. Morſon cantui finem imponit, et Comatae praemium victoriae adjudicat.

— V.

— v. 138 — 140. Quo accepto Comatas Nymphis hoſtiam mactare promittit. Sermo paſtorum in hoc Idyllio horridus eſt, et vere ruſticus neque ſuavitatis decoris honeſtatisve a poeta ulla ratio habita. Locorum ubi certantes ſedent, ad ſaltum puta prope Sybarin urbem, ad vivum expreſſas imagines, vide vv. 32—34. et 45—49. Oeconomiam hujus Idyllii, cujus et plures verſus expreſſit, Virgilius in IIItia Ecloga ſequutus eſt.

ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ.

Κ. Αἶγες ἐμαὶ, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.
Λ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;
Κ. Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ πόκα, δῶλε Συβάρτα,
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι

1. Συβαριταν. Σύβαρις, πόλις Ιταλίας. νῦν δὲ καλεῖται Θούριον.

2. Νακος τὸ κώδιον, τὸ μαρσύπιον, καὶ νάκος τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα

3. Σιττ'. σίττα, ψίττα ποιμενικὰ ἐπιφθέγματα. ἔλεγον δὲ ταῦτα διώκοντες, ἀποστήσεσθε ὤφειλεν εἰπεῖν ἢ φεύξεσθε ἤ τι τοιοῦτον. ut Theocritus hic οὐκ' ἀπὸ τᾶς κράνας ſic Mucius Scaev. in Epigr. ap. Brunk. T. II. p. 265. οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης; Αμνιδες, τὰ μικρὰ προβάτια.

'Αρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;
Λ. Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπέ Κομάτα.
'Ουδέ γὰρ Ευμάρα τῷ δεσπότα ἧς τοι ἐνεῦδεν.
Κ. Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ' ὦ κακὲ καὶ τότ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.
Λ. Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, ὐ σέ γε Λάκων

7. Ποππυζειν. τὸ λεπτοτάτως φωνεῖν τινὰ φυσῶντα τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλόν. Αλλως. τί δέ, ἐδαμῶς ἀρκεῖ σοι, ἤγεν ἱκανόν ἐςὶ σοι, αὐλὸν ἔχοντι ἀπὸ καλάμης, ἤτοι ἀπὸ καλαμαίας, ἐμπνεῖν αὐτῷ; τῦτο γὰρ ποππύζειν Συν Κορυδωνι, τυτεσιν ὁμοίως τῷ Κορύδωνι. cf. Virgil. Ecl. III, 25. ſqq.

9 ἔβα ἐκκλέψας. conf. Idyl. XX 17.

13 Βασκαινων. 'Αντὶ τῦ φθονῶν, λυπύμενος. Κυρίως δὲ βάσκανος, ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων, καὶ φθείρων τὸ ὁραθὲν ὑπ' αὐτῦ.

14. Ακτιον. 'Αντὶ τῦ τὸν κυνηγόν. ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοὶ, ὥς φησιν Οππιανός. ἢ ὡς φησὶ Φιλοςέφανος, ἐπὶ Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμῦ. ἢ τὸν περὶ τὺς πετρώδεις αἰγιαλὺς διάγοντα. Valken. legendum conj, οὐ μέν, οὐ τὸν Π.

15.

Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας, ὤ'νθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἀλοίμαν.
Κ. Οὐ μὰν ἔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθὲ, νύμφας,
(Αἴ τ' ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν,)
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.
Λ. Αἴ τοι πιςεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
Ἀλλ' ὦν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν, (ἐντὶ μὲν ὐδὲν
Ἱερὸν,) ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔςε κ' ἀπείπῃς.
Κ. Ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κεῖται

15. **Βαιταν.** Τὴν διφθέραν, τὴν σισύραν· βαίτας γὰρ λέγυσι τὰ ἐκ κῳδίων συνεῤῥαμμένα περιβόλαια. Ἀττικοὶ δὲ ταύτην καὶ σισύραν φασί. **Καλαιθιδος.** Οἰκέτης δηλονότι, ἢ υἱός.

16. Γράφεται καὶ ἀλοίμην, καὶ ἐλοίμην. **Κραθις** δὲ ποταμὸς περὶ Σύβαριν τῆς Σικελίας. ἡ δὲ **Κατα** ἀντὶ τῆς ἀπό.

21. **Εντι.** Παροιμία. ἐςὶ ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων· φησὶ δὲ Κλέανδρος ἐν δευτέρῳ τῶν παροιμιῶν; ὅτι Ἡρακλῆς ἰδὼν ἱδρυμένον τὸν Ἄδωνιν, ἔφη ὐδὲν ἱερόν. ὐ γὰρ αὐτὸν ἄξιον τιμῆς καὶ ἱδρύσεως ἔκρινεν. Διονυσύδωρος δὲ μεταφορὰν εἶναι φησὶν, ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν τιμωμένων, μηδὲν ἐχόντων ἱερὸ καὶ σεβασμὸ ἄξιον. ἢ ὐδὲν ἱερὸν; ὐκ ἐςιν ἄξιος ἱδρύσεως καὶ τιμῆς ὁ τοιῦτος. Reisk. interpretatur: est quidem nihil magnum cantu te vincere, at age tamen experiar tecum. etc. cf. Virg. Ecl. III, 28 sqq.

22. **Διαεισομαι.** Ἀλλά σοι ᾄδων ἐρίσω δακρυθῶ, ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃς, τὴν ἧτταν ὁμολογήσῃς.

23. **Ὑς.** παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσσιν ἀντεριζόντων. **Ερειδε.** ἤγουν φέρων κατάθου.

Ὤριφος· ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.
Λ. Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', ἐυ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ, παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγεν;
Κ. Ὅσις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πεποίθει,
Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὰρ οὔ τοι
Ὤριφος ἰσοπαλής; τὺ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔρισδε.
Λ. Μὴ σπεῦδ'. οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ

25. Κιναδ', ευ. οἱ Σικελιῶται τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσαγορεύουσι. τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανοῦργον.

26. Εποκιξατο. Αντὶ τοῦ ἔκειρε, πόκους ἐποιήσατο.

27. Βουλετ' Αμελγειν. (ſic eſt in Goth) Η δήλετ' ἀμέλγειν. Γράφεται γὰρ καὶ οὕτω Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ βούλεται, κατά τινας. καὶ πλατίον Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ πλησίον.

29. Epigr. ἀδεσπ. CCCCCXVIII. ἐι κόκκυξ τέττιγος ἐρεῖ λιγυρότερος εἶναι.

30. ὁ ἔριφος οὗτος, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ οὐκ ἀξιοῦται τῷ ἀμνῷ, αλλὰ ἰδοὺ τιθημι τράγον. τὸ γὰρ ἰσοπαλης, ἴσος ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος.

31. Μη. Παροιμία ἐςὶν. in ſeq. v. Valk. καττάλσεα malit.

Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται· ᾇδε πεφύκει
Ποία, χᾀ ςιβὰς ᾇδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.
Κ. Ἀλλ' ἔ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι εἴ τύ με τολμῆς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποκ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον· ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.
Λ. Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;

32. Ταδ'. Ὧδε ἐλθὼν καὶ καθίσας ὑπὸ τὴν ἀγριελαίαν, καὶ τὰ δένδρα ταῦτα. τὸ τᾷδε ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται τεῖνδε, ἀντὶ τῦ ἐνταῦθα, Δωρικῶς.
33. cum hac deſcripione cf. Platon. in Phaedro. T. X. p. 286. ed. Bip. Virgil. X. 42.
36. Ορθοις. ἀτρέπτοις. impudentium eſt. v. Bentlei ad Horat. I. III. 18.
38. Θρεψαι κυνας. παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' αὑτῶν ποιούντων τι. ἀπὸ Ακταίωνος, τῦ ὑπὸ ἰδίων κυνῶν βρωθέντος. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀχαρίςων τοῖς εὐεργέταις.

Κ. Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἶδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἔτρύπη.
Λ. Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ὕβὲ, ταφείης·
Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὦδ', ἕρπε, καὶ ὕςατα βωκολιαξῆ.
Κ. Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τᾶτῳ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι,
Ἐνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρων
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι, καὶ ἁ σκιὰ ἀδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν. βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνως.
Λ. Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
Αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.

41. cf. Virg. Ecl. III, 8. Epigr. ἀδεσπ. XL. Analec. V. P. T. III. p. 159.

43. Ὑβὲ, ἤγουν συγκεκαμμένε τὸν τράχηλον, κυρτέ. τὸ δὲ ὑβὸς, ἀπὸ τοῦ κυφὸς, ἀποβολῇ τοῦ κ καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β. ὕβωσις καὶ λέρδωσις πάθη, λέρδωσις γάρ ἐστι τὸ ἔμπροσθεν, υβῶσις τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχεως πάθος. κύρτωσις δὲ, τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.

46. vid. Sup. I. 107.

51. cf. Idyl. XV. 125, πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω. *Somno mollior herba* ap. Virgil. Ecl. VII. 45.

53.

Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς νύμφαις· ςασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.
K. Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.
A. Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ.
Τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλά τίς ἄμμε,
Τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.
K. Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἴ λῆς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας

53. Virg. Ecl. V, 67. ſqq.
56. γλαχῶνα. Poley.
58. Γαυλως. Γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτροειδῆ γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήσσουσι τὸ γάλα.
61. Ταν. Γῆν δηλονότι, ἢ χώραν. ad 62. cf. inf. VIII, 25, et Virg. Ecl. III, 50.
64. βωστρήσομες. ἀντὶ τοῦ καλέσωμεν. ξυλοχίσδεται ξυλεύεται. ξύλα τέμνον συνάγει. ἐρείκας. Heide. non tam ſpeciem apud non vulgarem quam cineream. Scopariam, arboream Linn. Schreber.

Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται. ἐντὶ δὲ Μόρσων.
Λ. Βωστρέομες. Κ. Τὺ κάλει νιν. Λ. Ἰθ', ὦ ξένε, μικκὸν ἄκυσον
Τᾷδ' ἐνθών. ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
Βωκολιαστάς ἐντι. τύ δ', ὦ 'γαθέ, μήτ' ἐμέ, Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνης, μήτ' ὦν τύ γα τῦτον ὀνάσης.
Κ. Ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνης, μήτ' ὦν τύ γα τῷδε χαρίξῃ.
Ἁ δέ τοι ἁ ποίμνα τῶ Θυρίω ἐντι Συβάρτα.
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα.
Λ. Μὴ τύ τις ἠρώτα, ποττῶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,
Αἴτ' ἐμόν ἐστι, κάκιστε, τό ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί,
Κ. Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.
Λ. Εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις καὶ, τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες. ὦ Παιὰν, ἦ στωμύλος ἦσθα, Κομάτα.

79. Ζωντ' αφες. Τυτέστιν ἵνα μὴ ὑπὸ τῦ μέλυς, ὥσπερ ὑπὸ τῶν Σειρήνων κρατηθεὶς, ἀπόλλυται. τῦτο δὲ

Κ. Ταὶ μῶσαὶ με φιλεῦντι πολὺ πλέον, ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

Λ. Καὶ γὰρ ἔμ' Ὡπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

Κ. Πλὰν δύο, τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω.
Καὶ μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

δὲ εἰρωνικῶς φησίν. Αλλως. τῦτό φησι θέλων σκῶψαι αὐτὸν τὸν αἰπόλον ὡς ἀηδές τι μέλος ελεξεν. καὶ ἴσως ἂν ἐκ τῆς ἀηδίας καὶ ὁ Μόρσων ἡμιθνὴς γενήσεται, ἢ καὶ τέλος θάνη. (Eſt ſimpliciter in Comatae garrulitatem dictum. Plautus in mil. Act. IV. Sc. II. 92. Jam, jam ſat amabo eſt: finite abeam; ſi poſſum viva a vobis.)

82. Virg. Ecl. III, 62.

Et me Phoebus amat &c.

83. Ἐφέρπει. Ἐπέρχεται, παραγίνεται: Κάρνεα δὲ ἑορτὴ Δωρικὴ, τελυμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ Κάρνυ μάντεως; ὃς εχρησε τοῖς Ἡρακλείδαις. ἀπ' αὐτῦ δὲ Κάρνειον Ἀπόλλωνα προσαγορεύυσιν.

85. τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις: haec non ſatis intelligo; caprario certe, qui res ſuas magnifice extollere cupit, parum conveniunt. Forte legendum: πάλιν, λέγει, αὐτὰς ἀμέλγεις; ut plurimum lactis eas praebere indicet.

Λ. Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.
Κ. Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελεῦντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.
Λ. Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.
Κ. Ἀλλ' ὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος ὐδ' ἀνεμώνα

86. Τὸ Φευ, ἐπὶ θαύματος. (eſt potius majus aliquod dicentis, et irridentis adeo adverſarium.) τὸ δὲ Τοι περισσόν. Ταλαρως, Τὰς καλαθίσκυς, ἐν οἷς τυρῦσι τὸ γάλα.

88. Βαλλει. πειρᾶται δὲ εἰς ἔρωτα ὑπαγάγεσθαι. τὸ γὰρ μήλοις βάλλειν ἐπὶ τῦν τοῖς ἔτασσον. Κλεαριστα. Ἡ τῦ Κλεαρίσυ θυγάτηρ Ἀλκίππη, ἡ ἐρωμένη αὐτῷ. Virg. Ecl. III, 64. 66. noſter VI. 6.

90. ὁ Κρατιδα ſc. υἱὸς, *Eumedes*, VV. DDis placet. cf. v. 134. λεῖος. *imberbis*, *levis. levemque Bagam. Silius Ital.* II. 112. V. ὑπαντῶν expreſſiſſe putatur *Virgilius*; *at mihi ſeſe offert ultro meus ignis Amyntas.* Quod mihi quidem parum probabile. Suſpicabar olim Theocritum ſcripſiſſe λεῖος ὑπάιθων ἐκμαίνει. ut fere Aeſch. ap. Athen. XIII. p. 602. E. de Ganymede: μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα: cf. noſtrum VII. 55. 102.

92. Φυτάριον δὲ ὁ κυνόσβατός ἐστιν, ὅμοιον ῥόδῳ ἔχον τὸν καρπόν. (roſa ſemper virens) ἐστι δὲ μεταξὺ θάμνυ καὶ δένδρων, παρόμοιον ταῖς ῥοιαῖς ἢ ταῖς ῥοδέαις, ἀκανθῶδες, ὥς φησι Θεόφραστος· ἐστι δὲ ὁ κυνάκανθος. Ανεμωνη ἄνθος ἄοδμον, ὅ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τῦ αἵματος τῦ Ἀδώνιδος.

Πρὸς ἕδρα, τῶν ἄνδηρα παρ᾽ αἱμασιαῖσι πεφύκη·
Λ. Οὐδὲ γὰρ ὧδ᾽ ἀκύλοις ὀρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον. αἱ δὲ μελιχραί.
Κ. Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.
Λ. Ἀλλ᾽ ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πεξῶ
Τὰν οἶν τὰν πελλάν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.
Κ. Σίττ᾽ ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,

94. Ακυλοις. Ταῖς τῦ πρίνυ βαλάνοις· ἄκυλος γὰρ ὁ τυ πρίνυ καρπός. (glandes quercus ilicis, der Stecheiche.) ὀριμαλιδες δὲ, τὰ ὄρεια μῆλα, ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα. αἱ ἀπὸ πρίνοιο ἄκυλοι πρίνιναι. pro λεπρὸν alii λεπτὸν legunt.

96. Φασσα ὄνομα ὀρνέυ. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι ἡ μὲν φάσσα, ὑποκυάνεον ἔχει τὴν κεφαλὴν, ἢ μᾶλλόν γε εὐπόρφυρον, τῶν δὲ ὀφθαλμῶν λευκῶν ὄντων, τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν στρογγύλον ἔχει. (Ringeltaube.) Virg. Ecl. III, 68.

Parta meae Veneri ſunt munera: namque notaui
Ipſe locum, aëriae quo congeſſere palumbes.

97. Αρκευθος ὄνομα δένδρυ ἀκάρπυ.

98. Πεξω. Πείκειν κυρίως τὸ ξαίνειν. ἐνταῦθα δὲ τὸ κείρειν.

99. Πελλαν. Τὴν μέλαιναν. τὴν γὰρ τῦ σώματος ἐπιφάνειαν ὅτε ὑφ᾽ αἵματος μελανθῇ, πελίδνωμα καλῦμεν.

101.

Ὡς τὸ κάταντες τῆτο γεώλοφον, ἆτε μυρῖκαι.
Λ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ἦτες ὁ Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα,
Τῆτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ᾽ ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος;
Κ. Ἐντὶ δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἐντὶ δὲ κρητὴρ
Ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.
Λ. Χ᾽ ἁμῖν ἐντὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει,
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκεν.
Κ. Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἀμὸν,
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντι γὰρ ἆβαι.
Λ. Τοὶ τέττιγες ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω.
Οὕτω κ᾽ ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.
Κ. Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.
Λ. Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι ποτέονται.

101. vid. Sup. I, 13. Virg. Ecl. III, 94. ſqq. pro ὡς vera videtur Brunkii lectio: ὠ τὸ κ. *ubi.*

103. Φάλαρον λέγουσι τὸν λευκὸν κριόν. φαλὸν γὰρ τὸ λευκόν.

109. ἆβαι ἡβῶσαι τὴ ἀκμάζουσαι.

115. ποτέονται al. φορέονται.

Κ. Ἦ ȣ̓ μέμνασ' ὅτ' ἐγών τὺ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
Εὖ ποτεκιγκλίσδευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;
Λ. Τȣ̃το μὲν ȣ̓ μέμναμ'. ὅκα μὰν πόκα τᾷδε τὺ δήσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τȣ̃τό γ' ἴσαμι.
Κ. Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· ȣ̓χὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.
Λ. Κἠγὼ μὰν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.
Κ. Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, καὶ τὺ δὲ, Κρᾶθι,

117. **Κιγκλίζειν** λέγεται τὸ σαλεύεσθαι, καὶ κινεῖσθαι. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος. ἔστι δὲ κόραξ σιδηρȣ̃ς, ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τὴν θύραν. ἄλλως κιγκλίζειν τὸ τὴν ὀσφῦν κινεῖν φασιν.

119. τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τȣ̃ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε.

121. Σκίλλα εἶδος βοτάνης πάντῃ ἀχρήστȣ. γραίας δὲ, τὰς γεγηρακυίας, καὶ ξηράς.

123. **Ἡ κυκλάμινος** βοτάνιόν ἐστι ποιῶδες, λεπτόῤῥιζον, ὅπερ χλιασθὲν ποιεῖ πρὸς χίμετλα. **Ἄλεντα.** Ποταμὸς ȣ̃τος ἐν Ἰταλίᾳ· ἐλέγετο ȣ̃τω καὶ τόπος τις ἐν Κῷ. pro *νυν* Reiske *νιν* dedit.

124. **Ἱμέρα.** Πόλις ἐν Σικελίᾳ, καὶ πηγὴ ἀφ' ἧς ῥεῖ ποταμὸς, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλȣ́μενος, ἐνταῦθα δὲ, τὸν

Οἴνῳ πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.
Λ. Ῥείτω χὰ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ πότ' ἔρθρον
Ἀ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.
K. Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέχυνται.
Λ. Ταῖσι δ' ἐμαῖς οἴεσσι παρέστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ.

τὸν ποταμὸν λέγει. Κραθι. Ποταμὸς καὶ ὗτος περὶ Σύβαριν. Virg. Ecl. III, 89. *Mella fluant illi, ferat et rubus aſper amomum.*

125. Πορφυροις. Βλύζοις, ὑπὸ οἴνου. εἴθε πορφυροῦς εἴης· τουτέστιν εἰς οἶνον μεταβληθείης. Σια. Βοτάνη τίς ἐστιν, ἢ ἀνθύλλια ὅμοια σελίνῳ, ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα. κατὰ δέ τινας τὰ πρὸς τοῖς ποταμοῖς φυόμενα βρῦλα.

126. Συβαριτις. Πηγὴ ἐν Σικελίᾳ. pro ποτ' ὄρθρον alii πότορθρον exhibent.

127. Ταν καλπιδα. Γράφεται καὶ, τᾷ κάλπιδι, ἤγουν, τὴν ὑδρίαν εἰς κηρόμελι καταδῦσαι.

128. Κύτισος, αἴγιλος, καὶ σχῖνος, (der Maſtixbaum), θάμνοι εἰσίν, οὓς ἐπινέμονται αἱ αἶγες.

129, Κόμαρος εἶδος δένδρου (der Erdbeerbaum). Κεονται δὲ, ἀντὶ τοῦ κεῖνται, καθέζονται. κέχυνται Valken. tanquam venuſtius ex Codd. reſtituit.

130. Μελιτεια. Εἶδος βοτάνης γλυκιζούσης.

131. Κισσός ἐστιν εἶδος βοτάνης ἀκανθώδους ἐοικυίας ῥόδοις. ἐν ἑτέροις δὲ ῥοδόκισσος γράφεται ἓν μέρος λόγου. ἔστι δὲ καὶ αὐτὴ τῶν θάμνων, γλυκῶδες ἄνθος προϊεμένη. καὶ ὁ ῥοδοκ. conj, Toup.

Κ. Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν ὐκ ἐφίλασε,
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.
Λ. Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με καρτ' ἐφίλασεν.
Κ. Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐσσι φιλεχθής.
ΜΟΡ. Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα· τὶν δὲ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ θύσας
Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.
Κ. Πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα. κἠγὼ γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τῦτο καχαξῶ

136. Κισσας. Κίσσα, εἶδος ὀρνέυ ἀμύσυ, ἐπιθυμητικῦ, μιμηλῦ. (die Elſter. ἔποψ. der Wiedehopf.) cf. Virg. VIII. 55. noſter VII. 41.

141. τὸ Φριμασσεο, ἀπὸ τῦ ἤχυ τῶν αἰγῶν ὠνοματοπεποίηται. λέγεται δὲ τῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων, τυτέστι, βρενθύυ καὶ ἐναβρύνυ ὡ πᾶσα ἀγέλη.

Καττῶ Λάκωνες τῶ ποιμένος, ὅττι πεκ' ἤδη
Ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λυσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Ουτος ὁ λευκίτας ὁ κορυττίλος, εἴ τιν' ὀχεύσεις
Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἤ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλιν. ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

146. Virg. Ecl. III, 57.
147. Κορυπτιλος. Ο τοῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ τῦ κορύπτω τὸ κερατίζω.
150. de Melanthio v. Homer. Od. XXII. 474.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΣΤ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

ARGVMENTVM.

Damoetas et Daphnis gregibus ad fontem compulſis 1—5. carmine amoebaeo ſe oblectant. Habet hoc carmen dramatis ſpeciem: pueri enim ab altera parte Polyphemum Cyclopem, in rupe, qua proſpectus in mare patet, ſedentem, ab altera vero Galateam ſibi ſingunt, quae ad maris litus ludendo Polyphemi oculos in ſe convertere ſtudet. Agit igitur alter paſtorum, Daphnis, ſpectatoris partes, Cyclopem de variis puellae, amorem quo flagrabat, omni-

omnibus modis faſſae, conatibus monentis. 6—19. Damoetas vero ipſius Polyphemi perſonam ſuſtinet, qui ſe Galateae par pari referre, idque agere ait, ut eam ſimulato frigore ad molliora verba deſcendere cogat. 21—33. neque dubitare ſe quin illam vel formae ſuae dignitate et venuſtate expugnare poſſit. — 41. Carmine finito pueri ſe mutuo muneribus donant. --- Aratum alloquitur poeta in principio carminis, quem celebrem *των Φαινομενων* auctorem eſſe volunt. Polyphemi amores noſter iterum tractavit. Eidyl. IX. ejusque veſtigia preſſit, ſuo tamen ingenio morem gerens, Ovidius Metamor. XIII. 778. ſqq.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον,
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἐρίσδεν.

Δ. Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα,
Καὶ τύ νιν ἐ ποθόρησθα, τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι

1. Virg. Ecl. VII, 1.

3. *ἡμιγένειος.* ὁ οὔπω πᾶσαν γένυν πεπλη ρωμένην ἔχων γενείων.

6. Sup. Idyl. V, 89.

7. *Δυσέρωτα* δὲ εἶπεν αὐτὸν ἤγουν μὴ εἰδότα ἐρᾶν, παρόσον οὐκ ἐπεῖχεν αὐτῇ. (ſic lege pro ἐπέτυχεν αὐτῆς.)

Ἅδεα συρίσδων. πάλιν ἄδ' ἴδε, τὰν κύνα βάλλει,
Ἅ τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαύσδει
Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει,
Ἅσυχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἁ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύττει.
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. ἦ γὰρ ἔρωτι

10. Βαυσδει. Αὐτὴ δὲ ἡ κύων ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα. τὸ βαΰζειν, ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως, ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν, τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰσδει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέγεται.

11. pro τὰ aliis placet τᾷ *qua in parte.* νιν de cane intell. cujus imaginem mare reddit. Paul. Silent. Epigr. XXVI. σὴν γὰρ ἐμοὶ καὶ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα φαίνει. Elegans eſt conjectura T. Hemſterh. σαίνει pro φαίνει legentis, qua lectione admiſſa νιν ad Galateam referendum eſt.

12. τὸ Καχλαζοντα, ἀντὶ τοῦ ἠχοῦντα. καχλάζοντος in edit Flor. eſt, et agnoſcit Scholiaſtes: ἡσύχως κινουμένου τοῦ αἰγιαλοῦ.

13. καταμύξῃ. ἤγουν καταξάνῃ. κατασπαράξῃ.

17. v. Macedon. Epigr. XIII. Anal. Vet. P. T. III. p. 114.

18. Παροιμία· καὶ πάντα τρόπον ποιεῖ, ἢ κινεῖ τυχεῖν σου. Ἄλλως. ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον ζατρίκιον. ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες οὐ δύνανται ἑτέρως νικῆσαι τὸν ὅμοιον παίκτορα, κινοῦσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν

οὕτω

Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδεν.
ΔΑΜ. Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε,
Κοῦ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι
Ἐς τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
Ἀλλὰ καὶ αὐτος ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀίοισα
Ζαλοῖ μ', ὦ Παιὰν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.

οὕτω βασιλέα καλούμενον. (γραμμὴ eſt *finis*, *meta*. Euripid. in Antig. Ἀκρὰν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν. cf. Schol. Pindari Pyth. Θ. 208.)

20. τὸ δὲ ἀναβάλλω, σημαίνει τέσσαρα. τὸ προοιμιάζω· ὡς τὸ, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν· τὸ ἀνακρούω καὶ ἀναπέμπω, ὡς τὸ, καὶ οἱ μὲν τεττίγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον. τὸ ἐνδύομαι, ὡς τὸ, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον· καὶ τὸ ἀπαρνοῦμαι, ὡς τὸ, ἀναβάλλομαι τοῦδε τοῦ πράγματος.

23. Τήλεμος. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παρ' Ὁμήρῳ (Odyſſ. IX 508. ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε Τήλεμος Εὐρυμίδης.) Εὐρυμίδης, ἢ Εὐρυμαχος καλούμενος, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο. ος ἐμαντεύσατο αὐτῷ, ὑπὸ τῶν χειρῶν Οδυσσέως τυφλωθῆναι.

28. οἶστρος ἐστὶ πολέμιος τοῖς βουσίν. ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτοὺς, οἰστρεῖν ποιοῦσι, καὶ τρέχειν πολλὴν ὁδὸν

Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὀκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα·
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας· ἔςε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι ςορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γὰρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι.
Ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἦς δὲ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα,
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,

δὲν μετὰ βοῆς ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τὸν νομόν. μεταφορικῶς οὖν φησὶν, ὁ Θεόκριτος τὴν Γαλάτειαν οἰστρεῖν καὶ δρόμαιαν ἔρχεσθαι πρὸς τὰ ἄντρα καὶ τὰς ποίμνας τοῦ Κύκλωπος.

29. Rhunken conj. σίξα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τὰν κύνα. *Sibilo canem incitavi ut illam allatraret.*

30. **Ρυγχος εχοισα.** Ἡ κύων δηλονότι. **Εκνυζῆτο,** ἔσαινε, καὶ κατεθώπευε, τὸ σῶμα ἔχουσα ἀνάμεσον τῶν ἰσχίων αὐτῆς. κνυζηθμὸς λέγεται ἡ τῶν κυνῶν ἄσημος ὑλακή. τὸ δὲ Ρυγχος καταχρηστικῶς ἐπὶ τῆς κυνὸς νῦν λέγεται. κυρίως γὰρ ἐπὶ ὀρνέων.

32. **Κλασω.** Κλείω, ὁ μέλλων κλείσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. οἱ ποιηταὶ δὲ κληΐσω λέγουσι, καὶ κλᾳσῶ Δωρικῶς.

33. **νάσω** τῆς Σικελίας δηλονότι.

34. Virg. Ecl. II, 25.

39. **ἔπτυσα** τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμενος.

I.

Ἀ πρὰν ἁμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.
Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε,
Χὠ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας,
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,

ARGVMENTVM.

In ſuaviſſimo hoc Idyllio, quod miram varietatem a perſonarum affectuum et locorum imaginibus habet, Simmichidas quidam, quem Theocritum perſonatum putant, feſti diei, quem a Phraſidamo et Antigene, demum Halenta in inſula Co habitantibus, invitatus, una cum amicis Eucrito et Amynta celebraverat, deſcriptionem facit. In duas partes diſcedit hoc Idyllium, quarum prima enarrationem itineris continet, inde ab init. --- 131. altera in ipſius feſti deſcriptione verſatur. 131 --- fin. Itineris cauſa comitumque nomina exponuntur v. 1 --- 5. Dum iter faciunt in Lycidam forte incidunt, caprarium, (v. 11.) cantus laude inſignem, cujus habitus deſcribitur v. 14 --- 19. Huic in itineris ſocietatem adſumto, Simmichidas cantum, quo viae taedium fallant, proponit. v. 35. Prior Caprarius impatiens ſuum Ageanactis pueri deſiderium canit v. 52 --- 89. Deinde Simmichidas Arati, amici ſui, amorem in Philinum, ſeverum puerum celebrat v. 96 — 126. Cantu finito Lycidas Simmichidam pedo donat, aliaque inſiſtit via. Ille cum amicis ad locum deſtinatum venit — 132. Sequitur amoeniſſimi loci deſcriptio, ubi ad fontis murmur, ad cicadarum aviumque ſtrepitum, in arborum umbra, vino ſuaviſſimo ſe invitant. Ecloga IX. Virgilii ad hujus Idyll. rationem

tionem deſcripta eſt. Diſputant VV. DD. ubi ſit carminis ſcena, utrum in inſula Co, quod Scholiaſtes voluit ad v. 1. an in Sicilia. poſteriorem hanc ſententiam amplexus eſt et docte defendit Cl. Manſo in Vita Bionis et Moſchi p. XLVI. ſqq. Ille 'Αλεντα urbem Siciliae eſſe contendit eam, quam Cicero in Verr. II. III. 43. civitatem Halentinam vocat. Attamen aut graeci ſermonis indolem ignoro aut in Theocrito regionis potius quam urbis nomen eſt. Neque ſatis intelligo cur tam ſuſpecta ſit Scholiaſtis auctoritas, qui multa probabilia de Clytia, ejusque filio Chalcone, inſulae Cos regibus docte tradit. ad v. 5. Accedit, quod reliquorum locorum, quae hoc Idyllium memorat, Burinnae fontis v. 6. (quem tamen et Nicanor Cous commemoravit) Braſidae tumuli v. 11. urbis Pyxae 130. nomina vix tam obſcura eſſe poſſent, ſi in Sicilia fuiſſent.

Ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος· εἴτι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ

1. **Αλεντα.** Αλεὺς ἢ δῆμος τῆς Κῶ, ὕτω καλύμενος ἀπό τινος Αλέντος, ἢ τόπος ἐν Κῶ ὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Αλεντίυ τινὸς βασιλέως· ἔςι δὲ Αλεὺς καὶ ποταμὸς Σικελίας. (Lucaniae potius. cf. V. 123.)

2. **Ἕιρπομες** ἐπὶ τῶν νουθεστερὸν καὶ ἀσπουδεῖ πορευομένων. νῦν δὲ ἐπὶ τῦ βαδίζειν λέγεται. alii σὺν καὶ leg. et ſeq. v. χ' ὠ Φρασίδ.

3. **Θαλυσια,** ἑορτὴ ἣν ἐτέλυν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν.

5. **Χαων.** Χαὸν λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις, χαὸν δὲ καὶ τὸ εὐγενὲς ἢ τὸ ἀρχαῖον. Ἦν δὲ

ἢ

Χάλκωνος, Βέριναν ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,
Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, ὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τῶ Βρασίδα κατεφαίνετο· καὶ τιν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὤνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· ὐδέ κέ τίς μιν

ἡ Κλυτια θυγάτηρ Μέροπος, γαμηθεῖσα δὲ Εὐρυπύλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Κώων, ἐγέννησε τὸν Χάλκωνα, τὸν τὴν βασιλείαν τῶν Κώων διαδεξάμενον. περὶ Εὐρυπύλου δὲ καὶ Κλυτίας ἱστορεῖται, ὅτι οὗτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς Ἡρακλέους πολιορκίας, τὴν Κῶ κατοικήσαντες, καὶ ὑποδεδεγμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ὃν καιρὸν περιῄει ζητοῦσα τὴν Κόρην.

6. Εκ ποδος ανυεν· ἀντὶ τοῦ ἀναδίδοσθαι ἐποίει. Ὅτε ὁ Χάλκων ἐβασίλευσε τῶν Κώων, εὑρέθη ἔν τινι τόπῳ τῆς Κῶ ἡ πηγὴ μὴ πρότερον οὖσα, ἧς νῦν ὁ Θεόκριτος μέμνηται. εὑρέθη δὲ οὕτως. ἀνηγγέλθη τῷ βασιλεῖ παρά τινος τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν, ὅτι ὕδατος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐνδομυχεῖ. καὶ ὁ βασιλεὺς ἀντεπιστατήσας τῷ τόπῳ, ἠνύργησεν ὅσα συνέτεινε πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. τοῦτο οὖν δηλοῖ τὸ, ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν. ὅτι ὁ Χάλκων, διὰ τῶν οἰκείων ποδῶν, καὶ δι' ἀντεπιστασίας ἤνυσεν, ἤγουν κατειργάσατο καὶ κατώρθωσε τὴν κρήνην.

9. κατηρεφεες σκιώδεις.

10. Virg. Ecl. IX, 59. ſeq. v. alii βρασίλα.

12. Κυδωνικον. τουτέστι Κρητικόν. Κύδων γὰρ πόλις τῆς Κρήτης. hunc locum, inprimis v. 19. et 128. ante oculos habuit Moſch. Idyl. III. 96. ubi hujus Lycidae mentionem facit.

Ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ᾽ ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ᾽ ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ᾽ ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ᾽ ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς.)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις,
Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ᾽ αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ᾽ ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνοντι;
Ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τευ ποσὶ νεισσομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ᾽ ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει·
Τὸν δ᾽ ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὺ
πάντες

16. Κνακον, ἤγουν ξανθόν, ἢ λευκόν. ταμισος δὲ πιτύα εἴρηται, παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνοῦν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ στρεφόμενον.

18. πλακερῷ ἀντὶ τοῦ πεπλεγμένῳ. (alii πλοκερῷ leg. quod eodem redit.)

22. Virg. Ecl. II, 9. ὑφ᾽ Valk. mavult.

23. Κορυδαλλιδες (Hæubellerche) ἐνταῦθα εἶδος ὀρνέου· Κορυδαλλίδες μὲν λέγονται, διὰ τὸ κόρυσιν ἐοικέναι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀνάστημα· ἐπιτυμβίδιοι δέ, ὅτι ὡσεὶ τύμβον τὸ τοιοῦτον ἀνάστημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχουσι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ἱστορία τοιαύτη· ὅτι πρὸ τοῦ γενέσθαι τὴν γῆν γεγόνασιν αὗται. συνέβη δέ ποτε αὐτῶν τὸν πατέρα θανεῖν, καὶ γῆς μὴ οὔσης, ἐτάφη ὑπὲρ τῆς κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου· διὸ καὶ ἐπιτυμβίδιοι ἐπεκλήθησαν. (v. Ariſtoph Aves 427. ibique Beck. V. cl.)

26. Αρβυλη. εἶδος ὑποδήματος.

Ἔμμεν συρικτὰν μεγ᾽ ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἔν τ᾽ ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμόν ἰαίνει
Ἁμέτερον· καί τοι, κατ᾽ ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
Ἔλπομαι· ἁ δ᾽ ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ᾽ ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς)
Βωκολιασδώμεσθαι· τάχ᾽ ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις ȣ̓ ταχυπειθής,
Οὐ Δᾶν· ȣ̓ γὰρ πω, κατ᾽ ἐμὸν νόον, ὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τόν ἐκ Σάμω, ὔτε Φιλητᾶν
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ᾽ ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ᾽ αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, ὕνεκεν ἐσσὶ

39. Ου δαν. Μὰ τὴν γῆν. ὤμνυον γὰρ κατὰ τῶν στοιχείων. Virg. Ecl. IX, 33 ſqq.

40. Σικελίδαν. Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον, ὡς υἱὸν Σικελίδα, ȣ̓ δοκεῖ ἀκȣστὴς γεγονέναι. (Ejus reliquias congeſſit Brunk in Anal. Vet. P. T. I. 211. ſqq. de ejus vita v. Reiske in notitia Poetar. Antholog. p. 199. et Manſo in vita Bionis in Moſchi p. XLIII. ſqq.) ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῷος τὸ γένος· ἢ ὥς ἔνιοι, Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφȣ. ποιητὴς δὲ ἦν καὶ ȣ̓τος. (de Phileta v. Reisk. l. c. p. 266. Manſo. l. c. p. L.

43. alii δωρήσομαι. Παν. ὅτι φιλαλήθης πέφυκας. τὸ δὲ ἐκ Διὸς, ὅτι ἀψευδὴς ὁ Ζεύς.

Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μέν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τοῦθ' ὅ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
„Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, χ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει,
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτευμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει·

45. Ερευνη, ἀντὶ τοῦ ζητεῖ, ἐργάσασθαι οἶκον, ἶσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος. ἐν τῇ Κῷ φασιν εἶναι τοῦτο τὸ ὄρος, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ ἑτέρων ὀρέων.

47. Μουσῶν ὄρνιχες λέγονται πάντα τὰ εὔφωνα τῶν ὀρνέων. ενταῦθα δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει μουσῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς. ἀπέχθονται πλεῖστον ἐμοὶ καὶ οἱ ὄρνιθες τῶν μουσῶν πάντες, τουτέστιν οἱ ποιηταὶ, ὅσοι πρὸς τὸν ποιητὴν τὸν Χῖον, ἤτοι τὸν Ὅμηρον ἀπεναντίας ᾄδοντες ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐρίζοντες, μάταια μοχθοῦσι, τουτέστι, ματαιοπονοῦσιν.

53. τουτέστι, κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε οἱ ἔριφοι ἑσπέριοι γίγνονται, τουτέστι δύνουσι τὴν ἑῴαν δύσιν· ἤγουν κατὰ τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα. καὶ ὅτε ὁ Ὠρίων δύνει τὴν ἑῴαν δύσιν. δύνει δὲ οὗτος τὴν ἑῴαν δύσιν, μετὰ τὰς Πλειάδας εὐθύς.

56. cf. Virg. Ecl. II, 68.

Χ' ἀλκυόνες ϛορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ.
Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρήϊσι ταί τε μάλιϛα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα,
Ἢ καὶ λευκοΐων ϛέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χὰ ϛιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.

57. Ἀλκ. θρηνητικὸν τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοττεῦον. (nobis *Eisvogel.*) τὸ κῦμα ἀφαιρεῖται τὰς νεοσσὰς αὐτῆ. δεκατέσσαρας δὲ ἡμέρας φασίν, ὅταν γεννᾷ περὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς εὐδιάζειν, ἃς καλῦσιν ἀλκυονίδας. ἑπτὰ πρὸ τῆς γεννήσεως, καὶ ἑπτὰ την γέννησιν.

59. Valken. conj αἴγε μ. ο. ε. ὅσαις γε.

65. Πτελεατικον. Πτελέα τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ.

66. Κυαμον. Οὐ μάτην τῦτό φησιν. ὁ γὰρ κύαμος διψοποιός. πόσεως δὲ χάριν τῦτό φησιν. (cf. Xenoph. Colophon. ap. Athen. L. II. p. 54 F.)

67. Στιβας δέ ἐϛι ϛρωμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων.

68. Κνυζα. Τὴν κόνυζαν, κνύζαν εἶπεν. ἔϛι δὲ φυτὸν ψυκτικώτατον. ἔνθεν καὶ ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ὑποϛρωννύασι τὸ φυτὸν, τὴν θερμότητα τὴν κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐκκόπτοντες. Ασφοδελος δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος.

Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς.
Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
Ὡς πόκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
Χὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀισεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος.
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·

69. fort. leg. καὶ πίομαι γαλερῶς. Aſclep. Epigr. IX, 5. πίνωμεν γαλερῶς.

70. ἐσ τρυγα. compar. Horat. I. Od. 36. 27. III. Od. 15. 16. ubi v. Interpp. — Valk. conj. αὐταῖς ἐν, quod recepit Brunk.

72. ἡ Λυκώπη πόλις Αἰτωλίας.

73. v. Idyl. I. Argum.

76. Αιμος, καὶ ἡ Ῥοδόπη ὄρη τῆς Θρᾴκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως.

78. Αιπολον. Τὶς αἰπόλος τῦ οἰκείυ δεσπότυ θρέμματα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῆς Θυρίας ἔθυε συχνάκις ταῖς Μύσαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτῦ δυσχεράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίνην, πειράζων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μῦσαι. δύο δὲ μηνῶν διελθόντων, παραγενόμενος καὶ ἀνοίξας, ζῶντα μὲν αὐτὸν εὗρε, πλήρη δὲ καὶ λάρνακα κηρίων.

80. Ως Οπως τε αὐτὸν αἱ σιμαὶ μέλισσαι ἔτρεφον ἀπὸ τῦ λειμῶνος, δι' ἀνθέων ἁπαλῶν ἐρχόμεναι εἰς τὴν

Κεδρον,

Κέδρον ἐς ἀδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ ϛόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριϛὲ Κομάτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ, μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.
Αἴθ᾽ ἐπ᾽ ἐμοὶ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν!
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν᾽ ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ᾽ ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα. „
Χὡ μὲν τόσσ᾽ εἰπὼν, ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μέτ᾽ αὖθις
Κἠγὼν τοῖ᾽ ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν, ἀν᾽ ὤρεα βωκολέοντα,
Ἐσθλὰ, τά πȣ καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα,
Ἀλλὰ τό γ᾽ ἐκ πάντων μέγ᾽ ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεραίρεν
Ἀρξεῦμ᾽. ἀλλ᾽ ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις·

Κεδρὸν, τὴν λάρνακα, ἥ τις ἦν ἀπὸ κέδρȣ κατεσκευασμένη. Σιμας καλεῖν ἔθος τὰς μελίσσας.
85. Εξεπονασας, ἢ Εξετελεσσας· γράφεται γὰρ καὶ ὕτως. Επ᾽ εμοι. ἤγȣν, ἐπὶ τῇ ζωῇ τῇ ἐμῇ.
86. cf. Virg. Ecl X, 35 ſq.
93. Virgil. Ecl. III. 73.
94. Ὅττι κ᾽ αειδειν. τὸ ὅ, τι κ᾽ ἀείδειν, γράφεται καὶ, ᾧ τυ γεραίρῃν, ἔν τισιν ἀντιγράφοις. καὶ λέγει, ᾧ τινί σε τιμήσω, ὅυ δὶ ȣ̃, ἵν᾽ ᾖ γενική.

„Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρῆ Μυρτῶς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.
Ὤρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριστις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τὸν μοι, Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἐστ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
Κὴν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμως
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη.

96. Ἐπέπταρον. Καθὸ τῶν πταρμῶν οἱ μὲν εἰσιν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπ' ἀγαθῷ τὸν πταρμὸν φησίν. Θεόκριτος δὲ περὶ ἑαυτῶ φησι, τὸν πταρμὸν ἐπὶ τῇ χείρονι μοίρᾳ. (Idyl. XVIII. 16. Catull. XLV. 9. v. Döring. V. cl.)

103. Ὦμολος ὄρος Θετταλίας, ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν.

107. ἑορτή, φασιν, ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐν ᾗ οἱ παῖδες τὸν Πᾶνα σκίλλαις ἔτυπτον, ὅτε οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον ἔθυον, καὶ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἐσθίουσιν. Ἄλλως. Οἱ Ἀρκάδες ἐπὶ θήραν ἐξιόντες, εἰ μὲν εὐθηρίας ἔτυχον, ἐτίμων τὸν Πᾶνα. εἰ δὲ τοὐναντίον, σκίλλαις εἰς αὐτὸν παρῴνουν, παρόσον ὡρίων τῆς θήρας ἐπιστατεῖ.

III.

Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ,
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτω·
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
Ὕμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ' ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες
Αἲ αἴ, φαντὶ, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῤ-
ῥεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες. ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκ-
τωρ

111. Ἠδωνων. Ἔθνος Θρᾴκης. οὕτω δὲ ψυχροτάτη ἐστὶν ἡ Θρᾴκη, ὡς τρόπον τινὰ ἐργαστήριον ἀνέμων κληθῆναι.

112. Ἕυρον. (Sic eſt in Goth. ac plurimis all. MSS.) Ἀλκαῖος. Ἕυρος κάλλιστος ποταμῶν. Διοκλῆς δὲ καταφέρεσθαι αὐτὸν ἀπὸ Ῥοδόπης, καὶ ἐξερεύγεσθαι κατὰ πόλιν Αἶνον. Virg. Ecl X, 65 ſqq.

114. Ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ᾠκισμένον.

115. Ὑετὶς καὶ Βυβλὶς, ὄρη Μιλήτου, καὶ κρῆναι.

117. Plato Carm. XXIX. 1. ap. Brunk.

121. Virg. Ecl. II, 17. — alii ἀποῤῥεῖ habent.

Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῆσι διδοίη.
Εἶς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριςε, Μέλων ἄγχοιτο παλαίςρας·
Ἄμμιν δ' ἁσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
Ἅτις ἐπιφθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήιον ὤπασεν ἦμες.
Χὡ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριςερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὡ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο

123. ad amati fores alius per totam noctem excubet et frigora matutina patiatur. Toup.

125. alii ὑπὸ τᾶςδε.

127. Φθυζειν τὸ πτύειν. εἰώθασι δὲ αἱ γραῖαι ὅταν ἐπᾴδωσιν ἐπιπτύειν.

128. Λαγωβολον. ὅπερ ἄνωθεν κορύνην εἶπε εἴρηται δὲ παρὰ τὸ βάλλειν τοὺς λαγωούς.

130. Πυξας. Πύξα δῆμος τῆς Κῶ, ἢ τόπος οὕτως ὀνομαζόμενος.

134. Οιναρεοισι. Κυρίως τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου.

135. Εδονουντο, ἤγουν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐκλονοῦντο. ἐκινοῦντο.

138. Οροδαμνιδας δὲ παντὸς δένδρου τοὺς κλάδους λέγει. Αιθαλιωνες οἱ τέττιγες, παρὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος ὅταν γὰρ ἐςι νότος καὶ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται.

139.

Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀρόδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυ-
γὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης.
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
Ἆρά γέ πα τοιόνδε Φόλῳ κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ,

139. ἁ δ' ὀλολυγων. Η χελιδὼν, ἡ τὸν Ἴτυν ὀλοφυρομένη, ἢ ὀλολυγὼν, εἶδος ὀρνέου. οἱ δὲ ζῶόν τι ἐν βορβορώδεσι τόποις μάλιστα διάγον, ἢ ἀηδών.

141. Ακανθις δὲ ὀρνεόν ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς, διὰ τὴν χροιάν. ἢ ἀκανθίδες ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν.

144. Virg. Ecl. VII, 54.

146. Βροβυλα τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν, δαμασκηνά.

149. Φόλος ὄνομα Κενταύρου, ᾧ ἐπιξενωθεὶς Ἡρακλῆς οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσου δοθέντα. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Χείρων.

151. Αναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας.

Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρει νᾶας ἔβαλλε,
Τῆνον νέκταρ ἔπεισε κατ᾽ αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἁλωαίδος: ἇς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάξαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

152. νᾶας eſt ex conj. Heinſii. alii λᾶας leg. cf. Hom. Od I. 481.

155. Δαματρος Αλωαδος Η Δημήτηρ παρὰ τὴν ἁλωὰν, ἁλωῖς, καὶ ἁλωὰς λέγεται. Σωρῷ. Ὅταν δὲ λικμῶνται καὶ σωρεύωσι τὸν πυρὸν, κατὰ μέσον πηγνύωσι τὸ πτύον καὶ τὴν θρινάκην κατέθεντο.

157. Δραγματα, τὰ πλεκώματά φησι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Η.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

ARGUMENTUM.

Diſceptant hoc Idyllio duo paſtores, Daphnis, celeberrimum apud Siculos nomen (cf. v. 93. et Schol. coll. Idyl. I.) et Menalcas, uterque cantu et fiſtula excellens, amoebaeo carmine, cujus occaſio a mutua provocatione petitur. 6---12. Praemio, quo decernant, conſtituto 13---24, vicinoque Caprario, ut arbitri partes ſuſcipiat, advocato. 25---29. ipſum Carmen inde a v. 33. incipit, in quo quaternis ſibi reſpondent verſibus; quibus uterque paulo longius carmen ſubjicit inde a v. 60.—80. Quo finito Caprarius Daphnidi certaminis praemium adjudicat. Poeta huic carmini, quod per ſe nihil habet, quo ſe praecipue commen-

mendet, eo gravitatem aliquam adjicere voluiſſe videtur, quod Daphnidem hac victoria futurae ſuae gloriae quaſi fundamenta jeciſſe narrat. Plurimos hujus Idyllii verſus expreſſit Virgil. Eclog. III. et VII.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ᾽ ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τώ γ᾽ ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω·
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ᾽ ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·
Μ. Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
Φαμὶ τὺ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς, ἀείδων.
Τὸν δ᾽ ἄρα χὡ Δάφνις τοιᾷδ᾽ ἀπαμείβετο μύθῳ·
Δ. Ποιμὰν εἰροπόκων ὀΐων, συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ᾽, οὐδ᾽ εἴτι πάθοις τύ γ᾽ ἀείδων.
Μ. Χρῄσδεις ὦν ἐσιδεῖν; χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

3. ἀμφότεροι ἄνηβοι, ἤγουν ἀτελεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. - ἔνηβοι γὰρ οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ ποῤῥωτέρω. ἄνηβοι δὲ οἱ δωδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω. Virg. Ecl. VII, 4 ſiq.
6. Επιουρε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπίσκοπε, φύλαξ.
10. παθοις οὐδ᾽ εἰ διαῤῥαγείης ᾄδων.
11. Virg. Ecl. III, 28.

Δ. Χρῆσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρῆσδω καταθεῖναι ἄεθλον;
M. Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;
Δ. Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δὲ θὲς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.
M. Οὐ θησῶ πόκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ,
Χὰ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.
Δ. Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἕξει ὁ νικῶν;
M. Σύριγγ', ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν·
Ταύτην κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.
Δ. Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Πρώαν νιν συνέπαξ', ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμέων;
M. Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες;

13. Virg. Ecl. cit. 29 ſqq.
25. Sup. V, 68.

27.

Ὧι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας.
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἴϋκτα Μενάλκας.
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν. οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.
Μ. Ἄγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος,
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἢν δέ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.
Δ. Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴπερ ὁμοῖον

27. **Φαλαρος** λευκός, καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει.

30. Πρῶτος δ' οὖν ᾖδεν ὁ Μενάλκας ὁ συρικτὴς ὁ λιγύφθογγος. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ **Ιυκτης**. **Λαχων** καὶ κληρωθείς· ἰΰκτης δὲ, παρὰ τὸ ἰΰζω ἰΰξω. Δωρικὴ δέ ἐστιν ἡ κλίσις. ἤγουν, ἰΰκτα ἀντὶ τοῦ ἰΰκτής· ὡς τὸ, νεφεληγερέτα Ζεύς. ἰΰζειν δὲ τὸ λιγυφωνεῖν. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν.

33. **Θειον γενος** τὸ τῶν ποταμῶν λέγει καθὸ ἐκ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ ἢ ἐκ Διὸς ὡς Ὅμηρος. **Virg. Ecl. VII, 45 ſqq.**

35. **Εκ Ψυχας.** Ηγουν ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας.

Μϐσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
Τῇδ᾽ ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.
M. Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθϐσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
Ἔνθ᾽ ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται. αἰ δ᾽ ἂν ἀφέρποι,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χαὶ βοτάναι.
Δ. Ἔνθ᾽ ὄϊς, ἔνθ᾽ αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληρῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι·
Ἔνθ᾽ ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ᾽ ἂν ἀφέρποι,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χ᾽αἱ βόες αὐότεραι.
M. Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ᾽ ἐφ᾽ ὕδωρ ἔριφοι·

41. Virg. Ecl. VII, 53 ſqq.

49. Ὦ βαθος. Ὅπϐ ἐςὶν ὑψηλὴ δασύτης. τὸ δὲ δεῦρο συνυπακϐειν ἀπὸ κοινῦ, κατ᾽ ἀναλογίαν τῦ προσρηθέντος. Virg. Ecl. VII, 7. — Hos quatuor verſus non Menalcae ſed Daphnidis perſonae tribuendos, verſum 53 et ſeptem ſequentes vero Menalcae, Reiskius ſuſpicatur, quem Brunk ſequutus eſt. Fortaſſe tamen nihil turbatum.

Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ᾽ ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων᾽,
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.
Δ. Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Ἀλλ᾽ ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ᾽ ᾄσομαι, ἀγκὰς ἔχων τὺ,
Σύννομα μᾶλ᾽ ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.
Μ. Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ᾽ αὐχμὸς,
Ὄρνισιν δ᾽ ὕσπλαγξ· ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὦν δὶ ἀμοιβαίαν οἱ παῖδες ἄεισαν.

51. **Κολος** λέγεται, ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ Ὅμηρος κόλον δόρυ λέγει.

53. **Ταλαντον** ὁ ζυγός· χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. τάλαντα καὶ τὰ τῷ ζυγῷ σταθμιζόμενα. ἐνταῦθα δὲ, τὸ δεύτερον. Reisk. ex conj. χρυσεῖ Ἀταλάντας. ſc. μῆλα. Brunck ex Pierſoni conj. Κροίσοιο τάλαντα: cf. Id. IX, 32. Lenz V. cl. χρύσοιο θάλατταν corrigi poſſe putabat. V. Toup. Emend. in Svid. p. 368.

56. Acute conjecit idem cl. Lenz: Σύννομι Ναΐς ὁρῶν τὰν Σ. cf. v. 93.

58. **Υσπλαγξ**, ὅ ἐστιν εἶδος παγίδος. κυρίως δὲ ὕσπληγξ ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία, ὃ κάγκελον ἡμεῖς φαμέν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, φοβερὸν κακόν. Virg. Ecl. III, 80.

Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν ὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.

Μ. Φεῖδευ τῶν ἐρίφων, φεῖδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ.
Ὦ Λάμπυρε κύων, ὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· ὕτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται.
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ἄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν·

Δ. Κἠμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελᾶντα, καλὸν, καλὸν ἦμες ἔφασκεν.
Οὐ μὰν ὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.

66. Χρη. Σὲ δηλονότι. τῦτο ἀπὸ τῦ Ὁμήρυ ὁ Θεόκριτος ἔσχε. Φησὶ γὰρ ἐν τῷ β τῆς Ἰλιάδος. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βυληφόρον ἄνδρα.

74. Ου μαν ουδε λογων. Γράφεται καὶ, λόγον, ὐ μὲν ἀπέκρίθην αὐτῇ, ἀντὶ τῦ ἀπεκρινάμην.

77.

Ἀδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἀ βῶς,
Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ᾽ ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
Τᾷ βοῒ δ' ὁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν.

Α. Ἁδύ τι τὸ ϛόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά.
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκεέμεν, ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τὰς σύριγγας. ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε

77. Hic verſus ex Idyl. IX. 76. in hunc locum irrepſiſſe videtur. Sed totum hoc Carmen paſſim interpolatum eſt.
78. cf. Virg. Ecl. V, 45.
79. Virg. l. c. 32.
86. Μιτυλαν αἶγα φησὶ τὴν ἄκερων. Ὑπερ κεφαλας δὲ, ἀντὶ τȣ̃, ἐπίκαινα τῶν χειλέων· ἢ ἕως τῆς κεφαλῆς πληροῖ τὸν ἀμολγέα. ἀμολγεὺς δὲ ἀγγεῖον δεκτικὸν γάλακτος.

Νικήτας, ὅυτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο·
Ὥς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
Ὥτερος, ὡς καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κὴκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

90. Κατεσμυχθη. Κατεσβέσθη καὶ ἐν αὑτῷ κατεκάη καὶ ἐλυπήθη, ὥσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυποῖτο.

92. Virg. Ecl. VII, 70.

93. Ναιδα. Ἱστοροῦσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπό τινος νύμφης, ἥν Σωσίθεος Θάλειαν καλεῖ. παρακελευσαμένης δὲ αὐτῷ ἄλλῃ γυναικὶ μὴ ὁμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν παραίνεσιν αὐτῆς. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀποστῆναι αὐτοῦ· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταβαλόντα τὸν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι τὸν βίον.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Θ.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

ARGVMENTVM.

Paſtor quidam Daphnidem et Menalcam praemiis propoſitis ad cantum invitaverat. Illi igitur alternis canunt. 7---21. Quo facto, paſtor a quo provocati erant, praemia illis diſtribuit, eaque deſcribit et commendat 22---23. ipſe denique breve carmen in bucolicae poëſeos laudem adjicit. 28 --- fin. Res inter greges paſcentes agitur. cf. 3---5.

ΒΩκο-

ΝΟΜΕΥΣ.

Βωκολιάσδεο, Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος·
Ὠιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως·
Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλαγῶντο,
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμπροσθεν· ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς,
Ἁδὺ δὲ χ' ἁ σύριγξ, χὠ βωκόλος· ἁδὺ δὲ κἠγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται

2. Virg. Ecl. III, 58.
Incipe Damoeta: tu deinde ſequêre Menalca.

3. Virg. Ecl. I, 46. *ſubmittite tauros.* (Reisk. ἐπὶ στ. quam lectionem probat et illuſtrat Heyne V. III. ad Virgilii. l c.) mox alii ἁμᾶ.

5. Μηδεν ατιμαγελευντες. Ἄτιμα καὶ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες, ἢ μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀγέλην. τοὺς γὰρ καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ καθ' ἑαυτοὺς νεμομένους, οὕτω καλοῦσιν.

9. Νενασται, ἤγουν ὑπέστρωται, σεσώρευται δέρματα καλὰ δαμάλων λευκῶν. ἀπὸ τοῦ νάω ἢ νῶ, τὸ σωρεύω, ἅς τινας, τὰς δαμάλας δηλονότι, τρωγούσας κόμαρον, ὁ λὶψ ἄνεμος ἀπέῤῥιψεν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου·

Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁ-
πάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντε πατρὸς μύθων ἢ ματρος ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· οὕτω δὲ Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ παρ' ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν

13. *ἐρῶντε* Toupio debetur. vulgo ἐρῶντι. pro ἢ quod eſt in Cod. Flor. alii καὶ leg.

15. *Αἴτνα.* Τὴν Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθόσον ἐν αὐτῇ διέτριβε. ὡς καὶ Ὅμηρος τὴν Ἴδην μητέρα θηρῶν.

16. *Ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ.* Ἀπὸ τῆς παροιμίας, Ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ φέρειν. ὡσεὶ ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον. τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος. Οὐδ' εἰ τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι.

19. *Δρυΐνον πυρ* τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. *Χορία* δὲ τὰ κυτάρια, ἐν οἷς εἰσι τὰ ἔμβρυα. εἰώθασι γὰρ ἔγκατα πλήσαντες, καὶ ξηραίνοντες ὀπτᾷν, εἶτα ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι, ἢ χόρια, αἱ ἀπὸ τῶν ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί. pro ζέει vulgo ζεῖ legitur.

Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.
Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρὸς,
Αὐτοφυῆ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
Τήνῳ δὲ ςρόμβω καλὸν ὄςρακον, ὃ κρέας αὐτὸς
Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν. ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ·
Βουκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε· φαίνετε δ' ᾠδάν

21. Νωδος, ὁ ἐςερημένος ὀδόντων. Αμυλον δὲ λέγεται, τὸ κοινῶς λεγόμενον καταςατόν· ὅπερ ἐςι τὰ γαλακτῶδες τοῦ σίτου, βεβρεγμένου καὶ σεσημένου, καὶ ἀποπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· τοσοῦτον φροντίζω τοῦ χειμῶνος, ὅσον ὁ ἐςερημένος ὀδόντων φροντίζει καρύων, μαλακῆς τροφῆς παρούσης. τοῦτο γὰρ ἐςι τὸ ἀμύλοιο. optime pro ἢ Caſaubonus ᾗ quemadmodum reſtituit.

22. Virg. Ecl. VII, 51.
Hic tantum Boreae curamus frigora, quantum
Aut numerum lupus, aut torrentia flumina ripas.

25. Στρομβω. Στρόμβος κογχύλιον. Εκεινῳ δὲ φησιν, ἤγουν, τῷ Μενάλκα, ἐχαρισάμην ὄςρακον ςρόμβου, οὗ τινος τὸ κρέας ἐγὼ ἔφαγον, ἀγρεύσας μετὰ σκέψεως, ἐν ταῖς πέτραις τοῦ Ἰκαρίου πελάγους. μέγας δὲ ἦν ὁ ςρόμβος τοσοῦτον, ὅτι τὸ κρέας αὐτοῦ διέκοψα εἰς πέντε μερίδας, ἃς ἔλαβον ἄνθρωποι πέντε ὄντες. ὁ δὲ Μενάλκας τὸν κόχλον λαβὼν, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐγέλασεν. (f. ἐκελάδησεν.)

26. Cod. Vat ἐνὶ Καρίαισι legit.

27. κόχλῳ. cf. Idyl. XXII. 75.

Τὰν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι·
Μήκετ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ Μῶσα καὶ ᾠδά·
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι. οὓς γὰρ ὁρεῦντι
Γαθεῦσαι, τώσδ' οὔ τι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

30 Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης]. Εἴθε ἡ σὴ γλῶττα μηκέτι ἐμποδισθείη· ἐμπόδιον δὲ τῆς γλώττης αἱ ὀλοφύγδονες· τουτέστιν, ὑπὸ φυμάτων μηκέτι ἐμποδισθείη ἡ σὴ γλῶττα. Ὀλοφυγδὼν δέ ἐστιν, ἡ φλυκτώδης φύσκα.

34. Valken. legendum conj. οὔτ' ἔαρ ἐργατίναις.

35. vulgo ὁρῶσαι γαθεῦσιν. cf. Horat. IV. Carm. III. 1. ubi v. Interpp. mox τώσδ' eſt pro τούσδε vulgo τὼς δ' legitur.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ,

ARGVMENTVM.

Milonis et Batti, meſſorum, in eodem agro opus facientium, carmina, continet hoc Idyllium, quod, uti IVtum et Vtum, fidam nullaque ex parte adornatam ruſticae vitae imaginem adumbrat. Occaſio carminum petitur ab iſtorum meſſorum colloquio, quorum alter Battus, qui metendi laborem aegre ſuſtinet, gravi ſe tibicinae cujusdam amore teneri, fatetur, alter autem Milo, durus et agreſtis homo, eum ejusque amorem irridet. 1 --- 20.

Sequitur

Sequitur Batti carmen, quo puellae formam contra obtrectatores defendit et praedicat, amorisque quo flagrat vehementiam profitetur. 26 — 37. cui carmini Milo aliud opponit, meſſoris vitae et conditioni magis conſentaneum; quo, cum praecepta quaedam ad rem meſſoriam ſpectantia profert, tum vero, pro iſtorum hominum more, dicteria in dominum jacit, eique avaritiam exprobrat. 42 — 55.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα βουκαῖε, τί νῦν ὦ ζυρέ, πεπόνθης;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρὶν ἄγες·
Οὐδ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπῃ,
Ὥσπερ οἷς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν,
Ποῖός τις δείλαν τὺ καὶ ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῆ,

1. **Βουκαιον**, οἱ μὲν τὸν θερισὴν ἤκουσαν, ἀπὸ τοῦ βου ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ καίνω, τὸ κόπτω καὶ θερίζω, ὁ μεγάλως καίνων, ἢ σὺν βοῇ, βέλτιον δὲ τὸν ἀροτῆρα ἀκούειν, τὸν σὺν τοῖς βουσὶ καίνοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα.

2. **Ογμον.** Ὄγμος κυρίως ἡ ἀπὸ τοῦ ἀρότρου τομὴ, ἤγουν, ἡ αὔλαξ, ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ὁ λόγος, ἐπὶ τῆς κατ' εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ.

3. **Λαιοτομεις.** Ἀντὶ τοῦ θερίζεις, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λήιον. **Κακτος** δὲ εἶδος ἀκάνθης.

5. Hanc lect. Vat. Cod. praebuit. Vulgo leg: δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ. mox ἀρχομένω Heinſius conj. **Δειλαν.** Δείλη ἕωα, ὅτε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· δείλη δὲ ὀψία, ὅτε πρὸς δυσμὰς κατέρχεται. τὸ οὐκ **Αποτρωγεις** δηλοῖ· οὐκ ἀποτέμνεις τῆς αὔλακος οὐδέν. **Αυλακα** δὲ, τὸν ὄγμον φησί. τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον.

Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος ὐκ ἀποτρώγεις;
B. Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τᾶν ἀπεόντων;
M. Οὐδαμά· τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;
B. Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;
M. Μηδέ γε ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.
B. Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.
M. Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω ὐδ' ἅλις ὄξος.

7. Οψαματα. Τυτέστι μέχρις ὀψίας θερίζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἐνδιδύς. Πετρας αποκομμ'. Οἷον, πέτρινε, λίθινε, σκληρότατε· Ατεραμνους γὰρ τὺς σκληρὺς φασὶ, τὺς μὴ τέρενας· ἐπεὶ τέρεν τὸ ἁπαλόν. καὶ τὰς πέτρας τὰς μὴ τειρομένας, καὶ ἀτέραμνα ὄσπρια, τὰ ἀνέψητα.

11. Vulgo: μηδὲ ξ. et χορίων. Χαλεπον χοριω κυνα γευσαι. Παροιμία τῦτό ἐστιν, ἐπὶ τῶν γευσαμένων ἐφετῦ τινος, δυσαποσπάστως δὲ ἐχόντων τῆς συνηθείας, λεγομένη· ἥ τις καὶ ἑτέρως λέγεται. χαλεπόν, φασι, μαθῦσα κύων σκυτοτρογεῖν.

13. Εκ πιθω αντλης. Τυτέστιν, ὕτως ἐν περιυσίᾳ ζῇς, ὥστε σε καὶ ἐρᾷν. ἢ εἰρωνευόμενός φησιν, ἐκ περιυσίας, ἀπὸ πλήρυς πίθυ ἀντλεῖς, καὶ ὐκ ἐκ λαγήνων. ἐγὼ δὲ ὄξος ἔχω. πηλὸν *vinum* quidam corrigunt. *vinum* Siculis δηλὸν dictum Toupius ſuſpicatur.

Β. Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

Μ. Τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται; ΒΑ. Ἁ Πολυβώτα,

Ἁ πρὰν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

Μ. Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.

Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.

14. διὰ τὸν ἔρωτα, ἐ μόνον τὰ πόῤῥω, ἀλλὰ ἐδὲ τὰ πρὸ θυρῶν μου εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλὰ ἄσπορα μένουσι διὰ τὸν ἔρωτα. Ασκαλα τουτέστιν, ἅπερ ἔσπειρα μετὰ τὸν σπόρον ἠμελημένα ἐστὶν ἐς τοσοῦτον, ὅτι καὶ ἀσκάλευτά εἰσιν. σκαλεύω δὲ τὸ χωράφιον, ὅτε σκαλίσι καθαίρω αὐτό. σκαλὶς δὲ, σκαλίδος, ἐργαλεῖον γεωργικόν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον. pro σπόρω Reisk. σποδῶ ſordes docte conjecit.

15. Vulgo τίς δέ τοι τῶν legitur.

16. ἥ τις πρώην θεριζόντων ἡμῶν παρ' Ἱπποκοωντι ἢ παρ' Ἱπποκίωνι (διχῶς γὰρ γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) προσηύλει. καὶ τὸ μὲν παρ' Ἱπποκόωντι γράφων, λέγει τῷ ποταμῷ· τὸ δὲ παρ' Ἱπποκίωνι, λέγει οὕτω καλουμένῳ. Idem verſus eſt in VI. 41.

17. Ευρε. Παροιμίαι εἰσὶ, τὸ, εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν, καὶ τὸ, εὗρε θεὸς τὸν αἴτιον· καὶ τὸ, ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις. τὸ δὲ εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, λέγεται ἐπὶ τῶν διδόντων δίκην τῆς ἁμαρτίας.

18. Χρο. Γράφεται καὶ, χροϊξεῖται, ἀντὶ τοῦ συγχρωτισθήσεται, καὶ συγκοιμηθήσεται, ἁ Καλαμαια δὲ, ἀντὶ τοῦ ἡ ἀρουραία. ἐστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται Μαντις, ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχρους καὶ πρασίζουσα οὖσα, οἷς ἂν ἐντρανίσῃ ζώοις, κακὸν προμηνύει.

B. Μωμᾶσθαι μ' ἄρχη τύ. τυφλὸς δ' ὀυκ αὐτὸς ὁ Πλῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὠ' φρόντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.
M. Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως
Ἐργαξῆ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μωσικὸς ἦσθα.
B. Μῶσαι Πιερίδες συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'· ὧν γὰρ χ' ἅψεσθε, θεαὶ, καλὰ πάντα ποιεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὺ πάντες,
Ἰσχνάν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.
Ἁ αἲξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρανος τὤροτρον. ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.

20. Ὁ ἀφρόντιστος, ὡς πολυμέριμνος. τὸ γὰρ Ω Φροντιστος ἀντὶ τῦ ὁ ἀφρόντιστος. τὸ α ἐνταῦθα ἐπίτασιν σημαίνει

28. Τὴν ὑάκινθόν φασιν ἀπὸ τῦ αἵματος τῦ Αἴαντος ἀναδοθῆναι, τῦ ἐν Τροίᾳ μανέντος, διά τοι τῦτο ἔχειν ἐγγεγραμμένον, αἶ, αἶ, τὴν ἀρχὴν τῦ ὀνόματος τῦ Αἴαντος. διὰ τῦτο ὀυ καὶ γραπτὴν νῦν αὐτὴν εἶπεν. Virg. Ecl. X, 38.

31. Αρχομένυ γὰρ σπόρυ, αἱ γέρανοι φαίνονται. Virgil. Ecl. II, 63 ſqq.

Αἴθέ μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόκα φαντὶ πεπᾶσθαι,
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύ γε μᾶλον,
Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς·
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μὰν τρόπον ὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελάθη Βῶκος ἀοιδάς·
Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.

32. ἔιησαν ὅσα Κρ. φαντὶ π. in Aldina legitur. Toupio placet: Αἰθέ μοι ἦς ὅσσα Κροῖσον ποκα φ. π. Valkenaerio vero: Α. μ. ἔιησαν Κροῖσον ὅσα φαντὶ π. τὸ Πεπασθαι, ἀντὶ τῦ κεκτῆσθαι, ἀπὸ τῦ πάομαι.

35. Σχοιμι δ' εγω και καινας επ αμφοτεροις αμυκλας. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. καὶ Ἀμύκλαι εἶδος ὑποδήματος, ὡς ἐνταῦθα ἀπὸ Ἀμυκλαίυ τῦ πρώτυ ὑποδήματα ἑυρόντος. γράφεται καὶ, σχῆμα δ' ἐγὼ. καὶ εστιν ὁ νῦς τοιῦτος. ὀρχύμενος δὲ ἐγὼ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐποίυν ἐμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὰ ὑποδήματα. ἡ ἐμὴ στήλη ἐφαίνετο ἂν ἔχυσα σχημα ὀρχιστῦ. καὶ ἐν ἀμφοτέραις ποσὶν ὑποδήματα. Voce σχῆμα ſaltantis geſtum indicari vidit Berglerus. Sed ſingularem ſaltandi ſpeciem intellexiſſe poëta videtur doctiſſimo Lenzio, laudanti in hanc rem Euſtath. ad Il. B. p. 294. 2. coll Lucian. de Saltat. X.

36. Οἱ μὲν πόδες συ ἀστράγαλοι εἰσίν, οἷον, εὔρυθμοι, καὶ ὀρθοί· ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι.

37. Τρυχνα. Ἡ τρύχνος. τῦτο ἐπὶ τρυφερότητος τάσσεται. τρύχνος δὲ καὶ τρύχνη, εἶδος λαχάνυ, ἡ κοι-

Ὦ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας·
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·
Δάματερ πολύκαρπε, πολύσαχυ, τῦτο τὸ λαΐον
Εὔεργόν τ' εἴη, καὶ κάρπιμον ὀττιμάλισα.
Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριὼν τις
Εἴπῃ, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' ὗτος ὁ μισθός.
Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ σάχυς ὕτως.
Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγεν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·

νῶς λεγομένη ἀγριομελιντζάνα, ἱκανῶς μαλακῦ. vulgo τὸν δ' αυ τρ.

41. Οὗτος ὁ Λυτιέρσης ᾤκει Κελαινὰς τᾶς Φρυγίας, υἱὸς τυγχάνων νόθος τῦ Μιδυ. γεωργὸς δὲ ὤν, τὺς παριόντας τῶν ξένων ἐυωχῶν; ἠνάγκαζε θερίζειν μετ' αὐτῦ. εἶτα ἑσπέρας ἀποτέμνων αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν ταῖς δράγμασι συνειλῶν ᾖδεν. Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον τῦτον ἀποκτείνας, ἔρριψεν εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. ὅθεν καὶ νῦν οἱ θερισαὶ κατὰ Φρυγίαν, ᾄδυσιν αὐτὸν ἐγκωμιάζοντες, ὡς αρισον θερισήν.

42. Αυτη εσὶν ἡ τῦ Λυτιέρσυ ᾠδή

44. Απέστρεφε τὸν λόγον πρὸς τὺς ἑπομένυς, καὶ τὰ θεριζόμενα συνδεσμῦντας. Αμαλη δὲ συνέσηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατὸν, ἢ καὶ διακοσίων.

45. vulgo ειποι. Συκινοι Ἤγυν ἀσθενεῖς, καὶ ἀχρεῖοι, ατι τὸ τῆς συκῆς ξύλον ευθραυσον, ἀσθενὲς, καὶ ἀδύνατον. οθεν καὶ παροιμία, συκίνη ἐπικυρία, ἡ μηδὲν ὠφελῦσα.

46. Κορθυος δὲ, τῦ ἐκ τῶν ἀμαλῶν συγκειμένυ θημῶνος. Ἄλλως. Κόρθυν τὸν σωρὸν λέγει.

48. vulgo: ἀλαιῶντες.

51.

Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλιςα.
Ἄρχεσθαι δ᾽ ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ·
Καὶ λήγειν, εὕδοντος· ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· ὀ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεςι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.
Κάλλιον, ὦ πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἕψειν,
Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.
Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας ἀεῖδεν.
Τὸν δὲ τεὸν, βυκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα

51. **Ελιννυσαι δε το καυμα.** Ἤτοι τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἠρεμεῖν, βραδῦναι. τὸ θέμα, ἐλιννύω τὸ βραδύνω· ὀκ ἀσκόπως δὲ τοῦτο λέγει. ὁ γὰρ κορυδαλλὸς τῶν ὀρνέων πρῶτος περὶ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, καὶ τελευταῖος ὑποστρέφει.

54. Ὁ λόγος πρὸς τὸν ἐπιςάτην τῶν θεριςῶν, ὀλίγην τροφὴν αὐτῷ παρεχόμενον. τὸ **Επιμελητα** ἀντὶ τοῦ ω ἐργοδότα. καὶ ὅρα ἵνα μὴ **Επιταμης**, ἤγουν σχίσῃς τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον. καθὰ εἰώθαμεν τοὺς ἄγαν φειδωλοὺς, κυμινοπρίςας καλεῖν. vulgo τοὺς φακὸς legitur.

56. Τινὲς ἐκ τοῦ Μίλωνος λέγουσιν εἶναι τὸν λόγον, ἀπὸ τοῦ, ἡ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδὰς, μέχρι τέλους τοῦ εἰδυλλίου. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ Μίλωνός ἐςιν ὁ λόγος τὸ, ἡ καλὰς ἄμμε ποῶν, μέχρις, ὤμοι τοῦ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἤγουν τὸ, θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα, λέγουσι τὸν Βάττον λέγειν μέχρι τοῦ, μὴ ἐπιτάμῃς τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον, τὸ δὲ ἑξῆς ὡς ἀπὸ τοῦ Μίλωνος, ἤτοι τὸ, ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα δύο ςίχους.

Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευεῖσα.

57. Λιμηρον (Goth. λοῖμηρὸν) ἀντὶ τῦ πτωχόν, ἢ χρὴ δέ σε τὸν σαυτῦ ἐρωτᾷ πρὸς τὴν μητέρα λέγειν, ὅτε γρηγορεῖ ἐν τῇ κοίτῃ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΑ.

ΚΥΚΛΩΨ,

ARGVMENTVM.

Theocritus Polyphemum inducit amoris ſolatium cantu ſibi parantem. Praemiſſa inde a v. 7---18 deſcriptione impotentis hujus amoris, accuſat puellam ſuperbiae, qua ſtudium ſuum de illa bene merendi remunerata ſit (29.), narrat, ſi naturae munera ſibi deſint, quae fortunae adſint, quae adeo bona in eam cumulaturus ſit. 49. inde amoris impatientiam miris modis declarat. Denique ſtultitiam affectus ipſe animadvertens ſe ab amore revocat. Haec autem poeta e perſona Cyclopis ita perſequitur, ut rudis et agreſtis hominis ſenſus, ac ruſticitatem et ſimplicitatem illiberalem plerumque exprimat. Aditum ſibi parat praefatione ad Niciam medicum de amoris ſolatio unico, carmine et cantu. 1---6.

Ουδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) ὔτ' ἐπίπαστον,
Ἠ ταὶ Πιερίδες. κῦφον δέ τι τῦτο καὶ ἁδὺ

4

Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' ȣ̓ ῥᾴδιον ἐντί.
Γινώσκεν δ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
Οὕτω γȣ̃ν ῥᾴιςα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
Ὡ ῥχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ ςόμα τὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ' ȣ̓ τι ῥόδοις, ȣ̓ μάλοις, ȣ̓δὲ κικίννοις,
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄιες ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιοέσσας,
Ἐξ ἀȣ̃ς, ἔχθιςον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἅ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα·

4. ἐν T. H. poſt γίνετ' diſtinguit Reiske. Equidem poſt ἁδὺ diſtingui malim: Dulce et levans eſt. Reperitur inter homines, ſed inventu haud facile eſt.

10. Ηρατο Εἰς ἔρωτα ἐκινήθη· ἠράσθη ȣ̓κ ἐλαφρῶς, ὥςε μῆλα διδόναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλλωπίζειν. Ουδε κικινοις. Ἴοις μαλλίοις. τῇ κόμῃ. D. Heinſ. conj. ȣ̓δὲ σελίνοις.

16. Vulgo: τό οἱ. noſtr. in Codd. legitur.

Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
Φεύγεις δ', ὥσπερ ὄις πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἁνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἁγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ

19. Virgilius imitatus eſt, Ecl. VII, 37.
Nerine Galatea, thymo mihi dulcior Hyblae
Candidior cycnis, edera formoſior alba.

20. Πακτας. Τυρȣ̃ κεπηγότος. ὃ οἱ Ἀττικοὶ τροφαλίδα καλȣ̃σι.

21. Γαυροτερα. Αὐθαδεστέρα. γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρμένος. Φιαρωτερα σκληροτέρα ἀώρȣ σαφυλῆς. Ομφαξ γὰρ ἡ ἄωρος σαφυλὴ, καὶ ἡ ἄωρος ἐλαία, ὅθεν καὶ ὀμφάκινον, τὸ ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν γενόμενον.

25. Vulgo: κόρα, τεῦ. Valken. Codd. lectionem reſtituit. In ſeq. v. Auratus ἐᾷ conj. probatque Brunkius et Valken.

27. Τὸ Δρεψασθαι, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ἐπὶ φύλλων δένδρων· καὶ λέγεται ἀεὶ παθητικῶς. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα. σημαίνει δὲ τὸ τέμνω. ἐκ δὲ τȣ́τȣ τȣ̃ δρέπω ἀχρήστȣ, καὶ δρεπάνη, δι' ἧς τοὺς ἀστάχυας δρέπομεν. Virg Ecl. VIII, 37.

31. cf. Virg. Ecl. VIII, 34.

'Εξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὡς μία μακρά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
'Αλλ' οὗτος, τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἅμα κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς,
Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
'Αλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
῞Αδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι·

34. Virg. Ecl. II, 21 ſqq. cf. Homer. Odyſſ. IX. 219. ſqq.

39. Γλυκυμαλον. Τοῦτο πρόσφθεγμα ἐρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρός τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ μου μῆλον.

41. Αμνοφορως γάρ, ἀμνίδας καὶ βρέφη φέρουσας. ἢ Μαννοφορως. γράφεται γὰρ εν τισι καὶ οὕτω. Μαννος δέ εστιν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον. Corrigit Eldikius: μαλλοφόρως et ἄρκτω.

45. Ραδινον τὸ ἐπιμηκὲς καὶ λεπτόν. τὸ ῥεῖα, ἤγουν εὐκόλως δονούμενον. Virg. Ecl. IX, 39. ſqq. hos verſus ad verbum fere expreſſit.

Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
(Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;)
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον ὐδέν·
Ὤιμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥς' ὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.

49. all. τίς κ' ἄν.

50. Hunc verſum poſt verſum 33. collocandum arbitrabatur T. Hemſterh.

51. Virg. Ecl. VII, 49.

55. Vulgo ἐπὶ τὶν.

57. Πλαταγωνια. Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησὶ, καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τῦ πλάσσειν, ὅ ἐστι ψοφεῖν. τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτυσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ ὕτω σημειῦνται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. ὥσπερ καὶ ἀπὸ τῦ τῆς πλαταγῶνος ψόφυ, εἰ ἀψόφως ἐπικρυσθείη. vid. ſup. ad III, 29.

60.

Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴκά τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται.
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδέν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπόταται;
Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκεις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν·

60. Λείπεται τοίνυν, ὦ κόρη, ἐπεὶ δ' βραγχία ἔχω, τουτέστιν ἐκ ἰχθὺς ἐγενόμην. in Goth. ſic legitur: Νῦν μὰν, ὦ Γαλάτεια, νῦν τὸ γενεῖν γε μαθεῦμαι.

67. Ἁ ματηρ αὕτη ἂν εἴη Φόρκυνος θυγάτηρ ἡ Θόωσα, καθὼς φησιν ὁ ποιητής.

71. Virg. Ecl. II, 69.

O Corydon, Corydon! quae te dementia cepit?

Τάν

Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δέ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακούσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μυσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΒ.

ΑΙΤΗΣ,

ARGVMENTVM.

Expreſſit Theocritus in hoc Idyllio, quod cum bucolico tamen genere nihil commune habet, amoris affectus in quendam puerum, qui, aliquo tempore intermiſſo, iterum in amatoris amplexus venit. Hoc argumentum, cujus honeſtas ex antiquae Graeciae moribus aeſtimari debet, ita a poeta tractatum eſt, ut hoc carmen ſuaviſſimis graecae antiquitatis carminibus annumerari queat. Adjectum eſt breve odarium, in Megarenſium laudem, qui ad Dioclis, viri puerorum amore in hac civitate inſignis, tumulum, anniverſaria oſculorum certamina inſtituerant. v. 27. --- fin. Inſcriptionis, Ἀίτης, rationem v. in verſ. 14.

Ἤλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ;
Ἤλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.

2) Virgil. Ecl. VII, 43.

Digitized by Google

"Οσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
"Ηδιον, ὅσσον ὄις σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
"Οσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
"Οσσον ἐλαφροτέρη μόσχυ νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανεὶς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἠελίυ φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἴσπνηλος, φαίη χὠ' μυκλαΐζων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, αἴταν.
Ἀλλήλυς δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
Εἰ γὰρ τῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρῳ

11. ex Homero Ιλ. VI. 358. ὡς καὶ ὀπίσσω Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι.

13. al. ἔισπνιλος. Ὁ μὲν κατὰ τὺς Ἀμυκλαίυς Εἴσπνιλος ὀνομαζόμενος. ὗτοι γὰρ τὸν ἐραςὴν Εἴσπνιλόν φασιν, ὁ δὲ ἕτερος κατὰ τὺς Θετταλὺς Ἀΐτης, τυτέςιν ἐρώμενος. τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσόρροπον εἶχον. ὡς ἐπὶ ζυγῦ ἰσοςάθμυ. ὡς ἔοικε δὲ τότε ἦσαν πάλαι ἄνδρες ἐν τῦ χρυσῦ γένυς, ὅτε ὁ φιλῶν ἀντεφιλεῖτο· Ἀμυκλαι δὲ πόλις Λακωνική.

15. Probat Valken. Waſſenbergii conjecturam: ἦ ῥά ποτ' ἦσαν χρύσεοι οἱ πάλαι ἄνδρες.

Ἀθάνατοι γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέζοδον εἰς Ἀχέροντα·
„Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος αἴτεω
„Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠιθέοισι μάλιστα.„
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ, σε τὸν καλὸν αἰνέων,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
Ἢν γάρ καί τι δάκης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθεν.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περίαλλα

24. ἐγὼ δέ σε ἐγκωμάζων, λέγει δὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον, οὐ ψεύσομαι περὶ σοῦ. οὐδὲ ἐπάνω τῆς ῥινὸς ψεῦσμα γεννήσω, ἢ μᾶλλον φύσω. εἰώθασι γάρ ἔνιοι τὰ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φυόμενα ψυδράκια, ψεύματα καλεῖν, καὶ εἶναι ταῦτα σημεῖον ψευδολογίας.

26. alii ἀπῆλθες et ἀπῆνθες.

27. Νισαίους τοὺς πρὸ τῆς Ἀττικῆς. ἐπίνειον γάρ Μεγαρέων ἡ Νίσα. ἀφ' οὗ Νισαῖοι καλοῦνται οἱ Μεγαρεῖς.

28 Μακαρισθείητε, ὅτι ὑπερβαλλόντως τὸν Διοκλέα ἐτιμήσατε. οὗτος γὰρ Ἀθήνηθεν φεύγων εἰς Μέγαρα φιλέπαις ὑπερφυῶς ὢν, ἐν τινι μάχῃ ἠρίστευσε. καὶ ὑπερασπίζων τινὸς ἐρωμένου, ἐκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δ' ἐτελεύτησεν· ὅθεν τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν, καὶ τιμᾷν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα αὐτὸν ἥδιστα, τοῦτον ὑπ' αὐτῶν, ὡς κρείττω στεφανοῦσθαι. No-

ſtra

Ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κῶροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν ἐς μητέρ᾽ ἀπῆλθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ᾽ ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

ſtra lectio eſt in Codd. Vulgo: ὡς πέρι ἄλλων Ξείνων legitur.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΓ.

Υ Λ Α Σ,

A R G V M E N T V M.

Pauca de amoris in Deos hominesque potentia praefatus 1—4. poëta, ad enarrandum Hylae a Nymphis raptum, aditum ſibi parat a conſuetudinis, quae inter illum puerum et Herculem fuit, deſcriptione — 15. Orditur deinde epicam rei narrationem. Argonautis ad terram Cianorum, gentis in regione Propontidis, navem appellentibus, coenamque parantibus, Hylas ut aquam afferat ab Hercule mittitur — 39. dum haurit ex fonte a Nymphis pueri pulchritudine captis in aquam detrahitur. 54. Puero diutius morante Hercules aliquid mali ei accidiſſe ſuſpicatus, ad eum quaerendum properat; dum vero ubique fruſtra inveſtigat, Argonautae, Herculem reliquiſſe navem putantes, anchoras

ſolvunt. — 70. quo facto, ille pedes Colchidem proficiſcitur. — Facile apparet totum hoc argumentum a bucolici carminis ratione valde abhorrere; ita tamen a poeta tractatum eſt, ut, epico ſpiritu fere ſuppreſſo, ſuavitatis, bucolico generi propriae, praecipuam rationem habuiſſe videatur. Perjucunda eſt deſcriptio fontis, in quem puer detrahitur vv. 40. ſqq. jucundior etiam Nympharum ſedula puerum conſolandi cura. v. 54 55. Caeterum idem argumentum ſaepius a poëtis tractatum invenimus — *cui enim non dictus Hylas!* cf. Apollon. Rhod. Arg. I. 1207. Valerius Flacc. III. 545. v. Heyne V. III. in Apollodor. T. I. p. 185.

ΟΥΧ ἁμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ᾽, ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες,
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ᾽ αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
Καί μιν πάντ᾽ ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ᾽ οὐδέποκ᾽ ἦς, οὐδ᾽ εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὔθ᾽ ὅκα ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀῶς,

6. Λιν. Τὸν λέοντα, ἀπὸ εὐθείας τῆς λίς.

7. Ὕλα. Τὸν Ὕλαν Σωκράτης υἱὸν Ἡρακλέους φησίν. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος, Φιλοδάμου καὶ Κ[illegible]ος. Εὐφορίων δὲ, Εὐφήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρωμένου. καὶ ἄλλοι ἄλλων.

11. in Goth. eſt ἐκ Διός. et ſic jam Heinſius conjecit. Initio verſus vulgo οὐδ᾽ ὄκχ᾽ ἁ legitur.

12.

Οὐδ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ,
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων,
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
Ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωίνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργὼ,
Ἅ τις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,

12. **Ορταλιχοι** δὲ νεοσσοὶ μικροὶ, μηδέποτε πετόμενοι. **Μινυροι** δὲ ἀντὶ τοῦ μινυρίζοντες, καὶ λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντες μητρὸς περιπτυσσομένης, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβῃ τοὺς νεοσσούς.

13. **Πετευρον** δὲ σανίδιον λεπτὸν καὶ τεταμένον, ᾧ καὶ εἰς τοὺς ὀρόφους ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶνται. οἱ δὲ αἰθαλόεν πέτευρον τὴν δοκὸν λέγουσιν.

15. alii αὐτῶ quod et Schol. legit et per αὐτόθι explicat. in verbis αὐτῷ εὖ ἕλκων metaphoram eſſe a jumentis, ait Toup. *idem cum eo trahens jugum.* Dubitatur tamen adhuc de veritate lectionis.

19. **Ταλαεργὸς**, τουτέστιν ὁ καρτερικὸς, ἐς τὴν πόλιν τὴν **Ἰαολκὸν**.

20. **Μιδεατιδος.** Μίδεα πόλις Ἄργους. οἱ δὲ κώμην αὐτήν φασιν. Ἀργεῖα δὲ καὶ ἡ Ἀλκμήνη. εὔεδρον δὲ τὸ εὐκάθεδρον.

22. **Κυανεων.** Καρύστιος ὁ Περγαμηνός φησι. Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν, ὄρους πύλας κεκλῆσθαι. Τιμοσθένης δέ φησιν, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὡσεὶ στάδιον, εἶναι νησίδιον σκοπελῶδες καλεῖσθαι δὲ τὰς τούτου ἄκρας Κυανέας. **Συνδρομαδων.** διὰ τὸ συντρέχειν ἀλλήλαις,

Ἀλλὰ διεξᾴϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
Αἰετὸς ὡς μέγα λαῖτμα, ἀφ' ὧ τότε χοιράδες ἔςαν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη·
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων· κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργώ,
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν ςορέσαντο χαμεύναν.

λαις, καὶ συνέρχεσθαι, καὶ συνθραύειν τὰς διαπερώσας ναῦς. μόνην δὲ τὴν Ἀργώ φασι προνοίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς διαβεβηκέναι. ἦν δὲ πεπρωμένον ταῖς συμπληγάσι πέτραις, ὡς εἰ διαβαίη τὶς ἅπαξ ναῦς αὐτὰς ἀβλαβῶς, καὶ τὰς μετὰ ταῦτα μηδέν τι πάσχειν δεινόν. ἐξ ἐκείνε ἂν τῦ χρόνε, ἀφ' ὗ ἡ Ἀργω διέβη, εςησαν τῆς συνδρομῆς.

23. Φασις ποταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν Κόλχοις, παρ' ἣν Ἕλληνες, Μιλησίων ἄποικοι.

25. Περὶ ἀνατολὴν, φησὶ, τῶν Πελειάδων ἤρξαντο ςέλλεσθαι τὸν πλῦν, καὶ ἀνάγεσθαι οἱ ἥρωες εἰς Κόλχυς. ἔςι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένε τῦ θέρυς. διὸ καὶ ἐπήγαγε, τετραμμένε εἴαρος· τυτέσι, λήξαντος· τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων εἰσὶ ταῦτα, Κοκκυμὼ, Πλαυκία, Πρῶτις, Παρθενια, Μαία, Στονυχία, Λαμπ. θώ.

27. Ἄωτος τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν. οἷον, οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων· τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. εἴρηται δὲ ἄωτος, ἀπὸ τῦ ἄειν, ηγουν, πνεῖν καὶ ὀδωδέναι.

30. Ενθα κιανων. Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κῖον οἰκῦντες, ἣ τις νῦν καλεῖται Προῦσα, ἀπὸ τῦ τῶν Ἀθηνῶν βασιλέως Προυσίε. Κῖος δὲ ἀπὸ Κίε τῦ υἱῦ Ὀλύμπε, ἀφ' ὗ τὸ ὄρος ὁ Ὄλυμπος.

Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα ϛιβάδεσσιν ὄνειαρ.
Ἔνθεν βέτομον ὀξὺ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπει-
ρον.
Κὤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆι καὶ ἀϛεμφεῖ Τελαμῶνι,
(Οἱ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
Χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη,
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωϛις·

34. al μέγας v. 38. autem neceſſaria videtur Hemſterhuiſii emendatio ἀμφὶ pro ἄμφω

40. Θριον κυρίως τὸ τῆς συκῆς φύλλον παρὰ τὸ εἰς τρία διεϛχισμένον εἶναι, τρίον καὶ θρίον. ἀπ' αὐτῦ δὲ καὶ θρίαμβος ὠνόμασαι. οἱ γὰρ παλαιοὶ προπομπὴν ποιῦντες φύλλα συκῆς ἐκρέμων τῇ προπομπῇ καὶ εβαινον. In all. eſt ἡμένῳ ἐν χόρτῳ.

41. Χελιδονιον. Φυτάριόν ἐϛι πλατύφυλλον, μέλαν, ὡσεὶ χελιδὼν, ὃ ἅμα τῷ φανῆναι τὴν χελιδόνα ἀνθεῖ. Αδιαντον βοτάνη ἐϛὶν, ἀεὶ καὶ διαπαντὸς ἄβροχον. ὅθεν καὶ τὸ ονομα ἀπὸ τῦ α ϛερητικῦ μορίυ, καὶ τῦ διαίνω, τὸ βρέχω. ἤγυν, τὸ μηδ' ὅλως βρεχόμενον, διὰ τὸ εἶναι ὀρθόν τε καὶ ὀξὺ, καὶ γλισχρόν. ἔϛι δὲ ὅμοιον πηγάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρότατα καὶ μέλανα. καυλὸν δὲ ὐκ ἔχει, ὐδὲ ἄνθος ὐδὲ καρπὸν, ῥίζαν δὲ μόνην ἄχρηϛον, καὶ λεπτήν. καλεῖται δὲ ὕτω, παρὰ τὸ μὴ δεύεσθαι ὕδατι. ἐπεὶ ἐὰν ἐπιχέηται ὕδωρ ἐπὶ τῶν φύλλων, ὐ μένει, ἀλλ' ὀλισθαίνει Δευσαι γὰρ τὸ βρέξαι.

42 Ειλιτενης. Ἡ συνεϛραμμένη. καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς· ἤ τις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. ἄλλοι δὲ τὴν ἄγρωϛιν φασιν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι κολλητζίδαν.

Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρέωσα Νυχεία.
Ἤτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
Πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅκα πυρσὸς ἀπ' ὠρανῶ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐν πόντῳ. ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος·
Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ,
Ὤιχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,

43. **Αρτιζοντο.** Ἡτοίμαζον, εὐτρέπιζον.

45. **Εαρ.** Ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ἔαρ τερπνότητος.

46. Ὁ μὲν δὴ νέος Ὕλας ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν **Κρωσσον**, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε, τὸ πολυχώρητον, ἐπειγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος. κρωσσὸς δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὑδροδόχον ἀγγεῖόν ἐστι. διὰ δὲ τοῦ ο μικροῦ, εἶδος ἱματίου καὶ πύργου.

48 alii ἀμφεκάλυψεν. et v. 50. pro πυρσὸς vulgo πυῤῥὸς legitur. v. 51. ἐν πόντῳ eſt Codd. lectio pro ἐς πόντον.

56 **Μαιωτιστι.** Ἤτοι Σκυθιστί. Μαιῶται οἱ Σκύθαι περιοικοῦντες τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος, καὶ Καλλίμαχος.

Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χεὶρ·
Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς,
Τρὶς δ' ἄῤ ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόῤῥω.
Ὡς δ' ὁπόκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένας, τὶς ἐν ὤρεσιν ὠμοφάγος λῖς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.

Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες! ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμὰς! τὰ δ' Ἰάσονος ὕςερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μένεν ἅρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
Ἱςία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.

57. Εχανδανε. Αντὶ τοῦ ἐχώρει. ἀπὸ τοῦ χάω, τὸ χωρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω, χανδάνω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι, ἁνδάνω.

58 Ηρυγεν, ἤγουν ἐχώρει ὁ λαιμὸς αὐτοῦ· τουτέστιν, ὅσον ἠδύνατο

60. Ειδετο. Ἤγουν ἐδόκει πόῤῥω εἶναι.

68 Ἡ μὲν ναῦς τὰ ἅρμενα εἶχε μετέωρα, διὰ τῶν παρόντων. μένεν eſt Codd. lectio. alii aliter.

70. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὡς μαινόμενος ἐχώρει, ὅπου αἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον (vid. inf. XIV, 42.) ὁ γὰρ Θεος, τουτέστιν ὁ ἔρως, τὸ ἧπαρ αὐτοῦ ἔκοπτε. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ Αμυσσεν. ἀμύσσω γὰρ τὸ διὰ ξυροῦ τὴν σάρκα τέμνω. ὅθεν καὶ ἀμυχαὶ, αἱ τοῦ δέρματος τομαί.

Οὕτω μὲν κάλλιϛος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ.
Πεσδᾷ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

72 χαλεπὸς all.
74. Τριακοντάζυγον· τυτέϛι τὴν πολυκάθεδρον, ἢ τὴν τριάκοντα ἔχυσαν καθέδρας ἐρετῶν, ὡς ἑξήκοντα εἶναι τὰς πλέοντας. τὸ δὲ Ἠρώησεν ἀντὶ τῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τῦ ἐρωεῖσθαι.
75. Vulgo πεζᾷ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΔ.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ,

ARGVMENTVM.

Etiam in hoc Idyllio, in quo ruris et ruſticae vitae nulla omnino habetur ratio, poëta nihil aliud ſpectaſſe videtur, quam ut hominum inferioris loci mores, qui ejus tempore obtinebant, nullo fere poëſeos cultu adhibito, adumbraret. Inducitur Aeſchines quidam, qui a puella, quam deperibat, relictus, cauſſam diſſidii exponit animique deſcribit aegritudinem. Quae res ut majorem habeat et veritatem et jucunditatem, poëta ab Aeſchinis et Thyonichi, amici ejus, colloquio procedit, quo triſtitiae, quam ille animo conceperat, cauſa aperitur. 1—11. Sequitur compotationis deſcriptio, ad quam Aeſchines cum alios quosdam tum Cyniſcam amicam vocaverat. Haec, dum inter pocula luditur, ſubtriſtis, reliquis convivis Lyci, pulchri cujusdam juvenis, deſiderium prodere videtur. — 31. tandem vero, quum ad illorum ſales et facetias lacrimas fundat, Aeſchines iracundus homo et ſuſpicax, pulchrum puellae os colapho percutit. — 35. Quo facto Cyniſca compotationem propere relinquit, et ſe ad Lycum illum confert. — 47.

47. Narratione finita Aeſchines amico aperit ſe ad aegritudinem leniendam trans mare navigare velle. 52—56. quod conſilium Thyonichus probans, illi, ut in Ptolemaei exercitu ſtipendia faciat, perſuadere ſtudet. — 59. adjecto illuſtri hujus regis elogio. — 65. Cùm ex hac Ptolemaei commemoratione tum ex ipſa argumenti ratione et tractatione hoc Idyllion Alexandriae ſcriptum eſſe probabile fit.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. ΘΥ. Ἀλλά τυ αὐτὸν,
Αἰσχίνα. ΑΙΣΧ. Ὡς χρόνιος! ΘΥ. Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;
Α. Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε. ΘΥ. Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χὠ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄν, ἀυαλέοι δὲ κικῖνοι.
Τοιοῦτος πρῴαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,
Ὠχρὸς, κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

4. alii ἄρ'. legunt noſtrum eſt in Codd.

5. Διαφέρουσι δε Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγοριστῶν. ὅτι οἱ μὲν Πυθαγορικοὶ πᾶσαν φροντίδα ποιοῦνται τοῦ σώματος, οἱ δὲ Πυθαγορισταὶ περιεσταλμένῃ καὶ αὐχμηρᾷ διαίτῃ χρῶνται. τινὲς δὲ Πυθαγοριστὰς λέγουσι, τοὺς ἀποδεχομένους τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὄντας δὲ τῆς ἐκείνου δόξης Πυθαγορικοὺς δέ, τοὺς οὕτω φρονοῦντας ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ Πυθαγόραν διαιτωμένους.

8.

Α. Παίσδεις ὦ 'γαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα
Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανεὶς ποκα, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.
Θ. Τεῖϛος μὲν ἀεὶ τὺ, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὸν τὶ τὸ καινόν.
Α. Ὡ 'ργεῖος, κἠγὼν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἄπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ ϛρατιώτας,
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμὶν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσὼς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ βίβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων σχεδὸν, ὡς ἀπὸ λανῶ.

8. Αττικῶς τὸ Εχων παρέλκει. ἤγουν, σὺ μὲν παίζεις· ἐμὲ δὲ ἡ χαρίεσσα Κυνίσκα ἐκμαίνει.

9. Λανθάνω, φησὶν, ἐμαυτὸν εἰς μανίαν ἐμπεσών. εἶτα διὰ μέσου τὸ Θριξ, ἤγουν ὀλίγου δέεται τὸ μεταξὺ, τοῦ πάντη με μανῆναι.

10. Ασυχος οξυς. Εκ τοῦ παραχρῆμα καὶ τοῦ σιωπᾷν ὀξυνόμενος. ἢ ὅτι μανιώδης εἶ ἠρέμα, οἷον ἔχεις τι καὶ ὀξύτητος· οὐ γὰρ πάντη σιωπηλὸς ὑπάρχεις.

15. Βιβλινον. (al. βύβλινον) Οἶνον δηλονότι Θρακικόν, παλαιὸν μὲν ὄντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν. ἀνισχυρον δὲ πρὸς τὸ μὴ διοχλῆσαι τῷ πίνοντι. σχεδὸν γὰρ τότε ἐδόκει ἀντλεῖσθαι ἀπὸ τῆς ληνοῦ.

17.

Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἦς πότος ἁδύς.
Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,
Ὠτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὤτινος εἰπῆν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·
Ἁ δ' οὐδέν, παρεόντος ἐμεῦ· τίν' ἔχεν μ' ἐδόκεις νοῦν;
Οὐ φθεγξῆ; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
Χἤφθα· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις.

17. **Βολβος** εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύῳ Κολχικῷ. probabilis eſt Heraldi conj. βόλβος καὶ κοχλ.

18. εἰώθασι ἐν τοῖς συμποσίοις, ἄκρατον λαμβάνειν. καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους, καὶ ἐπιχεῖν τῇ γῇ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν φιλτάτων τὰ ὀνόματα.

19. Ἔδει δέ φησι μόνον εἰπεῖν, οὗ χάριν ὁ οἶνος ἐχεῖτο.

20. Ἡμεῖς μὲν ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον ἐπίνομεν.

21. Αὕτη δέ, ἡ Κυνίσκα δηλονότι, οὐκ ἔπιε παρόντος ἐμοῦ· οὐδὲ ἀποκρίσεως με ἠξίωσεν ἐν τῷ ἐπιχεῖσθαι αὐτῇ κυάθους· τίνα ἂν με ἔχειν δοκεῖς διάθεσιν τοιαῦτα πάσχοντα; ſententia eſt: „at illa non me tamquam ab „ſe amatum nominans bibit, licet adeſſem" int. περ poſt παρεόντος. *Stroth.*

22. **Λυκον ειδες.** Τοῦτο ἀμφιβόλως εἴρηται. ἢ ὅτι Λύκου ἐρᾷ ἡ Κυνίσκα. ἢ ὅτι καθὸ οἱ ὀφθέντες ἄφνω ὑπὸ λύκου δοκοῦσιν ἄφωνοι γίνεσθαι. οὗτος δὲ ἐναντίως εἶπεν. οὐχί, μήποτε ὑπὸ λύκου ὤφθης, ἀλλά, μήτι λύκον εἶδες. Virg. Ecl. IX, 53 ſq. **Επαιξε τις.** Ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὡς σοφός τις, καὶ ἅμα ταῦτα εἰποῦσα καὶ μνησθεῖσα τοῦ Λύκου, οὕτως ἐφλέγετο ὡς καὶ λύχνον εὐκόλως ἀπ' αὐτῆς ἅψαι. κηφα vII. 24. 25. ejusdem ſunt, qui ante λύκον εἶδες dixerat.

23.

Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λαίβα τῶ γείτονος υἱὸς.
Εὐμάκης, ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες.
Τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χἀμὶν τοῦτο δὶ ὠτὸς ἔγεντό ποχ᾽ ἄσυχον οὔτως·
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἤδη δ᾽ ὦν πόσιος τοι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
Χὡ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκοι ᾆδεν ἀπ᾽ ἀρχᾶς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα· κακαὶ φρένες· αἱ δὲ Κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ παρὰ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ, Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόῤῥας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακὸν, οὔ τοι ἀρέσκω;
Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα

23. al. κῆφα. et v. 25. χ᾽ ἁπαλὸς. verba εὐμαρέως — ἄψαις in parentheſi ponenda et κήφατο legendum eſſe ſuſpicatur Valken.

27. al ποθ᾽ ἥσυχα. et v. 32. περὶ pro παρὰ.

28 Ματαν. Τουτέστιν μάτην ἀνδρὸς πώγωνα ἔχων, διὰ τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ ἀνδρὸς ῥώμῃ.

34. Ταμος. Τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαίουσαν, οἷόν με σὺ Θυώνιχε γινώσκεις ὀργίλον ἢ πυγμῇ τὴν σιαγόνα αὐτῇ επαισα. Κορρην γὰρ τὴν γνάθον καὶ σιαγόνα οἱ Ἀττικοί.

Θάλπε φίλον· τήνω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωρόφιοισι χελιδὼν
Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρεν·
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
Ἰθὺ δὶ ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον.
Αἶνος θὴν λέγεταί τις· Ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἑνδέκατος, ποτίθει δύο καὶ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων, ὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι.
Οἱ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκ-
ται·
Ἄμμες δ' ὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, ὔτ' ἀριθματοί,

38. Τηνω. Εκείνῳ φησὶ, τῷ Λύκῳ, τὰ ῥέοντά σϑ δάκρυα μῆλα πίπτει· τϑτέσιν ἔρως, καὶ ἐπιθυμία. μήλοις γὰρ εἰκαστέον τϑς ἔρωτας διὰ τὸ περὶ αὐτὸς κάλλος.

39. Οὐχ ϑτω τις χελιδὼν τροφὴν δϑσα τοῖς νεοσσοῖς ταχέως παλιν ὑπέστρεφεν ἐπὶ τῷ ἑτερα κομίσαι, ὡς ἐκείνη λιπϑσα τὸν Διφρον, ἤγϑν τὴν καθέδραν, ᾤχετο. Μαλακας δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακαῖς κάθηνται καθέδραις, ὡς ἐν Συρακϑσιαις.

42. Ιθυ. Ἤγϑν εὐθύ. ἀντικρὺ τϑ οἴκϑ τϑ διθύρϑ· Αμφιθυρον γὰρ καὶ δίπτυχον, ταυτον ἐσι. δηλοῖ δὲ τὸ διθυρον. Α ποδες. Ὅπϑ οἱ πόδες ἦγον.

43. Εβα. Παροιμία ἐσὶν, επι τῶν μη ἀναστρεφόντων. διὰ τὸ τϑς ταύρϑς ὕλης ἐπιλαμβανομένϑς ἀλήπτϑς εἶναι.

47. al. ἁ δὲ Λ. noſtrum Toupio debetur

48. Ἡμεῖς δὲ παρ αυτῇ ϑδ' εν ἀριθμῷ εσμεν. ὥσπερ ϑδὲ οἱ Μεγαρεῖς ὑπὸ τῆς Πυθίας ελεχθησαν εἶναι τινος ἄξιοι λόγϑ. Ἱσορεῖ γὰρ Δεινιας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματισθέντες ποτὲ, ὅτι κράτισοι τῶν Ἑλλήνων εισὶν, επύθοντό τϑ θεϑ, τινος κρείττονες τυγχάνοιεν ο δε εφη·

Γαίης

Δύςανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κεὶ μὲν ἀποςέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι.
Νῦν δὲ ποθ', ὡς μῦς, (φαντὶ,) Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.
Χ' ὤ, τι τὸ φάρμακόν ἐςιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐραθείς,
Ἐκπλεύσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἁλικιώτας.
Πλευσεῦμαι κἠγὼν διαπόντιος· ὔτε κάκιςος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ ςρατιώτας.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὤφελε μὰν χωρῆν κατὰ νῶν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις,
Αἰσχίνα· εἰ δ' ὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥς' ἀποδημεῖν,

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θρηίκιαι, Λακεδαιμονίαι δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ', οἳ πίνυσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθύσης.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶνδ' εἰσὶν ἀμείνονες, οἵτε μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίυσι, καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλυ
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.
Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς, ὔτε τρίτοι, ὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, ὔτ' ἐν λόγῳ ὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

50. Καὶ εἰ μὲν καταφρονήσαιμι αὐτῆς, δεόντως ἄν μοι τὰ πάντα προχωροίη.

51. Μυς. Παροιμία ἐςὶ τὸ, Μῦς γευόμενος πίσσης. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδὲς πρᾶγμα ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξειλήτως ἀπαλλασσομένων. ὥσπερ γὰρ, φησιν, ὁ πίσσης γευόμενος μῦς ἐνειληθεὶς κρατεῖται, καὶ ζῶν τιμωρεῖται, ουτω κἠγώ.

63.

Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τἆλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις; ΘΥ. Ἐλευθέρῳ ἔστις ἄριστος,
Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν ἐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, ἐκ ἀνανεύων·
Οἷα χρὴ βασιλῆ'. αἰτεῖν δὲ δεῖ ἐκ ἐπὶ παντὶ,
Αἰσχίνα· ὥς' εἴτοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Αἶ τάχος εἰς Αἴγυπτον· ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιῆν τι δεῖ ἇς γόνυ χλαρόν.

63. αἰτευμένῳ legendum ſuſpicatur Valken. v. 66. alii λῶπον habent.

70. alii ποιεῖν τι δεῖ οἷς γ. noſtra lectio in Codd. proſtat.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιε.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ,

ARGVMENTVM.

Cum Adonidis ſacra Arſinoës cura et ſumptibus magna cum celebritate Alexandriae agerentur, Theocritus

materiam inde arripuit, reginam totamque Ptolemaeorum familiam ſplendidis laudibus ornandi. Quo commodius hoc elegantiusque fieret, carmen hoc compoſuit, quod totum eſt mimicum, duasque inferioris loci mulierculas exhibet, quae Syracuſis natae nunc Alexandriae degunt, et ad pompam Adonidis ſpectandam procedunt. Plures hujus carminis conſtituendae ſunt partes ſive ſcenae, quarum prima in Praxinoës aedibus agitur, quo Gorgo amicam arceſſitum venerat, inde a v. 1—43. Praeter hasce mulieres, mutas in hac ſcena habemus perſonas, Eunoën ancillam et Zopyrionem Praxinoës filiolum. II. Rebus domi compoſitis, ancillis ſtipatae in viam prodeunt, ubi a Ptolemaei equis terror illis incutitur. Breve deinde ſequitur cum vetula cui obviam fiunt colloquium. 63—64. III. Ad regiae portam in hominum turba luctantur et aegre tandem ignoti cujusdam hominis auxilio in locum perveniunt, ubi Adonidis ſacra fiunt IV. Iam in ipſa Ptolemaei regia, dum Adonidis ibi expoſitam imaginem, ſtragularum veſtium et reliqui ornatus magnificentiam admirantur, — 86. altercatio illis oritur cum alio quodam ſpectatore, intolerabilem ipſis garrulitatem exprobrante — 95. Aegre tandem conticeſcunt, ut carmen audiant, quod in honorem Adonidis canitur, idemque Arſinoës Berenicesque laudes complectitur — 146. Quo finito cantatrici plaudunt, domumque redeunt. — Admiramur poëtae ingenium cum in veritate imitationis, quae hujusmodi poëmatum praecipua laus eſt, muliebrisque indolis ad vitam facta adumbratione, tum in inventione, qua ad regiam domum laudibus extollendam uſus eſt.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

ΓΟΡ. Ἔνδοῖ Πραξινόα; ΠΡΑΞ. Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοῖ.

Ενδοι. Ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστί; τοπικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ. ἀντιπίπτει δὲ τούτοις τὸ οἴκοι. Ἡ Γοργὼ δὲ φησι πρὸς τὴν θεράπαιναν· ἔνδον ἐστιν ἡ Πραξινόα; πρὸς ἣν ἡ δούλη ὡς χρονίαν λέγει· Γοργὼ φίλα

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὅρη δίφρον, Εὐνόα,
αὐτῇ.
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. ΓΟΡ. Ἔχει κάλλιςα.
ΠΡ. Καθίζευ.
Γ. Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώ-
θην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τε-
θρίππων·
Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς.
Π. Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ'
ἐνθὼν,
Ἰλεὸν, ὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὅμοιος.
Γ. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα
τοιαῦτα,

λα. ὡς χρονω, ἀντὶ τῦ ὡς διὰ χρόνυ. εἶτα μικρὸν διαςήσασα ἐπάγει.

4. alii ἀδεμάτου. noſtra lectio Codicibus nititur.

6. Κρηπιδες. Ἤγυν, πανταχῦ κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες. λέγει δὲ τὺς ἐν τῇ πόλει ςρατιώτας.

8 Ἡ Πραξινόα ταῦτά φησι περὶ τῦ ἰδίυ ἀνδρός· ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν Παραρος δὲ, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοςος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων; οἵ τινες τῷ ζυγῷ ὐ χρησιμεύυσιν. Ιλεον δὲ λέγυσι τὸν φωλεὸν, ἀπὸ τῦ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. Φθονερον δὲ ἀντὶ τῦ φιλόνεικον.

10. al. αἰὲν ἐμεῖο. noſtrum eſt in Codd.

Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς πεθορῇ τύ.
Π. Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· ἐ λέγω ἀπφῦν.
Γ. Αἰθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.
Π. Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρῶχν (λέγομες πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.
Γ. Χὠμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθέρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·

13. Ἀπφῦν. Οὕτω τὸν πατέρα καλᾶσιν ἀφ' ἐ τις πέφυκεν· λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς.

14. Ναὶ μὰ τὴν θεόν. ναὶ μὰ τὴν κόρην. εὖ δὲ τὸ τὰς Συρακεσίας ταύτην ὀμνύναι. φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι. ἡ Πραξινόα δὲ φησι ταῦτα τὸν ἄνδρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς ἐν φησιν ἐκεῖνος, ὡς λόγος εἰπεῖν, τρισκαιδεκάπηχυς ὑπάρχων ἀνήρ, πρώην ἐν τῇ πανηγύρει νίτρον θέλων ἀγοράσαι, ἅλας ἡμῖν ἀντὶ νίτρε ἤνεγκεν, ὡς τε πωλᾶντος ἅλας ἀντὶ νίτρε δεδωκότος.

16. Valken. legit praeeunte Reiskio: Ἀπφῦς [μὲν τῆνος (πρώαν θὴν π. λέγωμες.) νίτρον ἔβα καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοραξῶν Κῆνθε φ.

18. Ἡ Γοργὼ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν οἰκεῖον ἄνδρα φησί. καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας, ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασε ποκάρια γεγηρακότων προβάτων.

20.

Ἑπτὰ δράχμων, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκέω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν. ΠΡ. Ἐν ὀλβίω ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, χὦν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.
Γ. Ἕρπειν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.
Π. Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄσδοντι καθεύδεν.
Κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἁ δ' ὡς νᾶμα φέρει! δὸς ὅμως· μὴ πουλύ, ἄπληστε,
Ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;

20. Οὐκ ἔρια, ἀλλ' ἔργον ἐπι ἔργω, διὰ τὸ δὶς αὐτὰ πλύνεσθαι. Κυναδας δὲ οἷον, κυνεια, τραχέα.
21. Ταμπεχονον. Τὸ περιβόλαιον, τὸ ἱμάτιον. Και ταν περονατριδα. τὸ πέπλον καὶ ἔνδυμα, ὅπερ πρῶτον ὑπεζώννυντο.
27. Ἡ Πραξινόα φησὶ πρὸς τὴν δούλην ἐν ἤθει· ὦ Εὐνόα, ἄρασα τὸ νᾶμα, εἰς μέσον θὲς αὐτό. Θέλει εἰπεῖν, μὴ ἀμελῶς εἰς τό μέσον αὐτὸ θήσεις.

Παῦσαι· ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλᾷξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.
Γ. Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τῆτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱςῶ;
Π. Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.
Γ. Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. ΠΡ. Πᾷ ποκ' ἔλειπες
Τὠμπέχονον; φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τὺ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος·
Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τὺ γενέσθαι.
Ἕρπωμες· Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε λαβοῖσα,
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

32. Οποια θεοις εδοκει. Ἀντὶ τῦ, εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς. Κλαξ δὲ, ἡ κλεῖς Δωρικῶς.

38. Vulgo legitur: καὶ καλὸν εἶπας. quod Schol. ſic explicat: Τῦτο ἀληθὲς εἶπας, λέγει ἡ Πραξινόα, ὅτι κατὰ γνώμην μοι ἐξυφάνθη. εἶτα ἀντιςρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν θεράπαιναν, καὶ φησι· φέρε μοι τὸ ἀμπέχονον καὶ τὴν θολιαν, ἤγυν τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον, εὐκόσμως ἐπίθες, εἴρηται δὲ, ἀπὸ τῦ θόλῳ ἐοικέναι. Valkenaerii lectio debetur Eldikio.

Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ ὦ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί·
Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος! ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός! ἴδ᾽ ὡς ἄγριος! κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.
Γ. Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ᾽ ὄπισθεν.
Τοὶ δ᾽ ἔβαν ἐς χώραν. ΠΡ. Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ;
Γ. Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ; ΓΡ. Ἐγὼν, ὦ τέκνα. Γ. Παρενθεῖν

60. Εξαυδας. Ἐν τισι γράφεται καὶ Εξ. αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. ἡ Γοργὼ φησι πρὸς γραῦν τινα, λέγε ἡμῖν ω μῆτερ.

Εὐμαρές; ΓΡ. Ες Τροίην πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίςα παίδων, πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται.
ΓΟ. Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ᾽ Ἥραν.
Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.
ΠΡ. Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι. λαβὲ καὶ τὺ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ᾽ αὐτᾷ, μή τυ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ᾽ εἰσένθωμες. ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ὦ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίςριον ἤδη
Ἔσχιςαι, Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, εἴ τι γένοιο
Εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.
ΞΕΝΟΣ. Οὐκ ἐπ᾽ ἐμὶν μέν· ὅμως δὲ φυλάξομαι. ΠΡ. Ἀθρόος ὄχλος.
Ὠθεῦνθ᾽ ὥσπερ ὕες. ΞΕ. Θάρσει γύναι. ἐν καλῷ εἰμές.
ΠΡ. Κεἰς ὥρας, κἤπειτα, φίλ᾽ ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιςέλλων· χρηςῶ κ᾽ οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ᾽, ὦ δειλὰ, τὺ βιάζευ.

τερ, εὐμαρὰς εἰσελθεῖν; ἡ δέ φησι, πειράθητε καὶ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν τῶν βασιλείων αὐλήν.

67. Εἰκὸς τὴν Εὐτυχίδα Γοργῦς εἶναι θεράπαιναν.

68 Απριξ. Ἀντὶ τῶ ἐμπεφυκότως, ὥςε μὴ διασπασθῆναι τὴν συμφυίαν.

80.

Κάλλιϛ᾽. ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ᾽ ἀποκλάξας.
ΓΟ. Πραξινόα, πόταγ᾽ ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.
ΠΡ. Πότνι᾽ Ἀθηναία· ποῖαί σφ᾽ ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ᾽ ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ᾽ ἑϛάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ᾽ ἐνδινεῦντι,
Ἔμψυχ᾽, οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ᾽ ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ᾽ ὡς θαητὸς ἐπ᾽ ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴυλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὁ κ᾽ ἐν Ἀχέροντι φιλεῖται.
ΞΕ. Παύσασθ᾽, ὦ δύϛανοι, ἀνανύτα κωτίλλοισαι
Τρύγονες. ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.
ΓΟ. Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;

80. Εριθοι δὲ οἱ ὑπουργοί· ἤγουν, ἱερουργοί.

87. Παύσασθε, φησιν, ὦ ἐπίπονοι ἀνήνυτα καὶ ἄπειρα κωτιλλοισαι, ἤγουν πολυλογοῦσαι. κωτίλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. τοῦτο δέ φησί τις παρεπόμενος καὶ ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ ἄγαν αὐτῶν ἀδολεσχίᾳ.

88 Τρυγονες εκκναισευντι πλατοιασδοισαι. Ἤγουν Δωρίζουσαι πάντα. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι, τοιοῦτόν ἐϛιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυνομοῦσι τὸ α πλεονάζοντες. Εκκναισευντι δὲ, ἀντὶ τοῦ διαφθείρουσιν.

'Ως εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
'Ως καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.
ΠΡ. Μὴ φυῆ, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μ[illegible] κενεὰν ἀπομάξῃς.
ΓΟ. Σίγα Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
'Α τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυΐδρις ἀοιδὸς,
Ἅ τις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλὸν διαθρύπτεται ἤδη.
ΓΥΝΗ. ἈΟΙΔ. Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,

91. Κορινθιαι. Κορινθίων γὰρ ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Κορίνθιος δὲ καὶ ὁ Βελλεροφόντης

92. Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς Πελοποννησίους. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ᾤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις.

94 Ἀντὶ τοῦ, μηδεὶς γένοιτο, ὦ Περσεφόνη, ἄλλος ἡμῶν κύριος Μελιτωδες δὲ τὴν Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν, ὡς καὶ κόρην· διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ τῆς Δήμητρος, μελίσσας λέγεσθαι·

95. f. l. κενεῶν' vel κονίαν· Si κενεὰν verum, int. χεῖρα et cf XVII, 37. *Stroth.*

100. al. γολγόν. Γολγος πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγοῦ τινος Ἀδώνιδος· καὶ Ἀφροδίτης. Ιδαλιον δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Κύπρου.

101. Ἔρυξ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ Ἀφροδίτης. vulgo ἀπειγάν. pro παίσδοισ' fort. leg. στάζουσ' Cod. enim Goth. σπάζοσ' legit.

Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδισαι μακάρων, Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς, ἀεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός.
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.

103. Μηνι δυωδεκατω. Τινὲς δὲ ἑξαμήνυ φασὶν ἀνέρχεσθαι τὸν Ἄδωνιν.

107. Βερενικην δὲ λέγει, τὴν τῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τῦ Φιλαδέλφυ καὶ Ἀρσινόης. μαλακὰς δὲ ἔχειν πόδας ἔφη τὰς ὥρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν.

111. Αρσινοη πᾶσι καλοῖς Ατιταλλει καὶ δεξιῦται τὸν Ἄδωνιν. ἀτιτάλλω γὰρ ἐκ τῦ α στερητικῦ μορίυ, καὶ τῦ ταλάσσω, τὸ κοπιῶ. σημαίνει δὲ τὸ ἀναπαύω, καὶ μὴ διὰ κόπυ ταλαίνω. ἢ ἀπὸ τῦ ἄττω, τὸ ὁρμῶ, καὶ τῦ ἄλλω, τὸ πηδῶ. καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνω.

112. Πάντα, φησὶ, τὰ ἀκρόδρυα περιτίθενται τῷ Ἀδώνιδι, ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὀπωρῶν. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, πυρὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι πρασιαῖς, καὶ τὺς φυτευθέντας κήπυς Ἀδωνίυς προσαγορεύειν.

114 Αλαβαστρα, σκεύη μύρων δεκτικά. Πλαθανας δὲ ἐν αἷς διαπλάττυσι τὺς ἄρτυς. Ανθεα δὲ τὰ ἐπιπάσματα τῶν ἄρτων. λέγει δὲ τὰ σήσαμα.

Εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τῷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτόωνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὢ χρυσὸς, ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὼ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.

115. All. cum Goth. ποιεῦνται.

117 Γλυκερω μελιτος. Ἀντὶ τῶ, πλακῶντες διάφοροι.

119. Σκιαδες. Ἀντὶ τῶ χλωραὶ σκηναὶ καὶ καλύβαι ἀνήθων σὺν αὐτῷ τῷ καρπῷ καταβριθόμεναι γεγόνασιν.

121. vulgo: ἀηδονιῆες.

124. Αιετω. Ὡς πεποικιλμένων ἀετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βασταζόντων τὸν Γανυμήδην. optime conj. Eldikius: αἰετοὶ - φέροντος.

125. Ὡς μαλακῶν ταπήτων ὑπεστρωμένων τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης ὥς φησιν ὑπὸ τῆς Μιλήτε καὶ Σάμε ἐπιθήσεσθαι μαλακωτέρες ὕπνε, διὰ τὸ παρ' αὐτοῖς εἰς κάλλος τὰ στρώματα γίνεσθαι. Virg. Ecl. VII, 45. *Somno mollior herba.*

130.

Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ᾽ ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ᾽ ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τό φίλαμ᾽· ἔτι οἱ πέρι χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ᾽ ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ᾽ ἐπ᾽ αἰόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ᾽ ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις, ὦ φίλ᾽ Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κ᾽ εἰς Ἀχέροντα,
Ἁμιθέων (ὥς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ᾽ Ἀγαμέμνων
Τοῦτ᾽ ἔπαθ᾽, οὔτ᾽ Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ᾽ Ἕκτωρ, Ἑκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,

130. Το Φιλαμ᾽. Τὸ τοῦ Ἀδώνιδος δηλαδή. οὐδέπω γὰρ κέκαρται τὰ γένεια ὡς κεντῶσιν, ἀλλ᾽ επιχνοάζει.

133. Οισευμες. Επὶ γὰρ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες τον Ἄδωνιν, ἐῤῥιπτον ἐπ᾽ αὐτήν.

139. al. γεραίτερος εἴκατι. Εἴκοσι παίδων. τῷ γὰρ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀποκέχρηται, ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δὲ, ἐννεακαίδεκα λέγει.

Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς. "
Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἁ θήλεια.
Ὀλβία, ὅσσα ἴσατι! πανολβία! ὡς γλυκύφωνος!
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὡ 'νὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι γε μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε Ἄδων ἀγαπητὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

141. Δευκαλιωνες. Ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι. ἀπὸ Δευκαλίωνος Θεσσαλοῦ· τούτων γὰρ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων. ἢ οἱ Λοκροί· Δευκαλίων γὰρ ἐν Κύνῳ τῆς Λοκρίδος ᾤκησεν.

143. Ιλαθι. Ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητι, κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΣΤ.

ΧΑΡΙΤΕΣ Η ΙΕΡΩΝ,

ARGVMENTVM.

Scriptum eſt hoc carmen in honorem Hieronis, Hieroclis filii, regis tum eximia temperantia et moderatione, tum

tum bellica gloria, in pugnis cum Carthaginienſibus parta, praeclariſſimi. Cujus ad laudes ut viam ſibi muniat, poëta a querelis procedit, de lucri omnium animos obſidente cupidine, quo nobilius illud magna facinora edendi ſtudium reſtinguatur (—28.) cum tamen nihil ſit praeclarius aut exoptatius quam futuri aevi cum laude memoria, quae niſi poetarum ſtudio comparari nequeat; qui locus exemplis adductis illuſtratur. — 59. Tum ad Hieronis elogium ita pergit, ut illum unum ex parvo eorum numero eſſe dicat, qui rerum a ſe geſtarum praeconia a poëtis expetant. — 82.; Vota deinde pro futura urbis Syracuſarum incolumitate facit — 97. et Hieronis, cui illae invidendam ſuam felicitatem debeant, famam per omnem terrarum orbem illuſtrem fore vaticinatur. — 103. In fine hujus poematis Charites invocat, utque carminibus ſuis gratiam inter homines concilient precatur.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κώραις μέλει, αἰὲν ἀοιδαῖς
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν·
Μῶσαι μὲν, θεαὶ ἐντί. θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι.
Ἄμμες δὲ βροτοὶ, οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωντι.
Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἁμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπεμψεῖ;
Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,

4. alii ἀείδοντι ſequenti v. egregia eſt lectio Wartonis: τὶς δ' ἄρα τ.

6. Ἡμετερας χαριτας. Τὰ οἰκεῖα ποιήματα. (Allegoria in ſeqq. pro meo quidem ſenſu ſatis frigida eſt. Num poëta ad Simonidis dictum, quod graeci argumenti ſcriptor protulit, reſpexerit, haud definio. iſtam de Simonide narrationem docte illuſtravit Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 48. ſq.)

8. Σκυζομεναι Λοιδοροῦσαι. τὸ σκύζειν κυρίως ἐπὶ λέοντος, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος. λέ-

γεται

Πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον.
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεαῖς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
Ἔνθ' αὐτὴ σφίσιν ἕδρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκανται δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ', ὑπὸ κόλπου χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη.
Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀποτέρω ἢ γόνυ κνήμα.
Αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδάς·
Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι, ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος·
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.

γεται δὲ ἡ τῶν ὀφρύων κάθεσις, ἐπισκύνιον. τοῦτο δε ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυσὶ κυκλωθῇ, καὶ μέλλει πολεμεῖν αὐτοῖς.

9. Αλιθιην. Ἤγουν ματαίαν ὁδὸν, ἀλλοτρίαν, πεπλανημένην. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, τὸ πλανῶ. alii ἀλητείην ἦνθον. male.

14. al. ἔργοις.

18. Αποτερω ἢ γονυ κνημα. (in Goth. et all. eſt κνήμας) Παροιμια ἐςὶ τὸ, πορρώτερω η κνήμη τοῦ γόνατος. τιθεται δὲ αὔτη, ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων εαυτοὺς, καὶ λεγόντων προτιμωτέρους εἶναι αὐτοὺς τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρωτέρω οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εισιν. ἐνήλλακται δὲ ἡ παροιμία, ει λεχθήσεται χωρὶς ὑποδιαςολῆς. εδει γὰρ οὕτως ειπεῖν. πορρωτέρω κνήμη γόνυος. εἰ δὲ μετὰ ὑποδιαςολῆς οὐκ ἐνήλλακται. vid. Cic. ad Diuerſ. XVI. ep. 23.

20.

Δαιμόνιοι, τί δε κέρδος ὁ μύριος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; οὐχ ἅδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δέ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζᾳ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλητι νέεσθαι.
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα καὶ εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔντοθι χεῖρας,
Ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων,
Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
Ἁρμαλιὰν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσαι·
Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν

23. ἅδε al. ᾧδε.

30. al. ὄφρα κε, κ' εἰν. Hermeſ. ap. Athen. XIII. p. 597. γνωστη δ' εστι καὶ ειν ἀΐδι. pro ἐσθλὸς al. ἐσθλὰ leg.

33. ἀχὴν. reſtituit Reisk. ex Flor. pro δειvὴν. gl. cod. Vatic. μὴ εχων τι.

34. Aleuas rex Theſſaliae, ab oraculo rex declaratus. de eo v. Plutarch T. II. p. 492. B. ed Francof.

35. Πενεσται. Θεόπομπός φησὶ τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων, πενέσας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας.

36 Σκοπαδαισιν. Ex τούτου πολὺν πλοῦτον δηλοῖ. οἱ δὲ Σκοπάδαι, Κρανώνιοι τὸ γένος. (Scopadarum mentionem fecit etiam Critias in Eleg. ap. Plutarch. V. Cimon. c, X. Callimach. ap, Svid. v. Σιμωνίδης.)

Μόσχοι σὺν κεραῆσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις
Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος·
Ἄμνασοι δέ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὼς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήιος, αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστὼς
Ὁπλοτέροις, τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τὶς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,

Κρανων δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος Κρέοντος καὶ Εχεκρατίας υἱός. καὶ Σιμωνίδης ἐν θρήνοις. Σκοπάδαι ὧν οἱ Θεσσαλοί.

39. Κρεώνδας δὲ ὁ Σκόπας.

41. στυγνοῦ Ἀχέροντος. probat Valken. conj. Tupii στυγνοῖο γέροντος. perperam. multo exquiſitior vulgata eſt lectio. cf Tibull III. V. 23. Elyſios olim liceat cognoſcere campos *Lethaeamque ratem*, Cimmeriosque lacus.

44. Αιολα Φωνεων. (Goth. Αἰολωφονεων) Τὸν Σιμωνίδην φησί. παρόσον ἐκεῖνος τοῖς προειρημένοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τῶν Θεσσαλῶν ἐπινίκια εγραψε, καὶ θρήνους.

48. Sarpedonem et Pandarum Lycios innuit.

49. Κυκνον λέγει τὸν Ποσειδῶνος καὶ Κήϋκος, τὸν ἀνῃρημένον ὑπὸ Ἀχιλλέως. λευκὸς γὰρ ἦν τὴν χροιὰν ἐκ γενετῆς, ὥς φησιν Ἑλλάνικος. διὸ καὶ θῆλυν αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεόκριτος διὰ τὴν χροιάν. Ἡσίοδος δὲ φησὶν αὐ-

τὸν

Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεύς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπως, Ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθών
Ζωὸς, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν. ἐσιγάθη δ' ὁ συφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτας,
Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονες ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.
Ἀλλ' ἶσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον,
Καὶ φιλοκερδείᾳ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμάν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα

τὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν, διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν. (ὁ τυρσηνὸς Τάρκων καὶ ὁ τρωικὸς Κυκνὸς πολιοὶ ἐκ γενετῆς φημίζονται. Euſtath. in Ιλ. β. p. 126. 41.)

54. alii δ' ἂν ὕφορβος.

59. alii ἀμαλδύνουσι.

63. παρενθεῖν forte vitioſum. adſcripſerat T. H. παρέλκειν.

Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δ᾽ ᾧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν Μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθοντι ἀοιδοῖς,
Κουράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.
Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ᾽ οὐρανὸς, οὐδ᾽ ἐνιαυτούς·
Πολλοὶ κινήσευντι ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι.
Ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ᾽ ἀοιδᾶς,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ᾽ ἠελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐῤῥίγαντι·
Ἤδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεΐνοισιν·
Ἐν δ᾽ αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,

67. Celebris apud veteres ſententia: Xenoph M. S. II, 4. ποῖος γὰρ ἵππος ἢ ποῖον ζεῦγος οὕτω χρήσιμον, ὥσπερ ὁ χρηστὸς φίλος; alibi me legiſſe memini ἀνθ᾽ ἵππων καὶ ἡμιόνων αἱρετέος ἀνήρ. ſed vbi, jam non ſuccurrit. *Stroth.*

68. alii δέ τίνι θν. et ſequ. verſu: τελέθουσιν ἀοιδαῖν.

70. al. μουσάων.

71. Οὔπω, φησὶν, ὁ πᾶς διῆλθεν ἀγὼν, ἔτι ἔσονται πολλοὶ νικηφόροι, ποιητῶν χρείαν ἔχοντες. ἐκ γὰρ τῶν ἵππων καὶ τῶν τροχῶν, τοὺς ἱερονίκας δηλοῖ. ἢ τροχὸν ἅρματος τὸν τῇδε λέγει, ἀντὶ τοῦ πολλαὶ ἔσονται μεταβολαί.

72. al. κινήσουσιν. et ſeq. v. ἐμοῦ - ἀοιδοῦ.

76. Τοὺς Καρχηδονίαν οἰκοῦντάς φησι **Φοίνικας**. οὗτοι γὰρ συνεχῶς ἐστράτευσαν Συρακουσίοις, ὡς λέγεται καὶ παρὰ Πινδάρῳ. οἱ γὰρ Φοίνικες ἄποικοι Τυρίων.

83.

Ζώννυται, ἱππεῖαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
Αἰ γὰρ Ζεῦ κύδιϛε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κώρα θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄϛυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθρὼς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψαιεν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματὼς ἀπὸ πολλῶν·
Ἄϛεα τε προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας,
Ἀγρὼς δ' ἐργάζοιντο τεθαλέτας· αἱ τ' ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι,
Ἀμπεδίον βλήχοιντο, βόες δ' ἀγελαδὸν ἐς αὖλιν
Ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ,

83. Ματρι. Τὴν Δήμητραν λέγει καὶ τὴν Περσεφόνην εἰληχέναι τὸ τῶν Συρακυσίων ἄϛυ. (Syracuſae enim Corinthiorum colonia. v. Drakenb. ad Sil. Ital. XIV. 51.)

84. Ὡς Θυκυδίδης φησὶ, Λυσιμελειας λιμὴν ἐν Συρακούσαις

85 Εχθρους εκ νασοιο. Τὼς Καρχηδονίως ἐκ τῆς Σικελίας.

86 Σαρδονιον κατα κυμα. Διὰ τούτου γάρ ἐϛιν ὁ εἰς Καρχηδόνας πλοῦς ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδώ. ὃ καλεῖται Σαρδῷον.

93. Σκιπναιον (variant Codd. modo σκιπναῖον modo σκνιπαῖον exhibentes.) δὲ ἑσπερινὸν, ἢ παρὰ τὸν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποιηται. κνὶψ γὰρ ζῶόν ἐϛι βραδυκίνητον. (Brunk σκιμβαῖον h. tardum conj.)

94. Νειοι Τουτέϛιν αἱ κεχερσωμέναι χῶραι νεάζοιντο πρὸς τὸν σπόρον· τουτέϛιν, ἀροτριοῖντο. Ἡνίκα ὁ τέττιξ

Ποιμένας ἔνδιυς πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Αχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαςήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντυ Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπη πλατὺ τεῖχος
Ασφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγὼ, πολλὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλυς
Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὴν Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ω Ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαὶ, αἱ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θή-
βαις,

τιξ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων ἠχεῖ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, τὺς ποιμένας φυλασσόμενος. ἐλάσαντες γὰρ ὗτοι ὑπὸ τὴν σκιὰν τὰ θρέμματα ἐς τῇ μεσημβρίᾳ, θηρῶσι τὺς τέττιγας.

96. Bacchylides in deſcriptione pacis (Fr. IX Anal. V. P T I. p. 154.) ἐν δὲ σιδαροδέτοισιν πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται. totum fr. dignum eſt quod comparetur. v. et Hom. Odyſſ. XVI. 34.

99. Σκυθικοιο. Τῦ λεγομένυ Εὐξείνυ.

100. Ασφαλτῳ. Ἡρόδοτος ἱςορεῖ, ὅτι ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πηλῦ.

101. Εγω Ὁ ἐγκωμιάζων δηλονότι.

103. al τοῖς πᾶσιν ἴκοι Σικ.

104. Ετεοκλειοι θυγατέρες. (In all. eſt Ἐτ. Χάριτες θεαὶ, αἱ M noſtrum eſt in Goth.) Ετεοκλέυς θυγατέρας εφη τὰς Χάριτας, διὰ τὸ Ετεοκλέα τὸν Κηφισῦ πρῶτον ἀποθῦσαι Χάρισιν ἐν Ορχομενῷ τῷ Μινυείῳ. cf. Pindar. Olymp. XIV.

105. Θηβαις. Απεχθόμενον δὲ αὐτὸν ἔφη ταῖς Θήβαις, διὰ τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ Οργίλῳ τῷ Ορχομενίῳ.

Ἄκλητος μὲν ἔγων μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέραισιν ἱκοίμαν,
Καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

νίαν. οὗτος γὰρ ἀναιρεθέντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κλυμένου ὑπὸ Θηβαίων εἷλε τὰς Θήβας, καὶ φόρους ἔταξεν, ἕως οὗ Ἡρακλῆς τοῦ δασμοῦ τοὺς Θηβαίους ἀπέλυσε, μάχῃ νικήσας τοὺς Ὀρχομενίους. pro ποκα alii ποτε.

106 alii. ἐγὼ μίμνοιμί μ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΖ.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ εἰς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

ARGVMENTVM.

Initio hujus carminis poëta conſilium ſuum, Ptolemaeum Philadelphum, Aegypti regem, canendi, aperit. 1 — 12. Tum primo loco patris ejus, Ptolemaei Lagi, poſt mortem inter Deos recepti, laudes et gloriam celebrat. — 33. pergit deinde ad Berenices, Philadelphi matris, elogium; quam ipſa Venus in templo ſuo collocaviſſe putabatur. — 57. unde ad Philadelphi felicitatem et virtutem praedicandam procedit, quem in inſula Co felici partu editum tam fauſta omina exceperint (—73), ut eum prae omnibus regibus honore gloria et divitiis florere, minime mirandum ſit. Enumeratione terrarum ejus imperio ſubditarum facta — 92. divitiisque, in feliciſſima pace congeſtis, ambitioſe laudatis — 105. regiam Ptolemaei liberalitatem prudentiamque in diſtribuendis beneficiis extollit — 120. pietatem denique in parentes magnifice praedicat, quibus nimirum templa exſtruxerit araſque dicaverit. — 127. adjicit in fine regiae conjugis, quae eadem Ptolemaei ſoror fuit, encomium. — Hoc poema, pro meo

 quidem

quidem ſenſu, neque ad praecedentis laudem accedit, neque omnino Theocriti ingenium ſapit. Callimachi ſtylum referre, recte judicavit Reiskius; neque vel ipſum Callimachum vel certe unum ex imitatoribus ejus carminis noſtri autorem eſſe, improbabile eſt.

ΕΚ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς.
Ἀνδρῶν δ᾽ αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ᾽ ἁμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπῆν,
Ὑμνήσαιμ᾽: ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐνθὼν,
Παπταίνει, παρέοντος ἅδην, πόθεν ἄρξεται ἔργω.
Τί πρᾶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλήων.
Ἐκ πατέρων οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον

1. Virg. Ecl. III, 60. *A Iove principium Muſae.* Notum eſt Arati principium. *Stroth.*

3. 4 Theophr Charr. 2. ἐμπεσόντος λόγυ τίς εἴη βέλτιστος, ἀπ᾽ αὐτῦ ἀρξαμένυς πάντας, ἐπὶ τὸ ὄνομα αὐτῦ κατενεχθῆναι. *Idem.*

13. alii μὲν οἷος. male.

Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλὰν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσῃσι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις.
Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο
Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος,
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδαισι,
Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν·
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας,
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·

23. Χαίρων ὁ Ἡρακλῆς, ἐπὶ τοῖς τῶν ἐγγόνων υἱοῖς καὶ ἀπογόνοις ἀπαθανατισθεῖσιν. ἀποτείνει δὲ τὸν λόγον εἴς τε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰς τὸν Πτολεμαῖον. ἀμφότεροι γὰρ ἦσαν ἀφ' Ἡρακλέους. τὸ δὲ Ἀμφοῖν ἀντὶ τοῦ τοῖς δυσὶ, τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Ὑπωλένιον δὲ τὴν ὑπὸ μασχάλην οὖσαν.
25. θεῶν Scaligero placuit.

Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρω Ἥβας
Ὅπλα καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.
Οἵα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
Ἔπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·
Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα, Διώνας πότνια κώρα,
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας·
Τῷ ὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναικῶν,
Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὰν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον· ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεύσας.
Ἀστόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν,
Ῥηΐδιοι δὲ γοναὶ, τέκνα δ' ὔποτ' ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον ὐκ ἐπέρασεν·

34. Βερενίκην λέγει τὴν Λαγῦ μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίυ τῦ Σωτῆρος, αυτη ἐν ταῖς σώφροσι γυναιξὶν ἔνδηλος ἦν.

36. Ἡ Ἀφροδίτη, φησὶν, αὐτῆς εἰς τὸν κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τυτέστιν ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτὴν, διὸ καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τῦ ἀνδρός.

37. ἐσεμάξατο Valken. reſtituit pro ἐπεμάξατο.

41. Ζῶν γὰρ ἔτι ὁ Σωτὴρ ἐκοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν. τρεῖς δὲ ἐγένοντο Πτολεμαῖοι. ὁ Λαγωὸς, ἐγέννησε δὲ ὗτος τὸν Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅς τις εἶχε τὴν Βερενίκην γυναῖκα. ὗτος δὲ πάλιν ἐγέννησε Πτολεμαῖον τὴν Φιλάδελφον, ὅς τις εἶχε γυναῖκα τὴν Ἀρσινόην.

Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ᾽ ἐπὶ νᾶμα κατενθῆν
Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ᾽ ἀπεδάσσαο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ᾽ ἤπιος ἅδε βροτοῖς μαλακὼς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Ἀργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ᾽, αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾶ Πτολεμαίῳ ἀρίζαλος Βερενίκα.
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα
Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πράταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
Ἃ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο, κὰδδ᾽ ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ ἐοικὼς

50. **Απεδασσαο.** Απεμερίσω· τὰς σὰς τιμὰς ἀπένειμας αὐτῇ.

53. **Αργειαν** εἶπε τὴν τῦ Διομήδυς μητέρα Δηϊπύλην, καθὰ ἐξ Αργυς ἦν, Αδράςυ θυγάτηρ. ην δὲ ὀνομαςικῶς καὶ Αργεία καλυμένη.

54. **Καλυδωνιον** φησὶ τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἦν ἐκεῖθεν.

58. **Κοως.** Ὅτι ὁ Φιλάδελφος ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἐγεννήθη ὑπὸ Βερενίκης.

61. Ἡ γὰρ Βερενίκη θυγάτηρ Αντιγόνης τῆς Κασάνδρυ τῦ Αντιπάτρυ ἀδελφῦ.

Παῖς ἀγαπατὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·
Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλαισιν,
„Ὄλβιε κῶρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίοπος καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.„
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε
φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις·
Ζηνός πȣ τόδε σῆμα. Διῒ Κρονίωνι μέλοντι
Αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ' ἔξοχος ὅν κε φιλάσῃ
Γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπαδεῖ,
Πολλᾶς μὲν κρατέει γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσ-
σας.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήιον ἀλδήσκȣσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·

68. Τρίοψ γὰρ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' ȣ̈ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασται τῆς Κνίδȣ. Reisk. et all, τρίοπον. Goth. cum Ald. τριοπτον.

69. Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος, Ἄλυσος, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος. ἀγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ Δώριος ὁ ἀγὼν, ὡς Αριστειδης φησί. τὸ δὲ Τριοπον ἀκρωτήριον τῆς Κνίδȣ, ἀπὸ Τριόπȣ τȣ̃ Ἄβαντος, ὡς εν τοῖς περὶ Κνίδȣ Ιάσων φησὶν.

70. Ῥηναιαν. Νῆσος ȣ̈τω λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλόν φασι. τὴν δὲ Ῥήναιαν προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεύς. οσσον Valk. reſtituit pro vulg. ἶσον.

81.

Ἀλλ' ὅτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὰ Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει
Οὐδέ τις ἄςεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὰν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀῤῥαβίας τε,
Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφύλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοισι τε Καρσὶ,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεί οἱ νᾶες ἄριςαι
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
Ὄλβῳ μὲν πάντας καταβρίθει βασιλῆας.
Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαςον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιςέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐςάσατο κώμαις.

81. Ὁμοῦ γὰρ πᾶσαι αἱ πόλεις τρισμύριαι τρισχίλιαι τριάκοντα τρεῖς. Anacreon Od 37, 9. βροτῶν δ' ελαμψεν εργα.

89. Vulgo legitur: φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι. noſtrum legitur in Codd.

94. τεταγμένοι Goth.

Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θεᾶς ἐξάλατο ναὸς
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίησιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
Ὧι ἐπίπαγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ᾽ ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος, ἀεὶ κέχυται, μογεόντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
Πολλὸν δ᾽ ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ᾽ ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τὶς ἀνὴρ ἱεροὺς κατ᾽ ἀγῶνας
Ἵκετ᾽ ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,
Ὧι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ᾽ ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ᾽ εὐεργεσίας. τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μύρια τῆνα,
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾷ κεκρύπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ,

105. Κτεατίζεται. Καρποῦται ἀφόβως τὰ ἑαυτοῦ.
121. τοκέων θερμᾶ κονίηγε στειβομένα Goth.

126.

Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναώς·
Ἐν δ' αὐτὼς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγάς.
Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς ὄτις ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμῶ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπω·
Ἐν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρε ὦ ἄναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον

126. Vulgo: βοῶν ἐπὶ μ. κ.

128. Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ συνᾤκει πρότερον Αρσινόη ἡ Λησιμάχυ. ἀφ' ἧς καὶ τὺς παῖδας ἐγέννησεν, Πτολεμαῖον, καὶ Λυσίμαχον, καὶ Βερενίκην· ἐπιβυλεύυσαν δὲ ταύτην ευρὼν, καὶ σὺν αὐτῇ Αμύνταν καὶ Χρύσιππον τὸν Ῥόδιον ἰατρὸν, τύτους μὲν ἀνεῖλεν· αὐτὴν δὲ ἐξέπεμψεν εἰς Κοπτὸν, ἢ εἰς τόπον τῆς Θηβαΐδος, καὶ τὴν οἰκείαν ἀδελφὴν Αρσινόην ἔγημε· καὶ εἰσεποιήσατο αὐτῇ τὺς ἐκ τῆς προτέρας Αρσινόης γενηθέντας παῖδας. ἡ γὰρ ἀδελφὴ, καὶ γυνὴ αὐτῦ ατεκνος ἀπέθανεν.

132. τίκε κρ. ῥεῖα Goth.

Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετὰν γέ μεν ἐκ Διὸς ἕξοις.

137. all. Διὸς αἰτεῦ. noſtrum eſt in Goth. aliisque Codd.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΗ.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,

ARGVMENTVM.

Helena et Menelao in toro nuptiali collocatis, primariae Spartanae civitatis virgines, choro ante cubiculum inſtituto, Epithalamium cantant, procedentes a dicteriis quae in novos maritos jacere ſolemne fuit. v. 9—15. Felicem deinde Menelaum praedicant, cui prae tot aliis fortiſſimis viris contigerit, nobiliſſimam ſibi pulcherrimamque virginem matrimonio jungere — 21. quo via munitur, ad pulchritudinem Helenae — 31. reliquasque ejus virtutes celebrandas. — 37. Tunc ad ipſam Helenam converſus, chorus ſummam ei reverentiam et amorem ſignificat. — 48. votaque pro ejus incolumitate et perpetua felicitate ſuſcipit. Praefatur poëta, carminis occaſionem indicans, inde ab initio — 8.

ἘΝ ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ἑλένης ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινα εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης ἐπιθαλαμίου. τῶν δ' ἐπιθαλαμίων τινὰ μὲν ᾄδεται ἑσπέρας,

Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λα-
καινᾶν,
Ἁνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσαις Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις· περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ·
„Οὕτω δὴ πρῴιζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τύ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ
ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομέ-
νῳ τοι

πέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικὰ, ἃ τινα ἕως μέσης νυκτὸς ᾄδουσι. τινὰ δ' ὄρθρια, ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικά.

2. θάλλονθ' ὑακίνθῳ κόσμον. primae dant editt. (et Cod. Goth.) noſtra vulgata eſt lectio.

9. Πρωιζα ἤγουν πρωϊνὸς πρὸ τοῦ δέοντος.

12. pro αὐτὸν Heinſius eleganter conj. εὗδεν.

13. fort. leg. σὺν ἑταισι. cum aequalibus ſuis.

Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὡ᾿λλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὤχετο χλαῖναν,
Οἷα Ἀχαιϊάδων γαῖαν οὐδεμί' πατεῖ ἄλλα.
Ἦ μέγα τοι κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἇς δρόμος ὡυτός,
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ, ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν.
Πιείρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.

20. Cod. Goth. hunc v. ita legit: οἷα γαῖαν Ἀχαιΐδα οὐδεμία πατεῖ ἄλλα.

26. locus corruptus, quem Brunkius ex Koehleri conjectura ſic reſtituit: Πότνια νὺξ, ἅτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος, Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον Huſchke, V. D. ἁ ὡς legendum ſuſpicabatur et ποτνια νὺξ ἅτε, *quae Helena ut veneranda exoriens Luna.* νυκτα enim pro σεληνη dici poſſe putabat.

Οὐ μὰν ȣ̓ κιθάραν τὶς ἐπίϛαται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύϛερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ᾽ ὄμμασιν Ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ᾽ ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἑρψȣ̃μες, ϛεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένας ὄϊος μαϛὸν ποθέοισαι.
Πρᾶται τοι ϛέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιϛον.
Πρᾶται δ᾽, ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, ϛαξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιϛον·
Γράμματα δ᾽ ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Αννείμη) Δωριϛί. Σέβȣ μ᾽· Ἑλένας φυ-
τὸν εἰμί·

Χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κȣροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίαν, Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἶσον ἔρασθαι
Αλλάλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον
ὄλβον,

41. al. πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλ.

45. Ἐξ ολπιδος δὲ ἀντὶ τȣ̃ ἐκ ληκύθȣ. Μενελάȣ δὲ καὶ Ἑλένης ἀναγράφονται παῖδες Σωσιφάνης καὶ Ἴολμος, οἱ δὲ Θρόνιον. θυγατέρες δὲ Μελίτη καὶ Ἑρμιόνη.

48. Alii ἀννόιη. noſtra lectio editioni Flor debetur. Heſych. ἀννέμειν. ἀναγινώσκειν. in Goth. Cod. memorabile gloſſema irrepſit: ταῦτ᾽ εἰδῆ Δωρ.

Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων ϛέρνον φιλότητα πνέοντες,
Καὶ πόθον. ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μή 'πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΙΘ.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ,

ARGVMENTVM.

Parvum hoc poëma ſive luſus potius epigrammaticus ex Anacreontis Carmine (XXX.) expreſſus eſt. Amor, apiculae compunctus aculeo, apud matrem de dolore ex vulnere concepto queritur, miraturque tam parvam beſtiolam tam grave vulnus infligere potuiſſe. Tum mater, idem in ipſum valere, reſpondet, quippe cum et ipſe tam parvus ſit graviſſimos tamen hominibus dolores afferat. Praeter Theocritum multi alii, v. c. Meleager. Carm. CVIII. Marcus Argentarius. Carm. II. Anacreontis acumen imitaone expreſſerunt.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν

Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττί γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὼ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς;

8. Valken. ſcribendum conj. ὃς τυτθὸς μὲν ἐών.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Κ.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ,

ARGVMENTVM.

Poëta paſtorem in ſcenam producit de contemtu et faſtidio, quo urbana quædam puella blanditias ejus exceperat, conquerentem. Exponitur primum a paſtore iræ et indignationis cauſa, quod a puella, in urbe a ſe viſa, cum eam exoſculari voluiſſet, contumelioſis verbis rejectus fuerit. (1—18.) cum ſibi ipſe tamen neque tam turpis forma neque tam invenuſtus moribus eſſe videatur, ut puellis placere et ſuaviter cum illis ludere nequeat. — 31. Deorum Dearumque deinde, quibus paſtores in deliciis fuerint, mentionem facit. — 44. ut puellam adeo, quæ ſe bubulcum faſtidierit, ipſis Diis ſuperbiorem fuiſſe ſignificet. Sunt qui Theocrito hoc carmen abjudicent, quorum argumenta vereor ne ſubtiliora quam veriora ſint. Quod autem nonnulli poëtam hoc Idyllio obtrectatores paſtoritii carminis per-

ſtringere voluiſſe putarunt, id quidem rationibus ex ipſa poëſeos natura ductis confidenter negare audemus.

ΕΥνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
Καί μ' ἐπικερτομέοισα, τάδ' ἔννεπεν· Ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο·
„Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; ὠ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστικὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἀγρία παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς. „
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς

Καὶ

Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ,
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
"Οττί με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἀρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Ἀδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, κἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'. ἁ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,

25. All. Ὄμ. μοι δ' ἄρ ἦν χαροπ. ſeq. v. ἁπαλώτερον malit Valcken.

31. alii. φιλεῦντι· τὰ δ' ἁ. et ſeq. v. κοὺ ποτακούει· χῶ.

Ἀλλ᾽, ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ᾽ ὔποτ᾽ ἀκȣ́ει,
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ᾽ ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ᾽ ὅτι Κύπρις ἐπ᾽ ἀνέρι μήνατο βώτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; ȣ̓ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ᾽ ὀυλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε;
Καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον· ȣ̓χὶ δὲ καὶ τὺ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον ȣ̓κ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας·
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε κατ᾽ ἄςυ,
Μήτ᾽ ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ᾽ ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

41. alii. *αὐτὸς ἐπλ.* Lectio Vatic. Cod., quam Valken. recepit, firmatur Epigr. Alcaei. III. 3. Propert. II. XXIII. 20. *Denique ut ad tecta Trojae volarit avis.*

44 fort. leg. *κυπρογενὲς νέα, μήτε.* ut Eunicam bubulcus novam Venerem ironice appellet. cf. Meleager Epigr. VIII. Epigr. *ἀδεσπ.* 658. Vellej. Paterc. II. 87.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΑ.

ΑΛΙΕΙΣ,

ARGVMENTVM.

Continet hoc Idyllium duorum in tugurio ad maris litus degentium piſcatorum confabulationem. Quorum alter, cum per quietem ſomnium vidiſſet, illud experrectus cum laborum ſuorum ſocio communicans ut ſibi interpretetur rogat. 29—62. Viſus autem erat ſibi aureum piſcem cepiſſe; eoque capto ſe a piſcatu poſthac abſtinere velle juraverat. Nunc vero cum aurea illa ſpes una cum ſomno avolaſſet, jurisjurandi religionem timet. Bono eum ſocius animo eſſe jubet; et ut ſomnii ſpeciem, ita jurisjurandi quoque, per ſomnum temere pronunciati, religionem vanam et irritam eſſe docet. 63—67. Ipſe poëta, Diophantem appellans neſcio quem, pauca de vi paupertatis ad artium ſtudia excitanda praefatur. 1—5. unde ad ſcenæ deſcriptionem procedit, longe pulcherrimam. Eſt illa in piſcatorum tugurio, ex alga contexto, ad maris ſtrepitantis litus, in ſolitaria regione ſito, curta ſuppellectile inſtructo. 6—28. Tempus, quo piſcatores confabulantur, media nox eſt. v. 19.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ καὶ ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἁ Πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· ὐδὲ γὰρ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύησι, τὸν ὕπνον
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,

Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τἄγκιςρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμειαὶ, κύρτοι τε, καὶ ἐκ χοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶας τε, γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾷ δὲ παρ' αὐτὰν
Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας,
Τὼς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.
ΑΣΦ. Ψεύδονται, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.

16. al. τήνοις· ἄγρας π.

24. fort μυρία σ' ειδον. h. σοί. v. 26 et 27. Valkenaer Heinſii conj. in textum recepit, cum antea legeretur: Ἀσφάλιον μέμφῃ . . . . Ἀυτομάτως παρέβα.

Μὴ λαθόμαν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι·
ΕΤ. Ἀυτομάτως μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· ὁ γὰρ ὁ καιρὸς,
Ἀσφαλίων, παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον. ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.
Α. Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν πκα' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τῶμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζεν.
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον. ὗτος ἄριστος
Ἐστὶν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νῦς.
Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι. τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τὶς
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κυματι, μηδὲ καθεύδων
Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν. ΕΤ. Λέγε μοι ποτε νυκτὸς

36. τό δὲ λ. i. e. nihil agere poſſumus per noctis tenebras, quia *lucernam* non habemus. nam non aeque diuites ſumus ac *Prytaneum*, *quod ſemper capturam*, h. e. perennes reditus *habere dicitur*, atque ſic facile per noctem lucernam candentem *habere poteſt.* *Stroth.* pro ασμενος ἐν ῥάμνῳ Aldina legit: αλονος ἐν ῥάμνῳ. unde Reiske effecit: Ἀλένος ἐν ψάμμῳ. mihi in mentem venit: ἄπονος ἐν ἐρέμνῳ, *otioſus in tenebris*, quam conjecturam, ea quae ſequuntur confirmant. ἐρέμνῳ penultimam corripit ut ἀπάλαμνος ap. Heſiod. Ἐργ. 20.

Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρῳ.
Α. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνῃ, τᾶς γαςρὸς ἐφειδόμεθ᾽) εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ᾽ ἐδόκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο. (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεταί· ἰχθύα κἠγών.)
Χὠ μὲν τὠγκίςρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ᾽ ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον, εὗρον ἀγῶνα,
Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
Εἶθ᾽ ὑπομιμνάσκων τῶ τρώματος, ἄρ᾽ ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς· καὶ ȣ̓ φεύγοντος ἔτεινα.
Ἤνυσ᾽ ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσεον ἰχθὺν,
Πάντοθε τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δεῖμα,
Μή τι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθὺς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
Ἠρέμα δ᾽ αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τὠγκίςρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ ςόματος τἀγκίςρια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τὸν μὲν πεισῆρσι κατῆγον ἐπ᾽ ἠπείροιο,
Ὤμοσα δ᾽ ȣ̓κέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγȣς πόδα θεῖναι,

52. forte leg. ἤνυσ᾽ ἔχων τ᾽ cf. Id. XIV. 8. v. 53. alii leg. παντᾷ.

Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῶ χρυσῶ βασιλεύειν.
Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.
ΕΤ. Καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· ἐκ ὤμοσας. ἐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον, ὡς ἴδες εὗρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, ἐ κνώσσων τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν·
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

66. poſt verba ἐλπὶς τῶν ὕπνων unum aut alterum verſum intercidiſſe ſuſpicor. pro ζατεῖ leg. ζάτει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΒ.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ,

ARGVMENTVM.

Hymnus in Dioscuros, ad Homericorum Hymnorum rationem deſcriptus, duas partes habet, quarum prior (27 — 134.) in Pollucis, poſterior (134 — 213.) in Caſtoris elogio verſatur. Prooemio præmiſſo, quo laudes utrique communes exponuntur, (inde a 1 — 26.) nobiliſſimum Pollucis cum Amyco certamen celebratur. Argo enim nave ad *Bebrycum* oras appulſa, Caſtor et Pollux aquatum euntes, (v. 27 — 35.) in loco irriguo Amycum inveniunt, qui, corporis robore fretus, tum demum illis aquandi copiam fore promittit, quando eum pugilatu ſuperaverint. 44—75.

Pollux

Pollux in conditionem deſcendit; convocatisque *Bebrycibus* et Argonautis uterque manus cæſtu induit. — 82. Sequitur deſcriptio certaminis, in quo Pollux, cum jam ne ingentibus adverſarii viribus opprimeretur verendum eſſet, ſuperior euadit. — 130. Tractavit hunc mythum Apollonius Rhod. II. init. v. Heyne ad Apollod. I. p. 188. — Pergit poëta ad alteram Hymni ſui partem, qua Caſtoris cum Lynceo certamen enarratur. Leucippi enim filiæ cum a Dioſcuris e paterna domo ereptæ eſſent, Idas et Lynceus, Apharei filii, quibus illæ prius deſponſatæ fuerant, inſequentes eas ad Apharei aſſequuntur tumulum. Tum Lynceus, Dioscuris ut puellas reddant fruſtra perſuadere ſtudens, (145—170.) Caſtori monomachiam proponit. — 180. Caſtore annuente certamen primum haſtis ineunt — 190. tum gladiis; qua in pugna Lynceus vulneratus ad patris confugiens tumulum enſe transfigitur. — 204. Idas, fratrem interfectum dolens, cippum tumulo evulſum in Caſtorem miſſurus, Iovis fulmine ictus perit. — 213. Varie hic mythus a poëtis tractatus eſt. v. Heyne in Notis ad Apollod. II. p. 730. In fine poëta Dioſcuros rhapſodorum more ſalutat.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ,
Κάστορα, καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζεν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δύ᾽ ἀδελφοὺς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων,
Ἵππων θ᾽ αἱματόεντα ταρασσομένων καθ᾽ ὅμιλον,
Ναῶν θ᾽, αἳ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις·
Οἱ δὲ, σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππᾳ θυμὸς ἑκάστου,
Εἰς κοίλαν ἔῤῥιψαν, ἀνέῤῥηξαν δ᾽ ἄρα τοίχους

Ἀμφο-

Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισταὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
Κάστορος, ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρω ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.

Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,
Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐμβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν
Εὐνάς τ' ἐστόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ' αἰολόπωλος, ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,

32. fort. καθ' ὑπήνεμον α.

Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ. ὑψηλαὶ δ' ἐπεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλαγμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἕστασαν, ἤυτε πέτροι ὀλοοίτροχοι, ὅστε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

39. vulgo ἄλλαι. noſtra lectio Rhunkenio debetur.
45. al. τεθλασμένος. ad v. 49. cf. Homer. Ιλ. N. 137.

Π. Χαῖρε ξεῖν', ὅς τ' ἐσσί· τίνες βροτοὶ, ὧν ὅδε χῶρος;
Α. Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα;
Π. Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.
Α. Θαρσέω· κοὐκ ἐκ σοῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.
Π. Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.
Α. Τοιόσδ' οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γέ μεν οὐκ ἐπιβαίνω.
Π. Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν, παλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.
Α. Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.
Π. Δαιμόνι' οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;
Α. Γνώσεαι, εἴ σε δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.
Π. Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;
Α. Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.
Π. Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκελος, ὄμματα δ' ὀρθα;
Α. Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τεχνης.
Π. Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμαντας;

58. vulgo ἢ ὑπερο. legitur.

Α. Ἐγγύς. ὁρᾷς οὐ σύ μ'; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
Π. Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;
Α. Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω.
Π. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.
Α. Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες, εἴτε λέουσι
Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.

Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστους,
Κόχλω φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὣς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἴλιξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες.
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω,
Χερσὶ τιτυσκόμενος. τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον

Τυνδα-

Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρὶν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον· ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἤτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε.
Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς,
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλέσιν ἐξετανύσθη.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.

Σάρκες δ' οἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλȣ δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρές· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Ἁπτόμενος φορέεσκε πόνȣ, χροιῇ δ' ἔτ' ἀμείνω·
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν;
Εἰπὲ θεὰ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτᾷ.
Ἤ τοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος.
Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας· ἐπεὶ θανάτȣ σχεδὸν ἦεν.

116. fort. ἐγὼ δὲ θεῶν, ὑποφήτης. cf. Idyl. XVII. 115. XVI. 29.
120. cum Toupio ἑτέρῳ ſc. ποδὶ legendum.

Τὸν

Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον ȣ̓δὲν ἔρεξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ. Σὲ δέ, Κάστορ, ἀείσω.
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.

ALTERA PARS HVJVS IDYLLII.

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ, υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς, καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένȣ Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρȣσαν,
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας,

Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις

Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἁμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας
Τάσδε πολὺ προτέροις· ἁμῖν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ.
Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βουσὶ, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρετρέψαθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολύμυθος ἐὼν περ·
Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μνασεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἆλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο.
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλοιτε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι.
Υ̓́μμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ' ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.

Εἰ

Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίιον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἑὸς, κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε, διακρινώμεθ' Ἄρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἀμετέροισι λίπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ὧλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
Τασδ', ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.

Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν·
Τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρώταν.
Ὣς δ' αὔτως ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Κάστωρ· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴ πού τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτείνοισι παγέντα.

174. Vulg. ἀπεχθομένης. noſtram lectionem Cod. Vat. exhibet. Verſu antecedente ἑὸς H. Voſſio debetur. vulgo ἐμὸς.

17 . al ἀμετέροις λείπωμεν.

1 5. Vulgo: Κάστωρ ἐτινάξατο δ. α. Καρτερός.

Τὼ δ' ἄορ ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖθις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ἔσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ. ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
Ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, ὅθι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεὺς, καδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρώῃ
Παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅ γε στάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
Τύμβῳ ἀναῤῥήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ.

212. al. ἐπ' ἐλαφ. veriſſimam lect. ἐν ed. Flor. ſervavit.

Αὐτοὶ

Αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ τε παντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἵ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·
Ὑμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα Μουσῶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπαρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΓ.

ΕΡΑΣΤΗΣ Η ΔΥΣΕΡΩΣ,

ARGVMENTVM.

Exprimitur hoc Carmine æſtus amoris, quo homo neſcio quis, in puerum pulchra forma aſperis vero et inhumanis moribus, exarſerat. Qui cum affectus, quo tenebatur, impotentiam diutius ferre non poſſit, neque tamen ſe precibus ſuperbum pueri animum molliturum eſſe ſperet, ad limina ejus properat, eo conſilio ut mortem ſibi aliquo pacto quærat. Ultimum ibi amato puero vale dicit, monetque ne nimium de pulchritudine ſua, fragili et caduco bono, ſuperbiat, et ut quod viventi negaſſet, mortuo imper-

tiat oſculum, precatur. 19—49. Quibus dictis, collum in laqueum inſerit. Puer autem, domo egreſſus, cum illum pendentem vidiſſet, neque ullam cadaveris curam habuiſſet, Cupidinis in eum cadente ſtatua exſtinctus, Deo, quem ſpreverat, poenas dedit. Plura ex hoc Carmine Virgilius expreſſit, Ecl. II.

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω,
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε·
Κοὐκ ᾔδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεὸς, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει·
Πάντα δὲ κἠν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα·
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύῃσι κυναγὼς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν,
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος· ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς δ' ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λάϊθιον οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,

2. fort. οὐδὲν ὁμοίω. Bion. Fragm. 17. 5. ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον.
16. τόσαν φλόγα debetur Eldikio. Vulgo: τὰ σύμφορα legitur.

Ἀλλ'

Ἀλλ᾽ ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ συγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ᾽ ἀνενείκατο φωνάν.

Ἄγριε παῖ καὶ συγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
Κῶρ᾽, ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μευ κατέκρινας· ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι, τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος·
Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὰς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἁνίκα πίπτει·
Ἁ δὲ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται ἁνίκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ᾽ ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
Ἁνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τὺ, παῖ, κἂν τοῦτο πανύστατον ἀδύ τι ῥέξον,
Ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημέναν ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς·
Στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,

Λῦσον

Λῦσον τῷ χοίνω με, καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με· τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴ γε διαλλάξας με φιλάσεις.
Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα·
Κἂν ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον· Ὦ φίλε κεῖσαι·
Ἢν δὲ γε λῇς, καὶ τοῦτο· Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράξω,
Τοῦτον ἔρως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε. μὴ παροδεύσῃς,
Ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον, ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον.
Ὧδ' εἰπὼν, λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν χοινῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδὸς, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. ὁ δ' αὖτ' ᾤιξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ

54. Vulgo: ἐτυλίχθη. noſtra lectio T. Hemſt. debetur.

55. legendum ſuſpicor: κλαῦσεν ἑὸν φίλον.

Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
Γυμνασῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λετρῶν.
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Ἵσατ' ἐπὶ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον·
Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·

Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὔμμες αἴταν· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικά-
ζειν.

61. Reiske: νᾶμα δ' ἐφοινίχθη pro vitioſa lectione recepit. Nobis in mentem venit: αἵματι φοινίχθη.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΔ.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ,

ARGVMENTVM.

Habemus in hoc Idyllio Heracleæ, ut videtur Fragmentum, quo illud Herculis facinus enarratur, unde primo cognitum eſt, quid de eo ſperari poſſet, ſerpentum, inquam, quos infeſta ei Iuno immiſerat, ſuffocatio. 1—62. Alcmena, hoc prodigio ſtupefacta, Tireſiam arceſſit vatem, qui illud interpretetur Deorumque placandorum rationem doceat. Qui cum veniſſet, Herculem, graviſſimis laboribus exhauſtis, ſummam, dum viveret, gloriam, et poſt vitam, immortalitatem conſequuturum eſſe reſpondet; ſerpentes autem comburi domumque luſtrari jubet. — 98. Sequitur recenſus magiſtrorum, quibus Hercules in iis artibus, quæ heroem decent, uſus ſit. — 131. Reliqua pars hujus Carminis,

minis, in qua poëta totam Herculis inſtitutionem et diſciplinam expoſuiſſe videtur, temporum injuria periit. Quem ex tanto ſcriptorum numero, qui Herculis facta cyclicis carminibus illuſtraverunt, (v. Heyne. V. S. ad Apollod. p. 326. ad Virgil. T. II. p. 283. nov edit.) noſter potiſſimum ſequutus ſit, difficile dictu eſt. Ad primam noſtri Carminis partem conferant ſtudioſi Pindar. Nem. I. inde a v. 49.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ᾽ ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρως λέσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ᾽ ἀσπίδα, τὰν Πτερελάῳ
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·
Εὕδετ᾽ ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον
ὕπνον,
Εὕδετ᾽ ἐμὰ ψυχὰ δύ᾽ ἀδελφεώ· εὔσοα τέκνα,
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.

Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τὼς δ᾽ ἔ-
λαβ᾽ ὕπνος.
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος,
Ὠρίωνα κατ᾽ αὐτὸν, ὁ δ᾽ ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ᾽ αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα
θυράων

Οἴκω

Οἴκω' ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρας ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη·
Ἤ τοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλω ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
Ἰφικλέης· οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέ-
τυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῶ ἀναγκαίω πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρῆν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα.
"Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἵδε τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἅτερ ἠριγενείας;
Ἐστί τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.

Ὡς

Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅῤ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστω τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον·
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες,
Δμῶες ἐμοὶ, στιβαρεὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀΰτεῖ.
Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστω.
Ἤτοι ἄῤ ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέῤ Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κουροσύνᾳ, γελάσας δὲ, πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα.
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.

Ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,

Καί

Καί νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,
Ἠνώγει· Μηδ', εἴ τι θεοὶ νοέοιντο πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς ὐκ ἔςιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωςῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

Τὼς ἔλεγεν βασίλεια. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀριςοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα·
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀπειχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
Χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαςί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ὐρανὸν ἄςρα φέροντα
Ἀμβαίνειν, τεὸς υἱὸς, ἀπὸ ςέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Εςαι δὴ τῆτ' ἆμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος ὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔςω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιύρω,
Ἢ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·

Καῖε δὲ τώδ᾽ ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ἕκα παῖδα καινῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις,
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ᾽ ἅλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ᾽ ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.

Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ᾽ ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ᾽, Ἀργείω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ᾽ ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ᾽ ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσά τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ, τ᾽ εἰς γαῖαν προπεσόντες

93. ὑπερούριον Reiske. non improbabiliter.

Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ᾽ ἔμαθ᾽ Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ᾽ ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ᾽ ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ᾽ ἐξελάσασθαι ὑφ᾽ ἅρματι, καὶ περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ᾽ ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ᾽ ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ᾽ ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ᾽ ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ᾽ ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθὼν,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα
Τυδεὺς
Ναῖε, παρ᾽ Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ᾽ οὔ τις ὁμοῖος ἐν ἁμιθέοις πολεμιστὰς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ·
Εὐνὰ δ᾽ ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·

114. Vulgo φανοπῆϊ. noſtrum eſt in edit. Flor.

Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ὤματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

* * *

Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΕ.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

ἢ κατά τινα ἀντίγραφα,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ

ARGVMENTVM.

Hercules, cum ad Augiae ſtabula veniſſet, a ſene quodam, cui regii pecoris cura demandata erat, ad regem deducitur, (1—84.) qui, ut rebus ſuis operam daret, ex urbe in agrum conceſſerat. Incidit in eum, dum una cum filio armenta ſequitur. Intexitur deſcriptio gregis de paſtu redeuntis, inde a v. 85—137. ex quo, cum taurus, ceteris robore et pulchritudine praeſtans, Herculem aggreditur, facili ab eo repellitur opera. — 150. Inde in urbem una euntibus, Hercule et Phyleo, hoc enim nomen Augiae filio erat, hic ab Hercule petit, ut quomodo Nemaeum illum leonem interfecerit, ſibi enarrare velit. 153—189. Hercule morem ei gerente, deſcriptio hujus certaminis ſequitur, usque ad fin.

fin. Vt praecedens, ita hoc quoque Idyllium longioris forte carminis, quod Herculis facta continebat, fragmentum eſt. Caeterum an Theocritum autorem habeat merito dubitatur.

Λείπει ἡ ἀρχή.

* * *

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
"Ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἁζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
Τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
Ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο
Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν. οὐδ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἱ μέν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος,
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὧδε.
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις.
Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μηνοῦ ἀμμέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
Λειμῶνές, θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε

9. Vulgo: ῥα νάοντος leg.
16. Vulgo: λ., τε φέρουσιν. Codd. lect. reſtituit Valk.

Εἰς ἅλις, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει.
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασι,
Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἁγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
Δέδμηνθ', οἱ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
Ἐς ληνοὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ·
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' εὔφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἣ δίκη οἰκήων οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται) οὗ τινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
Ἠέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν, ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

Τὸν

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός.
Ναὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν. τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἂρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧι κε τὸ μέν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.

Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης·
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις·
Ὥς τοι πᾶν, ὃ θέλεις, αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης, υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωιτέρῳ σὺν παιδί, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρός μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.

Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅ γε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,

47. Vulgo: τινα τῶνδε σύ.

 Ὁππό-

Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τι οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ· χαλεπὸν δὲ ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέι· τὸν δὲ γέροντα
Ἀχρεῖον κλάζοντε, περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὅ γε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἄσσον ἀείρων,
Φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο,
Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὅ γε τοῖον ἔειπεν·

Ὢ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές!
Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤιδει δ' ᾧ τε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧ τε καὶ οὐκί,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὔτως.

Ἦ ῥα· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷξον ἰόντες.

71. Brunk edidit: τὸν δ' ἑτέρωθεν Ἀχρεῖον κλάζον τε περίσσαινόν τε γέροντα.

84. ἷξον. Valkenaerii ingenio debemus. vulgo: ἶξον.

Digitized by Google

Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα
Ὅσσά τ' ἐν οὐρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίη, ἠὲ Θρηκὸς Βορέαο.
Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ' ἰόντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ πρώτοισι κυλίνδει
Ἲς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·
Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ᾔει.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν οὔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητράσιν ἵει
Πινέμεναι λαροῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·

92 γίνετ' ἰόντων ex Cod. Vat. pro γίνεται ὄντων.
104 5. vulgo leg. μητέρας et π. λιαροῖο πέπληντο δὲ π γ.
106. al. στρέφε. cf. Homer. Ιλ. E. 902. Schol. et Euſtath.

Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,
Ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε, βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος,
Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἄῤῥηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
Ἀμφιτρυωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τό γε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τέσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵ γε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἠέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνου
Βουκολίοις, αἵ τ' ἔργα καταφθίνουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵ γ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο,
Ἱεροὶ Ἠελίου· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,
Ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·

121. 2. Vulgo: ἐκείνοις et καταφθείρουσι legitur.

Οἵ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ᾽ ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ᾽ ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ᾽ ὁπότ᾽ ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ᾽ ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἤεσαν ὀσμήν.
Δεινὸν δ᾽ ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ,
Ἠδ᾽ ὑπεροπλίῃ, Φαέθων μέγας· ὅν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες ἔϊσκον, ὅθ᾽ οὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ᾽ ἐτέτυκτο.
Ὅς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ᾽ ἐπόρουσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, στιβαρόν τε μέ-
τωπον.
Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος κατὰ δ᾽ αὐχένα νέρθ᾽ ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζεν δ᾽ αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεὺς, οἵ τ᾽ ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τὼ δ᾽ εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ᾽ αὐτόθι πίονας ἀγροὺς,
Ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ᾽ Ἡρακληείη.

151. vulg. βουκόλοι ἦσαν.

Ἀχο-

Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἤ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
Οὔ τι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱὸς, ἕθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι·
Ἤλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἄργεος ὡς νέος ἀκμὴν
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὅς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἕθεν παρεόντος, ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὥς κεῖνος γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
Ἠέ σε, δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον (ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί·)

Εἰ

Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος. ὃν ἄμμιν ἀκούοντεσσιν ἔειπεν
Οὑξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὔυδρον Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις
Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,
Ἀλλ' ἄρκτους τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔθνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.

Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεὺς ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος.
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·

Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ, ττί με πρῶτον ἀνήρευ,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
Ὅππως ἐκράανθεν· ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν.
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων, οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.
Οἶον δ' ἀθανάτων τιν' εἴσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι,
Πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων ποταμὸς ὥς,

Λὶς

Λὶς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,
Οἳ ἕθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτραν
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ὅθι λὶς ἦεν ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρείην, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
Ἤματος ἦν τὸ μεσηγὺ· καὶ οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι·
Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
Ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας

203. ἀγχίμοροι. all.
211. vulgo ὅπῃ λὶς.
216. οὐδέπῃ Voſſii conj, vulg. οὐδ' ὅπῃ.

Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαροπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο·
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
Τηΰσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκριόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός.
Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύῃσιν ἕλιξε
Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι

225. Vulgo. χαλεπόν τε π.

234. noſtram lect. Codd. Vat. et Flor. exhibent. Vulgo leg. χ. ὑπέδειξεν ὀδόντας.

247.

Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἱλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὄρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τοῦ μέν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὣς ἐπ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι, ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ προὐσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅ γε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσέ οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθάς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην.
Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.

247. ſqq. cf. Homer. Il. XXI, 37.
263. vulg. ἀμπνευσθῆναι. et 267. σαρκός.

Πρὸς δ' ἔδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μηρῷ ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ᾅδης.
Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπαὶ μελέων ἐρυσαίμην·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
Τμητὴ, οὐδὲ λίθοις, πειρωμένῳ. οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
Ἔνθ' ἐμὶν ἀθανάτων τὶς ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναχίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ἰωχμοῖο
Οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοις τε καὶ ἀνδράσι πήματα θέν-
τος.

271. all. ἔλλαβεν.
275. λίθῳ vulgo leg. et ἔνθα μοι.
279. vulgo: τ. ὄφρα μοι εἴη.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΣΤ.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ,

ARGVMENTVM.

Hoc Idyllium, quod Hymnum rectius dicas, in fabula de Penthei, Thebarum regis, interitu verſatur. Aga-

ve, Penthei matre, Bacchi orgia una cum ſororibus, Ino et Autonoë, in monte Cithaerone celebrante, Pentheus in fruticeto delitefcens a Bacchis conſpicitur. — 14. Illae, bacchico furore actae impetum in eum faciunt, eumque corripiunt atque dilacerant. — 26. In fine carminis, poeta, ut ſecure Diisque faventibus vitam ſibi tranſigere contingat, precatur, et breve Bacchi Semelesque elogium adjicit. Fabulam de Pentheo Euripides tractavit in Tragoedia, quae *Bacchae* inſcripta eſt. Eandem Ovidius intexuit Metamorphoſeon opere L. III. 201. ſqq. cf. Heyne ad Apollod. p. 577.

ΙΝΩ, κ' Αὐτονόα, χἀ μαλοπάραος Ἀγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμὼς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
Ὡς ἐδίδαξ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πρᾶτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχω,
Ἐξαπίνας ἐπιοῖσα· τάδ' οὐχ' ὁρέωντι βέβαλοι.
Μαίνετο μέν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ
καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,

Πέπλως

Πέπλως ἐκ ζωστῆρες ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· Τίνος κέχρηθε, γυναῖκες;
Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε· Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης·
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἔῤῥηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόᾳ ῥυθμὸς ὠὐτός.
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες,
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέροισαι.
Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθομέναι Διονύσῳ
Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
Εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι,
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῷια, δυσσεβέων δ' οὔ.
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας·
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωΐναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίναντος Διονύσω,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. Μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

23. al. Αὐτονόας.

Κ. Χαιρέτω ἁ Παφία. μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.
Δ. Μὴ λέγε· μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυ-
τον ἔλθῃς.
Κ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι. πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν
ἀρήγοι.
Μὴ 'πιβάλῃς τὴν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.
Δ. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν ȣ̓ φύγε παρθέ-
νος ἄλλα.
Κ. Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.
Δ. Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.
Κ. Πολλοί μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν ȣ̓́τις ἔαδε.
Δ. Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.
Κ. Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθȣσιν ἀνίας.
Δ. Οὐκ ὀδύναν, ȣ̓κ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ
χορείαν.
Κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑȣ̀ς τρομέειν παρα-
κοίτας.
Δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέȣσι· τίνα τρομέȣσι γυναῖκες;
Κ. Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.
Δ. Ἀλλὰ τεὰ βασίλεια μογοςόκος Ἄρτεμίς ἐςιν.
Κ. Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.
Δ Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.
Κ. Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμȣ ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;
Δ. Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νόμαν
ἕξεις.

16. all. λίνον ἄκλιτον.

Κ. Ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλθῃς.
Δ. Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἤν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.
Κ. Τεύχεις μοι θαλάμως, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;
Δ. Τεύχω σοι θαλάμως, τὰ δὲ πάεα καλὰ νομεύω.
Κ. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;
Δ. Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.
Κ. Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.
Δ. Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μήτηρ δὲ Νομαίη.
Κ. Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.
Δ. Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστι Μενάλκας.
Κ. Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις.
Δ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

43. Corruptus eſt hic verſus; ex quo Reiskius effecerat, Ὀυδ' ἀρ' ἀτιμήεσσα, quod cum eo Brunkius recepit. Palmerii conjectura Οὐκ ἄκρα τιμ. interrogando legentis, Harleſio V. C. aliisque viris doctis placuit. Forſan in prioribus vocabulis latet nomen proprium matris. Forſan quoque legi poſſet: τὺ δ' ἄκρα τιμ. ancipites enim nonnunquam ab initio longae ſunt. *Stroth.* Vox ἀτιμήεσσα ne graeca quidem eſt. fort. leg. οὐδ' ἀρ' ἄτιμη ἐσσι.

46.

Κ. Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.
Δ. Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δεῖξω.
Κ. Τί ῥέζεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;
Δ. Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.
Κ. Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα.
Δ. Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.
Κ. Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.
Δ. Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλως ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.
Κ. Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσχισες. ἐς τί δ' ἔλυσας;
Δ. Τᾷ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.
Κ. Μίμνε, τάλαν· τάχα τις τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.
Δ. Ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.
Κ. Ταμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.
Δ. Ἄλλην ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ.
Κ. Φῄς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.
Δ. Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

46 Hemſterh. conj. βόσκεσθ' ἵνα β.

49. Innumeras ſuper hoc verſu conjecturas vide apud Harleſium V. C. Participium pro infinitiuo poſitum videtur. *Stroth.*

Κ. Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρεμιὰς ἐκέτι πιςή.
Δ. Ῥεξῶ πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.
Κ. Παρθένος ἔνθα βέβακα· γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.
Δ. Ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκέων τροφὸς, ἐκέτι κώρα.
Ὣς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίςατο φώριος εὐνά.
Χὰ μὲν ἀνεγρομένα γε διέςιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένα, κραδία δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη,
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

62. eleganter Toup. σοι Νήιας ὀυκέτι πιστή.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΗ.

ΗΛΑΚΑΤΑ,

ARGVMENTVM.

Dulce hoc Odarium ſcriptum eſt in commendationem coli eburneae, quam poëta Miletum profecturus, uxori Niciae medici dono deſtinat. Dum ipſam colum, quam nactura ſit dominam, docet, Niciam ejusque uxorem laudibus ingenioſe ornat. Idem hic Nicias fuiſſe videtur, cui XI. Id. dedicatum eſt. Scriptum eſt hoc carmen metro antiſpaſtico, verſibus tetrametris acatalecticis, quorum haec ratio eſt:

— — — υ | υ — — υ | υ — — υ | υ — υυ.

Γλαυ-

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσιν σὲς ἐπήβολος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
Ὄππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ.
Τᾷδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διὸς,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι,
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
Καὶ σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,
Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνᾳ πόκως
Πέξαιντ' αὐτοετεὶ, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' εὐσφύρω·
Οὕτως ἀνυσιεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρῶς ᾽δ' ἐς ἀεργῶς μὲν ἐβολλόμαν
Ὀππάσαι σε δόμως, ἀμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρὶς, ἂν ὡξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ

4 Pro corruptis ὑφ' ἀπαλῶ Wartonus ὕπαι καλῷ conj. fort. ἐπακτίω.

15. Vulgo: ἐβαλλόμαν.

Ἀνθρώποισι νόσως φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐρανιὰν μετ᾽ Ἰαόνων,
Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
Καί οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῷ, ποτιδών σ᾽, Ἦ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

24. vulgo: ἐρείτω.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΘ.

ΠΑΙΔΙΚΑ,

ARGVMENTVM.

In hoc Carmine poëta, puero, deliciis ſuis, levitatem et inconſtantiam in amore exprobrat, eumque, ut famae conſulat, monet. Metrum hujus carminis eſt jonicum à majori: verſus trimetri hypercatalećtici.

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κηγὼν μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ᾽ ἐν μυχῷ·
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ᾽ ἐθέλησθ᾽ ἀπὸ καρδίας·

Γινώσ-

Γινώσκω. τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοίας ἔχω,
Ζῆ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν τὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέραν· ὄκκα δὲ οὐκ ἐθέλεις τὺ, μάλ᾽ ἐν σκοτῳ.
Πῶς ταῦθ᾽ ἄρμενα, τὸν φιλέοντ᾽ ἀνίαις διδών;
Ἀλλ᾽ εἴ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρω,
Τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ᾽ ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρέῳ,
Ὅππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὅρπετον.
Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ᾽ αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ᾽ ἕτερον ματῇς.
Κ᾽ αἴ κεν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,
Τῷδ᾽ εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος·
Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκας.
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλει δ᾽, ἇς κε ζώῃς, τὸν ὕμοιον ἔχειν αἰεί.
Αἰ γὰρ ὧδε ποιῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι·
Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κἤμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
Ἀλλ᾽ ἀπρὶξ ἁπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι.

25. Vulgo: ἀλλα πέριξ ἀ. In ſeq. verſu, qui manifeſte in mendo cubat Brunk edidit: Μνασθῆναι δ᾽ ὅτι π.

* * *

Ἀλλὰ πέριξ μ᾽ὀμνάσθην ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,
Χὤτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
Καὶ ῥυσσοὶ, νεότατα γ᾽ ἔχειν παλινάγρετον
Οὐκ ἔςι πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
Κἄμμες βραδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
Καί μοι τὠρχμένῳ συνερᾷν ἀδόλως σέθεν,
Ὅπως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχῃς,
Ἀλλάλοισι πελώμεθ᾽ Ἀχιλλήιοι φιλοι.
Αἰ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
Ἐν θυμῷ δὲ λέγεις, Τί με δαιμόνι᾽ ἐνοχλεῖς;
Νῦν μὲν κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ᾽ ἕνεκεν σέθεν
Βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον.
Τόκα δ᾽, ὐδὲ καλεῦντος ἐπ᾽ αὐλείαις θύραις
Προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Λ.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,

ARGVMENTVM.

Luſus poëticus. Adonide interfecto cum Venus Cupidines aprum, hujus facinoris autorem, adducere juſſiſſet,

ſet, ille crimen excuſare ſtudet eo, quod, amore tam pulchri juvenis captus, femora ejus oſculari voluerit. Veneri ſe offert, ut poenas temeritatis ab eo ſumat. Illa autem ferae illius miſerta, vincula ſolvi jubet; ex quo tempore, ſe ipſum Veneri captivum tradens, Deam usque ſequitur.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
῾Ως εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
᾿Ωχρὰν τε τὰν παρειὰν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ᾿ εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν.
Χὼ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
῾Ο δ᾿, ἐξόπισθ᾿ ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
῾Ο θὴρ δ᾿ ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ᾿ εἶπεν Ἀφροδίτα·
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψαο;
Σύ μευ τὸν ἄνδρ᾿ ἔτυψας;

Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμὰ,
Καὶ τάσδε τὼς κυνάγως,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
Ἐμαινόμην φιλᾶσαι.
Καί μευ κατεσίναζε·
Τούτους λαβοῦσα Κύπρι,
Τούτως κόλαζε, τέμνε,
(Τί γὰρ φέρω περισσῶς)
Ἐρωτικὼς ὀδόντας.
Εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χείλη.
Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.
Ἐκ τῶ δ' ἐπηκολούθει,

32. Aiii. *καὶ μευ σίναζε κραντήρ*. Martin. conj. *καὶ μευ ἔσινε κραντήρ*. et ſic Brunk in noviſſ. Anacreontis editione.

Κὰς

Κεὶς ὕλαν ἐκ ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὲς Ἔρωτας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ
Ἐπιγράμματα.

α.

ΤΑ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνίασι·
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιάν·
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τῆτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ᾽ αἱμάξει κεραὸς τράγος ἕτος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθε τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βωκολικὼς ὕμνως, ανθετο Πανὶ τάδε·
Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ ποκ᾽ ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ. γ'.

ΑΛΛΟ γʹ.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ΑΛΛΟ δʹ.

Τήνα τὰν λαύραν τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνέατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐάδει κυπαρίσσῳ,
Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος. εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι,
Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·
Κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
Τοῦδε τυχὼν, ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι·
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω
Σακίταν. ἀΐοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. έ.

Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
  Ἁδύ τι μοι; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βουκόλος ἄμμιγα θελξεῖ
  Δάφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
  Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

ΑΛΛΟ. ϛ.

Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι· τί τὸ πλέον εἰ κατατάξεις
  Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν·
  Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἁνίκα τήνας
  Ὀστέον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

Εἰς ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἱὸς,
  Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
  Καὶ τοδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς
  Μισθόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. ή.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ΕΙΣ ΚΛΕΟΝΙΚΟΝ. Ϛ'.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθ', ὡς ἐστ' ὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
Δειλαῖε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἠπείγευ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυς.

Εἰς ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ί.

Ὑμῖν τῦτο, θεαὶ, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον,
Μυσικος ὐχ' ἑτέρως τις ἐρεῖ· σοφίη δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μυσέων ὐκ ἐπιλανθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ
τῦ φυσιογνώμονος. ιά.

Εὐσθενέος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.

Ει

Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Χύμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθνεὼς ὁ σοφιςὴς,
Καίπερ ἄκικις ἐὼν, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Εἰς ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΩ,
ἀπὸ Δημοτέλȣς. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καί σε τὸν ἥδισον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,
Μέτριος ἦν ἐν παισὶ· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν·

Εἰς ΑΓΑΛΜΑ τῆς ȣ̓ρανίας Ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις ȣ̓ πάνδημος· ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέȣς, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξυνόν· ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχȣσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβȣ τȣ͂δε θανὼν ἔτυχες,
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθȣ͂.

Εἰς ΤΟ ΑΥΤΟ. ιδ.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
 Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρε, ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
 Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

Εἰς ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ιε.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
 Σπουδᾷ· καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
 Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ᾠδοποιῶν,
Προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
 Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Εἰς ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιϛ.

Ἅ τε φωνὰ Δώριος· χ' ὡνὴρ, ὁ τὰν κωμῳδίαν
 Εὑρὼν, Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
 Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν.
Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται πελώρεις τᾷ πόλει,
 Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ,
(Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
 Τελεῖν ἐπίχειρα
Πολλὰ γὰρ ποττὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶχε χρήσιμα·
 Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙ-

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, τροφȣ̃ Μηδείȣ. ιή.

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
Ἑξεῖ τὴν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων,
Ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε. τί μήν; ἔτι χρησίμη καλεῖται.

Εἰς ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιϑ'.

Αρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
Τὸν τῶν ἰαμβῶν, ȣ̃ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μȣ̃σαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Απόλλων·
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἠπιδέξιος
Επεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

Εἰς ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ,
τȣ̃ τὴν Ἡράκλειαν ποιήσαντος, κ'.

Τὸν τȣ̃ Ζανὸς ὅδ' ὔμμιν υἱὸν ἀνὴρ,
Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μȣσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡ'κ Καμείρȣ,
Χὤσȣς ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλȣς.
Τȣ̃τον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῇς)
Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,
Πολλοῖς μασὶν ὄπιθε κἠνιαυτοῖς.

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κά.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ᾽ Ἱππῶναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ.
Εἰ δ᾽ ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ, κᾂν θέλῃς, ἀπέβριξον.

ΤΟΥ ᾿ΑΥΤΟΥ ᾿ΕΙΣ ΤΗΝ ῾ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΛΟΝ. κβ᾽.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδ᾽ ἔγραψα
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος,
Υἱὸς Πραξαγόρας περικλειτῆς τε φιλίννης.
Μοῦσαν δ᾽ ὀθνείην οὔποτ᾽ ἐφελκυσάμην.

Fragmentum ex Berenice Theocriti, ſervatum ab Athenaeo, L. VII. p. 284. A.

Κἄι τις ἀνὴρ αἰτεῖτ᾽ εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον,
Ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωὴ, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθῦν,
Ὃν λευκὸν καλέουσιν, ὁ γὰρ ἱερώτατος ἄλλων,
Καί κε λίνα στήσαιτο, καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσας
Ἔμπλεα.

VA1
1512789